

Gái đến ở cùng nhà

Contents

Gái đến ở cùng nhà	1
1. Phần 1	2
2. Phần 2	7
3. Chap 11	13
4. Chap 12	14
5. Chap 13	16
6. Chap 14	17
7. Chap 15	18
8. Chap 16	20
9. Chap 17	22
10. Chap 18	24
11. Chap 19	25
12. Chap 20	28
13. Chap 21	29
14. Chap 22	31
15. Chap 23	33
16. Chap 24	36
17. Chap 25	37
18. Chap 26	40
19. Chap 27	42
20. Chap 28	44
21. Chap 29	46
22. Chap 30	48
23. Chap 31	51
24. Chap 32	53
25. Chap 33	57
26. Chap 34	59
27. Chap 35	61
28. Chap 36	62

Gái đến ở cùng nhà

Giới thiệu

Chuyện xảy ra hồi đầu tháng 9, lúc em bắt đầu vào lớp 11, lúc đấy cũng định lên đây review cho các

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gai-den-o-cung-nha>

1. Phần 1

Chuyện xảy ra hồi đầu tháng 9, lúc em bắt đầu vào lớp 11, lúc đấy cũng định lên đây review cho các thím cơ mà sợ không có gì để review. Cho đến tận bây giờ, sau nhiều chuyện xảy ra, em quyết định lập thớt review lại cho các thím.

Giới thiệu qua một chút về em. Em sinh năm 96, bây giờ đang học lớp 12, ngoại hình cao ráo sáng sủa, gia đình cũng có của ăn của để. Là con một trong nhà, lại là cháu út nhỡm ả nhằm đích tôn nên em được chiều chuộng lắm, chỉ việc ăn với học mà thôi. Cuộc sống của em cứ thế lạng lã trôi qua nếu không có ngày đó...

Hôm đó, em đi học về thì thấy mẹ đang dọn phòng dành cho khách. Cái phòng này nhà em để không, có mỗi một cái giường, một cái bàn cùng một cái tủ quần áo, nếu có khách đến chơi mà ở lại thì sẽ cho ở phòng đó. Em nghĩ chắc là lại chuẩn bị có khách hay bà con lên ở vài ngày thôi nên cũng không quan tâm, lên phòng làm vài ván DotA. Đang combat kịch liệt thì mẹ em gọi xuống nhà, cái điệu má đang hay. Thế là em đành xuống, không quên điều khiển thằng share gà cho nó tự phá đồ mình.

Xuống nhà thì thấy một ẻm xinh lắm, tầm tuổi em, cùng với một bà nữa đang ngồi nói chuyện với mẹ em. Em chào hỏi bà ấy rồi ngồi xuống cạnh mẹ em, không quên liếc nhìn em gái kia. Em ấy trắng lắ các thím ạ, tóc để ngang vai, 3 vòng chuẩn không cần chỉnh. Con gái bây giờ xinh vãi, bảo sao nhiều thằng đi tù. Rồi mẹ em giới thiệu với em:

-Đây là cô H, bạn mẹ. Còn đây là T, bằng tuổi con, từ nay bạn sẽ chuyển tới nhà mình.

“Chuyển tới nhà mình”!!! Nghe xong em thót cả tờ rym ả nhằm tim. Có gái đến ở chung nhà thì còn gì bằng, đã thế lại còn xinh nữa. Em trong lòng sướng lắm nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng, giữ hình tượng trước gái. Nói chuyện thêm tí nữa xong bà kia về, mẹ em ra tiễn, còn một mình em đối diện với gái...

Chap 2

-Ờ...ờ, cậu tên gì nhĩ?

-Tớ tên T, mẹ cậu nãy nói rồi mà.

-Ờ...ờ tớ tên M, cậu đến nhà mình cứ tự nhiên nhé, coi như ở nhà.

-Ừ

Mình hỏi chuyện thì mới biết do gia đình phải sang nước ngoài mà em nó không chịu đi nên mới gửi tạm ở nhà em, đợi hết cấp 3 thì đón em nó sang hẳn luôn. Rồi 2 đứa ngồi nhìn nhau, em vốn tính ít nói lại nhất gái nên cũng chẳng biết nói gì. Một lúc sau mẹ em vào, thế là em biến lên trên tầng luôn, ngại lắm. Hồi đó em đang theo đuổi một em trong lớp, thế nên cũng xác định là không có dính dáng gì đến T hết. Nhưng cứ nghĩ đến khuôn mặt xinh xắn, nước da trắng mịn cùng dáng người chuẩn hơn cả Elly Trần làm em kìm được, thế là máy tính, giấy vệ sinh chuẩn bị sẵn sàng...

-M ơi dậy đi mẹ cậu gọi kìa.

-Oáp

tớ dậy đây.

Hồi trưa fap xong lăn ra ngủ đến tận 5h chiều. Xuống nhà nằm xem phim 1 lúc thì mẹ bảo em chở T đi đến trường cho biết. Em từ chối ngay, chở nhau mà lại im im như lúc này thì ngại lắm nhưng mẹ em cứ bắt nên cũng đành dắt con Asama thần thánh ra ngoài.

-Tớ cho cậu mượn xe đấy, cứ đi thẳng là ra đường lớn xong đi dọc xuống là tới trường.

-Ồ cậu không đi cùng à?

-Không, mà cậu đi một mình cũng có sao đâu, đường dễ nhớ mà.

-Sao cậu không đèo tớ đi?

-Không được, mình đã thân thiết gì đâu mà đèo nhau đi.

-Không sao đâu, đi nào đi nào.

-Sao cậu cứ bắt tớ đi cùng thế, đi một mình không được à.

-Không được, tớ không đi một mình được.

-Tại sao?

-Tớ không biết đi xe đạp.-Em ấy chốt một câu vô cùng bá đạo.

Không hiểu sao thời buổi này lại còn có người không biết đi xe đạp. Thế là em đành phải chở em ấy đi.

Trên đường, em ấy cứ chỉ này chỉ nọ, kiểu nhà quê mới lên tỉnh ấy. Đã thế em cứ nhầm ổ gà mà phóng, cho xóc chết cha mày đi. Đang đi trên đường thì gặp mấy thằng cờ hó bạn, chúng nó hú hét như mấy con khỉ trong vườn thú vậy, cái đầu mai đến lớp chết với bố. Cũng may là chỉ có mấy thằng trông thấy, chứ em H, cái em mà em đang theo đuổi ấy, mà nhìn thấy chắc em đi chết mất. Rồi cuối cùng cũng tới cổng trường, và H đang đứng ở đó...

Chap 3

-Xuống xe, xuống xe nhanh!

T nhảy xuống, hỏi:

-Sao vậy M?

Không trả lời, em giả vờ ngồi xuống, quay lưng đi, giả vờ xem xích xe này nọ, trong lòng đang cầu trời khấn phật H không nhận ra mình. Một lúc sau, thấy không có biến gì, chắc là ổn rồi, em định lên xe té về thì bỗng một giọng nói nhẹ nhàng và rất đỗi quen thuộc vang lên:

-Ủa M hả, chở bạn gái đi chơi à?

Em gãi đầu gãi tai, định thanh minh mà cứ ứ ớ không nói nên lời. Tính em vốn nhất gái, lại đứng trước H nên thế đấy mấy thím ạ.

-Chào cậu, tớ là T, tớ sống chung với M.

Đậu má, what the fuck did you just say? Em định đánh chính lại thì H vội chào rồi nhanh chóng bỏ đi. Vậy là xong, em đã bị H hiểu lầm, công sức theo đuổi từ năm lớp 10 đã tan thành mây khói. Em nổi điên lên, quát:

-Cái @!#@!#@!\$\$!#@!\$@!!! Cô nói cái gì vậy???!!! Cô có biết H quan trọng với tôi như thế nào không!!! Cô đến làm đảo lộn cuộc sống của tôi chưa đủ hay sao!!!

Quát xong, em hầm hầm quay xe đi về. Cái đậu má, mày hại bố thì giờ mày đi bộ nha con. Đi được một đoạn, ngoái đầu lại thì thấy nó đang ngồi xổm trên vỉa hè, hay tay vòng lại ôm lấy đầu gối, úp mặt xuống. Hình như nó đang khóc. Nhìn cái dáng vẻ nó bé nhỏ, yếu đuối, đáng thương sao ấy mấy tím ẹ. Thế là em đành quay xe lại, đến bên nó đỡ:

-Thôi nín đi, M hơi nóng tính, cho M xin lỗi. Nín đi rồi M chở đi ăn, nào nín đi.

Rồi em phải làm đủ trò nĩa em nó mới chịu nín và ngồi lên xe bắt em chở đi ăn. Rồi em chở T vào một quán gần trường rồi gọi một đĩa nem chua rán cùng 2 cốc pepsi. T hỏi em:

-Bạn gái kia tên gì vậy M?

-H, bạn cùng lớp với M.

-Vậy à, đợi khi nào T đi học rồi T đến đánh chính lại cho, M đừng lo.

-Thôi không cần phải vậy đâu, M tự lo được.

Rồi 2 đứa lại im lặng. Mới gặp nhau được có vài tiếng, đâu có gì nhiều để nói. Rồi bỗng T hỏi:

-M yêu H hả?

Em vội chối bay chối biến:

-Đâu có, M tập trung học hành, yêu đương gì tầm này.

-Đừng có chém, T là con gái, mấy chuyện này T nhạy bén lắm.

-Ừ thì cũng không hẳn là yêu, chỉ là thích thôi.

-H xinh như vậy, chắc có nhiều người theo đuổi lắm nhỉ.

-Ừ, nhưng M này là ứng cử viên số một rồi, không thằng nào bằng M đâu.

T giả vờ sắc nước, nhìn điệu bộ em ấy làm em cũng bật cười.

-M cười nhìn cũng đẹp trai ghê nha.

-Chuyện, M không đẹp trai thì còn thằng nào đẹp trai nữa.

-Thôi đi ông, chém ghê thế bay quán giờ.

2 đứa ngồi nói chuyện chán chê rồi tính tiền ra về. Trên đường, em hỏi T:

-Tại sao T lại chọn nơi này vậy?

-M hỏi vậy là sao?

-Ý mình là T đang ở thành phố lớn, đầy đủ tiện nghi, việc gì phải chuyển về tỉnh này, không có họ hàng gì để nhờ vả sao?

-Vì trước đây T đã từng được đến đây, T rất thích nơi này nên T quyết định chuyển về đây luôn.

-Vậy T không thấy ngại khi sống chung cùng với những người xa lạ sao? Còn bạn bè nữa, rồi bỏ họ để tới đây đâu có phải dễ dàng gì?

Thấy T im lặng, em quay lại nhìn thì thấy T đang mỉm cười, một nụ cười chứa nhiều ẩn ý, ánh mắt nhìn xa xăm. Em cũng chẳng hỏi nữa, cứ thế đạp xe thẳng về nhà, trong lòng còn bao thắc mắc. Về tới nhà, T lên gác tắm trước, em xuống dưới bếp làm một hộp sữa rồi lên. Lên tầng, thấy nhà tắm cạnh phòng dành cho khách, bây giờ là phòng T, đang sáng đèn, nước chảy rào rào, và cửa đang hé mở...

Chap 4

Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, tưởng tượng đến những chuyện đồi bại làm người em cứ nóng bừng hết cả lên. Rồi bản năng của một thằng đàn ông thúc đẩy em, từng bước từng bước lại gần cái nhà tắm trong vô thức.

Hé mắt nhìn vào cánh cửa đang hé mở, một đôi chân dài miên man, sẵn chắc đập vào mắt em, lúc đấy mắt em thế này này . Nhưng rồi từ thế này em đã chuyển thành thế này rồi thế này bởi vì em phát hiện ra, đôi chân ấy có LÔNG!!! Rất nhiều lông là đằng khác, chẳng khác gì rừng rậm amazon. Đúng lúc đó, cánh cửa phòng T bật mở, em ấy bước ra và nhìn em với ánh mắt sững sờ. Em nhìn em ấy với khuôn mặt nai vàng ngơ ngác, định thanh minh thì cánh cửa phòng tắm bật mở, em ăn ngay một phát đập vào mặt.

-Tiên sư ông sao ông đập tôi!

-Hê hê, ai bảo thằng gay nhà người rình trộm ta tắm.-Thằng anh họ em cười với khuôn mặt ngạo nghễ. Ông mà không phải anh họ tôi thì ông chết rồi đấy, đứng đó mà cười. Em ôm lấy cái mặt vẫn còn in hình bàn chân lúi về phòng, quân tử 10 năm trả thù chưa muộn, nupacachi.

Xuống ăn cơm, nghe bố mẹ nói chuyện thì mới biết ông ấy thất tình nên bác em mới gửi ông ấy xuống đây cho nó bớt stress, chứ ở trên thành phố ngọt ngào nhờ ông ấy quần trí tự tử thì khổ. Nói thì nghe có vẻ nghiêm trọng chứ mặt ông ý cứ tươi roi rói thế kia thì tự tử cái nỗi gì, về đây hành mình thì có. Ông ấy với T ngồi cạnh nhau, nói chuyện thấy rôm rả lắm, thỉnh thoảng 2 người lại quay ra nhìn em, cười cười. Đã thế ăn xong 2 đứa nó còn chạy tốt lên tầng hú hí với nhau, báo hại em phải rửa một đồng bát đĩa. Cứ mỗi khi ông ấy về là loạn hết cả nhà lên.

Rửa bát đĩa xong, lên phòng thì thấy ông G với T đang ngồi trên giường, đang xem quyển album của gia đình. Em cũng kệ mẹ, không quan tâm, bật máy tính lên ngồi onl fb. Không biết 2 người ấy xem cái gì mà cứ cười rúc rích với nhau, cứ như xem xxx không bằng.

-Nhìn mặt thằng M ảnh này ngố quá.

-Hihihihihhi

Cái đậu má, giờ thì em nhớ ra sao 2 người họ lại cười rúc rích nãy giờ rồi. Chả là cái album ấy lưu toàn bộ ảnh của gia đình, không ngoại trừ những ảnh của em, từ hồi bé tí cời trần cời truồng chụp ảnh đến tận bây giờ, mà nhiều tấm nhìn ngu không đỡ được. Em lao tới, cố giật bằng được quyển album khỏi tay ông G nhưng không được, ông ấy lại đập em ra. Thôi được rồi kệ mẹ chúng mày, thích cười thì cười, bố không quan tâm. Em trở lại với cái máy tính, thì thấy thằng bạn ib rủ đi chơi. Thế là em thay quần áo rồi đi ra ngoài, ông G hỏi:

-Đi đâu vậy mày?

-Tôi đi đâu ông hỏi làm gì?

-Hỏi xem đi đâu cho tao với bé T đi với.

À à, nãy giờ hắt hủi, bạo lực với tôi, xong giờ ông lại xin đi chơi cùng à, mơ nhé cưng.

-Kệ mẹ ông, tôi đi đây.

Ông ấy lập tức chuyển sang cái giọng ngọt ngào:

-Ấy ấy, anh em với nhau, cho anh đi với, anh xin lỗi vì đã ngược đãi súc vật, ấy chết nhầm, ngược đãi chứ.

-Đúng đấy M, cho T với anh G đi cùng đi, ở nhà chán quá.

Lại thêm cả em T hòa theo nữa. 2 khuôn mặt thế này nhìn em, em cũng muốn bỏ 2 người họ ở nhà lắm nhưng cuối cùng cũng phải xiêu lòng, cho T với ông G đi theo, với điều kiện là ông G phải chủ chi.

Cả 3 đến điểm hẹn thì đã thấy thằng bạn em nó ở đấy rồi. Giới thiệu với mấy thím một chút, thằng này tên G (cùng tên với ông G nên em gọi nó là TG cho dễ phân biệt nhé). Nó học cùng lớp với em, cao to đẹp trai nhưng phải tội học ngu với cũng hay ăn chơi một chút nhưng được cái nó rất tốt tính, chơi được. Chúng em

mới đến nó đã tay bắt mặt mừng với ông G, chắc tại lâu ngày không gặp. Nhìn thấy T, nó lập tức kéo em ra một chỗ rồi thì thầm:

-Em nào mà xinh vậy mà, gấu ông G hả?

-Đâu có, chuyện phức tạp lắm, chốc tao nói cho.

Rồi bọn em vào công viên ngồi ăn ngô nướng, chém gió với nhau rôm rả. Ăn xong khát nước, mà 2 con dog tên G kia lười đi mua nên đùn đẩy em với T đi, đậu má tận cuối công viên. Nhưng vì tính em vốn độ lượng với lại không thích chấp trẻ trâu nên em cũng đi. Đang đi mua nước thì gặp một đám trẻ trâu đi qua trên T. Em cũng kệ mẹ, định bỏ qua nhưng chúng nó đã làm một hành động hết sức bỉ ổi, đó là bóp ass T. T lập tức ngồi bệt xuống khóc. Không hiểu sao lúc đấy em nổi điên lên, ột quyền vào mặt thằng vừa bóp. Nó lăn ra đất, mặt ngơ ngác kiểu sắp khóc tới nơi. Mấy thằng còn lại xông vào, đậu má chúng mày cạy bầy đàn hả, được rồi vào đây ông chấp tất. Thằng thứ nhất xuất quyền thẳng mặt em nhưng em gạt ra, tiện thể cho thúi luôn vào bụng nó, ông ấy khuỵu mẹ xuống ông bụng. Thằng thứ 2 cùng thằng thứ 3 lao vào đám em túi bụi, nhưng em đỡ hết, dính có mấy chưởng thôi. Em ngồi xuống, đá quét, 2 ông nhãi ngã luôn, em nhảy lên ấy ông vài quyền cơ bản vào sống mũi. Còn một thằng nữa, em định quay ra bém nốt thì đã chạy đi rồi. Em quay ra dỗ T nín, rồi quay trở về quán. Ông G với thằng TG thấy T khóc thì sồn sồn hết cả lên, ra sức dỗ. Cả bọn ngồi uống nốt nước rồi ra về, ông G chở T còn thằng TG chở em. Ra tới cổng công viên, một đám giang hồ rất đông chặn đường bọn em lại, trong đám đó, thằng trẻ trâu ban nãy đang chỉ mặt em...

Chap 5

“Thôi bỏ mẹ rồi, xuân này con không về”-Em nghĩ thầm, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh:

-Các anh có việc gì không?

Thằng đô nhất, chắc là bang chủ rồi, lớn tiếng quát:

-Việc cái cmm à, anh em bém chết nó cho tao!!!

Nó vừa dứt lời, cả chục thằng xông vào đánh em. Ông G lao vào cứu em cũng bị bém nốt. T vẫn ngồi trên xe, mắt rưng rưng chực khóc. Còn thằng TG thì té đi đầu mất, đỡ nhờ thằng bạn cờ hó, anh em gặp nguy mà nó chạy luôn. Bọn giang hồ cầm ống tuýp phang liên tiếp, em với ông G chỉ biết nằm dưới đất, ôm đầu chịu đòn. Chúng nó đánh em đến nỗi tai em ù đi, máu chảy từ thái dương xuống đầy mặt. Em không còn nhìn rõ mọi vật xung quanh nữa, chỉ thấy mờ mờ ảo ảo. Rồi bỗng chúng nó dừng đánh, từng thằng trong chúng nó nằm xuống...

Khi tỉnh dậy, em thấy mình nằm trong bệnh viện. T đang ngồi trông em, gục đầu xuống giường ngủ. Em lay T dậy. Thấy em tỉnh em nó mừng lắm, đi gọi bố mẹ em vào. Bố mẹ em vừa vào phòng đã chửi em ngu này nọ, tự dưng đi gây sự với bọn giang hồ. Mà em cũng không hiểu sao lúc đó em lại tức đến nỗi đánh nhau với chúng nó, dù sao thì T cũng chỉ mới quen mà thôi. Rồi ông bác sĩ vào báo sáng hôm sau có thể ra viện được rồi, thế là bố mẹ em ra về, đúng là chẳng quan tâm gì đến con trai gì cả. T vẫn ở lại trông em. Cảm giác một nam một nữ một phòng tuy có hơi ngại ngùng nhưng em cũng thấy thích các thím ạ.

-M thấy sao rồi?

-Đỡ rồi, hơi ề ỉm chút thôi. Mà anh G đâu rồi?

-Anh G không sao, đang ở nhà rồi.

-Mà sao M được cứu vậy?

-Nhờ TG đó, lúc mới bị chặn lại TG đã trốn đi rồi gọi tiếp viện tới rồi.

-Vậy hả, cứ tưởng nó chuồn thẳng luôn rồi chứ.

Rồi căn phòng lại chìm vào im lặng. Một lúc sau, T hỏi em:

-Tại sao lúc đó M lại làm vậy? M có thể giả vờ như không biết mà, dù sao thì chúng ta cũng chỉ mới biết nhau mà thôi.

-À ừ thì tại vì mấy thằng đấy M có thù từ trước rồi, nay có cơ hội thì múc chúng nó thôi.

-Chỉ vậy thôi à?

-Ừ, chỉ vậy thôi.

Rồi 2 đứa lại im lặng. Một lúc sau, T nói:

-Thôi muộn rồi, M ngủ đi, T về nhà đây.

-Ừ T về ngủ đi.

-Cảm ơn M.

Vừa dứt lời, em nó hôn chụt phát vào má em rồi chạy mất. Em đơ người một lúc mới bình tĩnh lại được, chẳng nhẽ em nó thích em à. Không chắc chỉ là một hành động trả ơn mà thôi. Cơ mà trả ơn không thì việc gì phải thế, chắc là có tình cảm với em rồi. Em cứ tự tdtt như thế cho tới gần sáng mới ngủ được. Chợp mắt được một tí thì bố mẹ đến đón về. Về nhà có sẵn ông G mặt dán đầy băng đang rộng vòng tay chào đón. Không thấy T đâu, chắc là vẫn còn ngại vụ hôm qua rồi. Em vào làm bát mì xong nằm đánh một giấc ở phòng khách luôn. Hôm đó cũng chẳng có thì đáng kể cả.

Tối rảnh em viết tiếp, bây giờ đi tập bboy cái đã.

2. Phần 2

Chap 6

-Thằng này mà có dậy đi học không thì bảo!!!

-Để tôi ngủ thêm tí nữa, vẫn sớm mà.

-Kệ mà, muộn cho chết.

Em lại nằm ngủ tiếp. Nằm được tầm 5 phút ông G lại vào phòng em lay lay gọi dậy. Cái đậu má đã bảo để ngủ thêm tí nữa mà. Em tức giận đập cái chăn ra, định cho ông G một đấm vào mặt thì bắt gặp khuôn mặt khuôn mặt dễ thương của T. Em nó nhìn em rồi lấy tay che mặt, thét:

-Á!!!

Em vớ ngay cái gối che phần dưới, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Chả là em hay có thói quen đi ngủ mặc mỗi cái sịp cho nó mát, bình thường mẹ gọi dậy thì không sao nhưng hôm nay lại được T gọi.

Em xuống nhà ăn sáng, ngồi vào bàn ăn cùng T với ông G mà ngượng chín cả mặt. Đã vụ hôm trước còn chưa hết ngượng lại thêm vụ này. Cắm cúi ăn cho xong bát mì, em té vội đi học thì mẹ gọi giật lại:

-Mày đi đâu thế, chở bé T đến trường nhanh!

-Ồ nhưng mà...

Em hết nhìn T rồi nhìn mẹ, T thì quay mặt đi vì còn ngượng, mẹ thì nhìn em với ánh mắt hình viên đạn nên em cũng chẳng dám cãi lời. Thế là đành lui thủ dốt con Asama thần thánh ra, T theo sau rồi leo lên xe. Đã thế ông G còn gọi với theo:

-2 đứa đi học vui về nhá!

Vui cái đầu nhà ông, sau vụ lúc nãy thì vui bằng niềm tin à. Đi ra ngoài đường, em mở lời trước:

-M xin lỗi T nhé, tại M vô ý quá.

-Ukm không sao đâu, ngày xưa ông anh trai của T ở nhà cũng toàn mặc độc cái quần đùi thôi mà.

-Ông G lần trước nghỉ hè về nhà M, bố mẹ M đi vắng hết, ông ấy còn cởi truồng đi lông không trong nhà cơ.

-Anh em nhà M vui ghê ha-T cười khúc khích, nghe dễ thương lắm mấy thím ạ. Bọn em còn nói chuyện lan man, linh tinh nữa, nhưng rồi cuối cùng em cũng lấy hết can đảm hỏi cái chuyện hôm trước, cái vụ ở bệnh viện ấy

-Hôm đó, sao T lại làm vậy?

-Làm gì?

-Thì cái lúc ấy ấy...

-Lúc nào?

-Lúc ở bệnh viện ấy?

Em vừa dứt lời thì T nhảy tót xuống xe, thì ra là mãi nói chuyện quá đến trường lúc nào không biết. Em đi vào lớp, không quên lượn qua căng tin làm cốc rồng đỏ. Vừa lên đến lớp, thằng TG đã nhảy ra bá vai bá cổ hỏi thăm tình hình sức khỏe:

-Sao không mày, có gãy chỗ nào không?

-Có gãy một chỗ trong quần, mày nắn hộ tao cái.

-Cút mau thằng bệnh.

Rồi thằng T, thằng P, thằng TA chạy ra hò hét ầm cả lên:

-Đậu má tưởng mày chết rồi chứ, thế là hết ăn cỗ rồi.

-Giời ơi là giời sao mày không chết đi để cho tao đỡ phải trả 5k hôm trước vay.

-Sao mày không chết đi cho đỡ chật đất, giời ời là giời.

Em ối đưa một cú lên gối hạ bộ đầy thiện chí rồi đi về chỗ. Cô chủ nhiệm bước vào lớp và thật bất ngờ, bước theo đằng sau là T!

-Hôm nay lớp chúng ta sẽ có bạn mới, em hãy tự giới thiệu về mình đi.

-Mình là T, mình mới chuyển từ thành phố A về, mong các bạn giúp đỡ.-T nói nhỏ

Ngay lập tức, dưới lớp rộ lên những tiếng xì xào bàn tán, chủ yếu là của mấy con dê cụ lớp em.

-Trời ơi ăn gì mà xinh quá vậy

-Gái thành phố có khác, ngon ghê

-Thôi các em im lặng nào, T em xuống ngồi cạnh bạn M đi, đó là chỗ trống duy nhất rồi.

T bước xuống ngồi cạnh em, trong bao ánh mắt thèm thuồng của mấy con dê cụ. Được ngồi cạnh gái, lại là gái xinh như T thì thằng nào cũng sướng, em cũng không phải ngoại lệ. Nhưng mà em đã xác định rồi, xinh thì xinh nhưng em đã xác định mục tiêu rồi, đó là H. Em cứ tự nhủ trong lòng “H ngon hơn, H ngon hơn” để tránh bị cám dỗ bởi người con gái ngồi bên cạnh. Cơ mà T cũng có sức hút thật, ngay tiết đầu tiên đã có một đồng thư của đám con trai trong lớp gửi cho T, báo hại em phải chuyển thư mỗi cả tay. Trong giờ thỉnh thoảng em cũng quay sang ngắm T tí, có hoa không ngắm thì phí.

Chỉ sau vài tuần chuyển tới, T đã nổi lên như một hot girl trong cái ngôi trường tỉnh lẻ này. Rồi đến một hôm, trong giờ ra chơi, một đám mấy bà chị lớp trên cũng thuộc dạng ăn chơi đua đòi, có số có má trong trường, kéo xuống lớp em, gọi T ra...

Một số thím bảo em gió máy, cdsht, nhiễm ecchi các kiểu,... thì em xin thưa là em không gió nhé, 100% sự thật, các thím tin thì cứ theo dõi, không tin thì cứ coi như là đọc giải trí thôi, thế nhé.

P/S: có cơ hội thì em sẽ post ảnh T và H lên cho các thím nhé, bây giờ thì không được.

Chap 7

Thấy có người gọi, T cũng ra gặp. Trời ơi sao ngây thơ quá vậy T, chẳng nhẽ tự nhiên mấy bà đầu gấu đầu chó này gọi em ra sao. Em định chạy ra xem có chuyện gì thì

-Bốp

Một cú bạt tai chát chúa được một bà trong hội kia tung vào mặt T, làm em ngã xuống đất. Em vội xông ra, hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

-Nó dám quyến rũ người yêu tao, làm người yêu tao bỏ tao theo nó!!!

Nghe tới đây, em biết là không phải vậy rồi. Dù chưa tiếp xúc đủ nhiều để có thể hiểu được T, nhưng em chắc chắn rằng, T không phải là người như vậy. Em bình tĩnh nói:

-Có gì nói chuyện đằng hoàng, đừng gây gổ đánh nhau ở đây.

-Tao không cần biết, mày xê ra!!!

Dứt lời, cả mấy bà đều xông tới T. Trong vô thức, em đã lao tới, ôm chặt lấy T, đưa tấm lưng của mình ra đỡ đòn. Mấy bà ấy cứ đập, cứ đấm, cứ cào cào, đau lắm, nhưng càng đau em càng xiết chặt vòng tay ôm lấy T, quyết không để em bị thương. Đánh chán chê, mấy bà ấy cũng bỏ đi, em dìu T vào lớp. T lí nhí:

-Cảm ơn M nha.

-Không có gì.

Tối hôm đó về nhà, tắm thì thấy xót xót ở lưng, ra soi gương mới thấy một đồng vết cào cào sứt cả da. Dù đã nghe tới miếng võ “Cào cào long trảo thủ” của chị em nhưng đến tận bây giờ mới được diện kiến, quả là không hổ danh thiên hạ đồn đại. Tắm xong, bật máy định làm vài ván DotA thì có tiếng gõ cửa.

-Cứ vào-Em cao giọng like a giám đốc.

Cánh cửa mở ra, T đi vào, nói:

-M chỉ giúp T mấy bài lý với.

-Rồi đưa đây M xem nào.

Chả phải khoe với mấy thím, nhưng em học lý cũng nhất nhì lớp, hồi cấp 2 cô bảo vào vào đội tuyển nhưng em không vào để tập trung ôn thi cấp 3 thế nên mấy bài Lý trong sách giáo khoa với em chỉ là muối. Em ngồi xuống bàn, kêu T lấy cái ghế ra ngồi cạnh. Em vừa giảng vừa liếc T, phải công nhận là T dễ thương thật. Những lúc T không hiểu, cái mặt cứ nhăn lại, chu chu cái mỏ, nhìn đáng yêu lắm, chỉ muốn hôn ột phát. Em công nhận là T xinh, rất xinh là đằng khác, thậm chí xinh hơn cả H, nhưng H em đã theo đuổi bao năm nay, đâu có dễ từ bỏ H mà theo T.

Giảng xong, T rủ em ra ban công hóng gió. Thế là em đành gõ vài dòng tạm biệt mấy chiến hữu trong clan DotA, mặc kệ trận kèo mấy củ. Em với T đứng dựa lan can, nói chuyện trên trời dưới biển. Rồi T hỏi:

-Hôm nay M có bị làm sao không?

-Không, chỉ bị xây xát một tí ở lưng thôi.

-T nợ M nhiều quá...

-Không có gì, dù sao T cũng là người nhà, mà là người nhà thì phải quan tâm tới nhau chứ.

Em ấy mỉm cười, nói:

-Ừ, cảm ơn M.

Rồi 2 đứa im lặng, nhìn xa xăm vào màn đêm. Một lúc sau, em ấy bỗng dựa đầu vào vai em. Ban đầu tưởng em ấy gọi tình mình, hóa ra em ấy buồn ngủ quá nên ngủ luôn. Em đành bế T vào phòng, đặt xuống giường, đắp chăn cho em ấy rồi đóng cửa về phòng mình. Bật máy lên check fb một tí xong nhảy lên giường nằm, vắt tay lên trán suy nghĩ. Thực ra thì em cũng có một chút tình cảm với T nhưng chỉ là một chút thôi. Em sợ rằng đó chỉ là chút say nắng tạm thời của bất kì thằng con trai nào khi tiếp xúc với gái xinh nên em quyết định không tiến tới, chỉ là bạn bè, bạn bè mà thôi.

Lúc đầu lập thốt này, em bị mấy thím gạch nhiều quá nên định bỏ. Nhưng rồi có nhiều thím đã vào động viên em, ủng hộ em, giúp em có động lực viết tiếp. Em xin cảm ơn các thím rất nhiều và em cũng thông

báo với mấy thím luôn là em còn phải đi học, nên sẽ có ngày em viết được, có ngày không, nhưng em sẽ cố duy trì mỗi ngày 1-2 chap, nếu có ngày nào không thấy chap thì các thím cũng đừng gạch em, cuối tuần rảnh em sẽ post bù. 1 lần nữa xin chân thành cảm ơn các thím.

Chap 8

Kể từ sau vụ xô xát ở cửa lớp hôm trước, em và T đã nghiễm nhiên trở thành 1 đôi trong mắt mọi người. Tuy em cũng thấy thính thích nhưng như đã nói ở chap trước, em với T sẽ chỉ là bạn mà thôi. Với H thì cái vụ hiểu nhầm hôm T chuyển đến nhà em em đã giải thích, H cũng hiểu nhưng từ đó đến giờ vẫn chưa tiến triển được gì. Thú thật với các thím là mặc dù theo đuổi từ năm lớp 10 tới giờ nhưng em với H vẫn chẳng là gì của nhau cả, thậm chí là còn hơi ngại ngùng xa cách, chắc tại em tán gái ngu. Cơ mà quên mất không giới thiệu với các thím về H, một trong những nhân vật chính trong câu truyện của em mà quên không giới thiệu, tội này đáng gạch. H là một học sinh giỏi nhất nhì lớp (giống em), nhà rất giàu, nghe nói bố kinh doanh bất động sản với ô tô gì gì đấy. Và đặc biệt nhất là H rất xinh, nhưng không xinh bằng T. Với những yếu tố đó tất nhiên H có cực nhiều vệ tinh theo đuổi nhưng hiện giờ em nó vẫn đang F.A. Và từ khi rộ lên tin đồn em với T là một đôi thì H đã xa cách nay lại càng xa hơn nữa. Vậy nên em đang tìm cách để gần gũi với H hơn nữa.

Sáng tới lớp, thấy H đã đến rồi, em bước tới gần, nở nụ cười thân thiện:

-Chào H, đến sớm thế.

Em nó mặt lạnh tanh:

-Chào T.

Em đi về chỗ mà lòng buồn không kể xiết. Điều gì làm em lạnh lùng với anh vậy H. Mặt buồn rười rượi, T để ý thấy hỏi:

-M làm gì mà buồn vậy.

-Đâu có, M bình thường mà.

-T lạ gì M nữa, buồn chuyện gì nói T nghe, có gì T giúp.

-Thôi chuyện này T không giúp được đâu.

Rồi em nó lúi húi lấy gì đó trong cặp ra, nhét vào tay em rồi mỉm cười:

-Ăn đi, mỗi khi buồn T đều ăn nó cho đỡ buồn.

Mở bàn tay ra, thì ra là một cái kẹo mút. Em cười nhẹ, tay bóc vỏ đút vào mồm, nói:

-Cảm ơn T nha.

-Không có gì.

Kẹo vị socola, đúng vị em thích. Không biết do sự quan tâm của T hay nhờ vị ngọt dịu của cây kẹo mút mà em cũng đỡ buồn hơn. Rồi cô chủ nhiệm vào, theo sau là một thằng con trai. Chắc lại học sinh mới đây

-Lớp chúng ta hôm nay có một học sinh mới. Bạn mới chuyển từ trường B sang, em hãy tự giới thiệu về mình đi.

Hắn nở một nụ cười tươi nhưng quảng cáo P/S, nói:

-Mình là L, mong được các bạn giúp đỡ.

Bọn con gái lớp em xôn xao hết cả lên. Ừ thì công nhận nó đẹp trai thật, điều đó em phải công nhận, nhưng chắc gì đã học giỏi hay tốt tính bằng em. Thằng L được xếp ngồi cuối lớp, nó đi xuống trong ánh mắt ngưỡng mộ của lũ con gái cùng sự gato của bọn con trai. Em kệ mẹ nó, không quan tâm, chúc hot boy của lớp chú đừng hồng hào giật nhé.

Sự tự tin vào cái cương vị hot boy lớp của em đã bị dập tắt sau tiết Toán. Trong tiết Toán, cô ột đề toán khó, cả lớp cắn bút nghĩ mãi không ra, cuối cùng chúng nó chỉ trông đợi vào em với H. Em cũng vắt óc nghĩ ghê lắm nhưng mãi vẫn không ra. Rồi một cánh tay giơ lên

-Thưa cô em giải xong rồi ạ-Thằng L tự tin

-Ồ em mới chuyển đến lớp mình à, được rồi em lên bảng giải thử cô xem.

Thằng L lên bảng, chỉ sau 5p nó đã giải xong bài toán khó, chữ nghĩa rõ ràng sạch sẽ, không chệ vào đâu được.

-Tốt lắm, em về chỗ đi, cô cho em điểm 10, cả lớp cho bạn một tràng pháo tay nào.

Thằng L đi xuống, cười tươi rói trong tiếng vỗ tay rào rào của cả lớp. Nếu chỉ có vụ đó thôi thì em không nói làm gì, nhưng tiết Hóa, Lý tiếp theo, nó đều vượt mặt em hết. Từ một thằng ma mới, nó đã vụt sáng lên trở thành một hot boy của lớp và đẩy em xuống hạng dân thường. Thằng TG với lên an ủi:

-Thôi mày ạ, quân tử mười năm trả thù chưa muộn.

Đã thế, T còn nói:

-L học giỏi ghê ha M.

-Ừ-Em thừa nhận nhưng vẫn không giấu nổi vẻ gato.

Thằng này em công nhận là nó học giỏi, đẹp trai nhưng mà nó nham hiểm lắm các thím ạ. Nó nham hiểm như thế nào, chap sau em sẽ kể cho các thím nghe, giờ em tập bboy phát đã.

Từ bây giờ em sẽ gọi tên nhân vật chứ không dùng chữ cái như trước nhé. M là Minh, T là Trân, H là Huyền, G là Giang, TG là Trường Giang, L là Long nhé.

Chap 9:

Hội tụ đủ 3 yếu tố đẹp trai-học giỏi-nhà giàu, thằng Long sau khi chuyển đến không chỉ cướp đi cái chức hot boy lớp của em mà nó còn trở thành hot boy của trường chỉ trong 1 tuần, nhanh hơn cả Trân. Em một phần rất gato với nó nhưng một phần lại thầm khâm phục nó. Em thấy nó sao mà hoàn hảo quá các thím ạ. Cả em Huyền cũng có vẻ rung rinh trước nó luôn, điều này làm em ngày đêm trăn trở. Cơ mà ngẫm lại thì Huyền rung động trước nó thì cũng đúng thôi, không như em, thằng Long thật toàn diện. Nếu em Huyền theo nó thì em cũng đồng ý thôi vì em luôn mong Huyền có một chỗ dựa tốt nhất, mà nó thì chắc chắn là tốt hơn em rồi.

Em cứ tiếp tục bị cái vẻ hoàn hảo nó đánh lừa nếu không có ngày được thằng bạn cùng team bboy với em thông náo cho, nó học cùng trường cũ thằng L. Trong một buổi tập, nói hỏi em:

-Nghe nói thằng H nó chuyển vào lớp mày hả?

-Ừ.

-Thằng này trước là hot boy trường tao, được cái lắm tài nhưng nhiều tật?

Em tò mò hỏi nó:

-Mày nói lắm tài nhưng nhiều tật là sao?

-Thằng này gái theo nhiều lắm, nó thay bồ như thay áo vậy, tháng này hẹn hò với con này thì tháng sau đi với con khác, có lúc còn bắt cả 2 tay nữa.

-Mày nói sao ấy chứ tao thấy nó cũng bình thường mà, đâu đến nỗi thế.

-Mày cứ thử xem, có thể mới đến nó giả vờ ngoan hiền để tạo ấn tượng tốt thôi, rồi về sau mày sẽ biết.

Tối hôm đó về nhà, em cứ suy nghĩ mãi về lời nói của thằng bạn. Nếu quả thật thằng Long là người như vậy, thì em quyết tâm vạch mặt nó, đưa nó ra trước ánh sáng. Nghĩ vậy, em gọi cho thằng bạn hỏi nó cái địa chỉ, em định Chủ nhật này theo dõi nó xem sao.

Sáng chủ nhật, nhai tạm cái bánh mì rồi em sang luôn nhà nó theo dõi. Theo đúng cái địa chỉ thằng bạn hôm nọ đưa cho, hình như nó đưa nhầm các thím ạ, nó dẫn đến một cái lâu đài chứ không phải nhà nữa. Cửa nhà nó phải to bằng cái mặt tiền nhà em luôn, bên trong sân vườn rộng rãi, để 2 cái camry ngay ngoài sân. Nhà thì thôi rồi to, nhìn như Nhà Trắng ấy. Em rẽ vào một quán nước gần đó ngồi quan sát. Được

một lúc thì thấy nó phóng xe đạp điện đi đâu đấy, em liền xách con Asama thần thánh đuổi theo. Đạp hộc cả hơi mới theo kịp được nó, thấy nó dừng trước cửa một nhà rồi bấm điện thoại, một lúc sau thấy một em cũng khá xinh đi ra cười toe toét rồi leo lên xe. Chúng nó ôm eo nhau tình tứ lắm, xong lại chở nhau đi chơi, làm em đạp theo mệt gần chết, khéo sau vụ này lại gãy đi mấy cân. Chúng nó đi chơi hết chỗ này chỗ nọ rồi thằng L chở con kia về nhà, xong nó lại đi đâu đấy. Em bám theo thì thấy nó lại dừng ở một nhà nữa, lại bấm điện thoại rồi lại có một em nữa ra nhưng lần này chúng nó ôm hôn nhau thắm thiết lắm các thím ạ. Chứng kiến đến đây thì em quay xe về mẹ luôn, đeo quan tâm là 2 đứa nó đi chơi đâu, có vào nhà nghỉ hay không. Vậy là em đã rõ rồi, thằng L trước giờ nó sống giả tạo, nó đánh lừa tất cả mọi người bằng cái vỏ bọc hoàn hảo của mình, thằng khốn nạn. Trước giờ em cực ghét những thằng chần rau, làm khổ con gái người ta. Em thề nếu có cơ hội, em sẽ vạch trần cái bộ mặt xấu xa của nó, đưa nó ra trước pháp luật.

Hôm trước thử search tên thớt này trên google thì hiện ra một số kết quả từ những trang như m4v , wapvina.net, gocmobile.net cùng một số các trang blog, wap truyện khác. Em vào xem thử thì thấy rất nhiều anh em khen và động viên, hóng chap. Em xin gửi lời cảm ơn tới tất cả mọi người, em sẽ tiếp tục viết dù cho nó không được ủng hộ ở nơi nó sinh ra - vozforums. Em sẽ viết bởi em muốn một người đọc được, các thím gạch đá thì cứ việc, em không dỗi gì đâu.

Chap 10:

Chân tướng thằng Long đã lộ rõ, nó chỉ là một thằng đều cáng không hơn không kém. Tuy vậy nhưng em vẫn chưa tìm được cách nào để vạch cái bộ mặt giả dối của nó, đưa nó ra ngoài ánh sáng. Ngày ngày, em vẫn nhìn nó tỏa sáng nhưng không phải với sự khâm phục mà với con mắt khinh bỉ. Em phải nhanh chóng nghĩ cách thôi, không thể để cho nó tung hoành mãi được, gato bỏ mẹ.

Thằng Long này quả thật nguy hiểm. Nó bắt đầu tán Huyền - thiên thần của em. Em chỉ biết nhìn từ xa với sự bất lực, em chả là gì so với nó cả. Bây giờ nghĩ lại thấy hồi đó em bắt tài vãi, tự gạch mình phát.

Rồi một hôm, đến lớp thấy bọn con gái xúm đông xúm đống chỗ thằng Long. Em chen chân vào hóng thì thấy ở giữa, thằng Long ăn mặc chỉnh chu lắm, lại còn thắt nơ cơ. Trên bàn nó là một bó hoa hồng to tướng. “Chắc lại chuẩn bị có biếu rồi đây” - Em thầm nghĩ. Về chỗ, em vẫn để ý thằng Long xem nó chuẩn bị làm trò gì. Rồi một đứa con gái từ hành lang chạy vào, thì thầm gì đó với thằng Long. Không biết nó nói gì mà nghe xong thằng Long lẩn đi ra khỏi lớp, chạy xuống sân trường, cầm theo bó hồng. Em ra hành lang hóng xuống thì thấy thằng Long đang đứng trước mặt một bạn nữ, xung quanh là đám la liếm lớp em cùng một đồng học sinh trong trường đứng hóng ở ngoài. Nhìn kĩ thì bạn nữ đó chính là Huyền!!! Hoa hồng, đeo nơ, bỏ mẹ rồi, sao từ đầu em không nghĩ ra nhỉ. Nó định tỏ tình với Huyền, chắc chắn là vậy rồi. Em phi từ hành lang xuống sân trường với tốc độ ánh sáng, chen chúc vào bên trong thì thấy thằng Long nói:

-Cậu làm người yêu tớ nhé.

Huyền đứng im, vẻ mặt lộ rõ sự ngạc nhiên. Không để cho em ấy trả lời, em chạy tới, nắm tay Huyền kéo đi. Đám đông dạt ra cho em đi, còn thằng Long thì đứng như trời trồng với vẻ mặt ngơ như bò đeo nơ. Em cứ nắm tay Huyền, em nó ra sức vùng ra nhưng một khi đã máu thì dừng hỏi bố cháu là ai, em vẫn tiếp tục kéo Huyền ra khu vườn đằng sân sau - nơi ít người qua lại nhất trường. Đến nơi, em nó dứt tay ra, hét to:

-Cậu làm cái gì vậy!!!!???

-Huyền bình tĩnh, nghe Minh nói đã nào.

-Rồi, cậu nói đi, sao cậu lại kéo tôi ra đây?

-Thằng Long nó chỉ là một thằng đều cáng, bắt cá hai tay mà thôi. Nó thấy ai xinh là tán, xong yêu chán lại bỏ mà thôi.

-Điều gì khiến tôi phải tin cậu?

-Vì Minh thích Huyền!!! - Em hét

Em nó lặng đi, em tiếp tục nói:

-Minh thích Huyền từ lần gặp đầu tiên, Minh biết Minh trong mắt Huyền chẳng là gì cả, chỉ là một thằng tồi tệ nhưng Minh nhất quyết không phải người thích bịa chuyện. Tin Minh đi, thằng Long chỉ là thằng háo sắc mà thôi, Minh có thể làm Huyền hạnh phúc mà!!!

-Cậu lấy gì làm bằng chứng để chứng minh Long là người như vậy. Mà dù cậu có thích tôi thì cũng chẳng có luật gì bắt tôi phải thích lại cậu cả. Tôi biết người nào tốt, người nào xấu, vì vậy mong cậu từ nay về sau đừng bao giờ can dự vào chuyện của tôi nữa! - Huyền nói rõ ràng và dứt khoát.

Ồ em ơi, em đã bị cái sự giả tạo của thằng Long đánh lừa rồi. Nhưng Huyền nói đúng, em chẳng có cái gì để chứng minh lời em nói là sự thật cả. Vậy là em chỉ còn biết đứng đó, trong cơn gió lạnh cuối thu, nhìn Huyền bước đi, và có lẽ là bước đi khỏi đời em luôn. Em đi chậm chậm ra phía sân trước, Huyền đang cầm bó hoa của thằng Long, cười rạng rỡ. Thằng Long thấy em, nó nhếch mép cười. Em vội quay đi. Phải, giờ em là người thua cuộc rồi. Nhưng em đã khước từ tình cảm của mình và đi theo thằng đểu đó, việc gì phải nuối tiếc chứ. Rồi em sẽ có ngày phải hối hận thôi, em à.

-Đúng, việc gì phải, hic, hối tiếc chứ.

Hôm đó có một thằng con trai ngồi khóc rưng rức ở sân sau.

3. Chap 11

Sorry mấy thím, hồi chiều đi có việc bận nên không up chap được, mai sẽ up bù ạ.

Chap 11:

Khóc nhiều, nước mắt cũng cạn, em vào nhà vệ sinh rửa mặt. Nhìn lại mình trong tấm gương trước mặt, em lại càng thấy hối hận. Phải chăng mấy không tỏ tình với em thì có thể bây giờ mấy vẫn còn cơ hội. Giờ đây thì em đã xa nó rồi, xa thật rồi, chẳng thể níu kéo được gì nữa. Cố làm vẻ mặt bình thường, em bước vào lớp. Cả lớp rộ lên những tiếng thì thầm, thằng Long nhìn em, nhếch mép cười, còn Huyền thì chẳng thèm nhìn em nữa. Cô giáo chủ nhiệm nghiêm giọng:

-Em Minh, ai cho phép em vào lớp!

Mặt kệ lời nói của cô giáo, em lững thững đi về chỗ. Cô giáo mặt nhăn lại, lộ rõ vẻ không hài lòng.

-Tôi sẽ nói chuyện với phụ huynh về thái độ của em. - Cô giáo nói.

Xin lỗi cô chứ bây giờ cô có đốt nhà em thì em cũng không quan tâm đâu. Trân thấy em về chỗ thì vỗ về an ủi, làm em cũng bớt buồn đi phần nào. Được người đẹp quan tâm thằng nào mà chẳng thích. Tuy vậy nhưng cũng không làm làm hết được sự chán đời của em.

-Trân còn kẹo mút không? - Em hỏi.

-À ừm còn. - Trân đáp.

-Cho Minh xin một cái đi.

-Ừm, đây nè, hết buồn nhanh nha.

-Cảm ơn Trân.

Ngậm viên kẹo mút trong miệng, vẫn là vị socola như lần trước nhưng sao lần này cái đắng trong em lại chẳng thể nào hết. Người ta giải sầu bằng thuốc lá, bằng rượu, còn mình thì giải sầu bằng kẹo mút. Cắn cho viên kẹo nát vụn trong miệng, em cảm tai nghe, gục mặt xuống bàn. Những giai điệu của bài “Em không quay về” mà em vẫn cho là sáo rỗng nhưng giờ sao lại thấm thía thế.

Và giờ người ra đi...trong con tim không nghĩ suy...

Để lệ hoen đôi mi anh cần chi những hoài nghi khi em không trở lại

Chỉ còn lại đôi vai...Trong cơn mưa không có ai

Lời ngọt ngào bên tai về ngày mai anh đã sai...

Em không quay về... Vì em không quay về...

-Dậy đi Minh, dậy đi.

-Còn sớm mà, để Minh ngủ tí nữa.

-Dậy ngay, ngủ như con heo.

Mới sáng sớm Trân đã dậy em dậy bằng được. Hôm qua cô nàng bảo dẫn mình đến một nơi hay ho lắm, để em có thể phục hồi tinh thần sau vụ hôm trước. Húp xong bát mì thì Trân từ trên nhà đi xuống. Em ấy mặc quần short ngắn, khoe cặp đùi trắng muốt, cùng với cái áo rộng rộng mà bọn con gái hay mặc ấy ạ, em chẳng biết gọi là gì nhưng nhìn dễ thương lắm ợ, lại còn đội thêm cái mũ giống cái mũ của Luffy nữa. Về mặt lộ rõ sự háo hức, Trân giục:

-Ăn nhanh lên còn đi Minh ơ.

-Đây xong ngay đây.

Vi vu trên con Air Blade, em đang trở Trân tới nơi mà em ấy bảo là hay lắm. Nhớ lúc này 2 đứa phải năn nỉ ỉ ôi mãi mama mới ượn con xe máy cùng với lời đe dọa: "Xe mà bị làm sao mày chết nha con". Con thì chẳng lo, lại đi lo cái xe. Trân ngồi đằng sau, bám nhẹ vào áo em, cứ hát khe khẽ bài gì đấy của Justa Tee. Em quay lại hỏi:

-Trân cũng thích Justa Tee à.

-Ừm, bài nào của Justa Tee Trân cũng nghe hết.

-Vậy biết bài Forever Alone không?

-Có chứ, ngày nào Trân chả nghe.

Thấy vậy em liền hát bài đấy luôn, Trân cũng hát theo. Hai đứa cứ rống à nhằm cứ hát ầm cả lên, ai đi qua cũng nhìn bọn em, chắc tưởng là tâm thần mới trốn trại. Xong em hát sang cả lời chế:

-Một nụ cười luôn hé, tắt máy xuống xe...

-Hihi - Trân cười khúc khích

Bỗng "Tuýt", thôi bỏ mẹ rồi. Vừa hát chế thằng công an thì bị công an nó tuýt, xui vãi. Không mũ, không bằng lái, không giấy tờ, thế là phải gọi mẹ em lên giải quyết và tất nhiên là chuyến đi chơi của 2 đứa, bị hủy. Giải quyết xong, 2 đứa lên xe ô tô đi về, nghe một bài cải lương của mama. Mặt Trân cứ phụng phịu, nhăn nhó, kiểu trẻ con ấy, thương lắm cơ.

-Thôi lần sau có dịp thì mình đi cũng được.

-Ai bảo Minh đã không đội mũ lại còn chạy ẩu cơ.

Dù chuyến đi đã bị hoãn lại, em và Trân chẳng thể đến được nơi mà Trân nói rằng có thể làm cho em hết buồn nhưng chẳng cần đến nơi đó, em cũng đã đỡ buồn hơn nhiều rồi. Có lẽ, Trân mới thật sự là người quan tâm đến em, là người con gái em cần...

P/S: mấy cái lời dẫn đầu chap của mình là lời gửi tới toàn thể mọi người hóng truyện của mình nhé, mấy bác up sang forum khác nhớ copy cả cái đây sang.

4. Chap 12

Sau vụ đi chơi hụt với Trân, em cũng đã phần nào vui bớt nỗi buồn. Làm người thì phải biết vượt qua khó khăn, bỏ lại sau lưng quá khứ để hướng tới tương lai chứ các thím nhĩ. Hàng ngày em vẫn đi học bình thường, mặc dù có hơi khó chịu khi nhìn thằng ôn Long gần gũi với Huyền. Nói là chấm dứt hoàn toàn tình cảm với Huyền nhưng thực lòng em vẫn có chút nỗi tiếc. 3 năm chứ đâu phải ngắn. Tiếc thì tiếc chứ em cũng chẳng biết phải làm sao, thôi thì cứ tiếp tục cuộc hành trình mang tên "Cuộc đời" mà không có Huyền vậy.

Lại nói về Trân, sau mấy tháng chuyển tới lớp, em nó đã hòa nhập được với tập thể. Trân rất thông minh, sau vài tháng đã lọt vào top học giỏi của lớp, nhưng tất nhiên là vẫn sau em. Vừa xinh đẹp lại học giỏi, Trân có rất nhiều vệ tinh xung quanh. Sau cái vụ xô xát với mấy đầu gấu đầu chó trong trường, chúng nó tưởng em với Trân là một đôi nên cũng không tán tỉnh em nó, nhưng sau vụ hôm trước, chúng nó lại bắt đầu tán công Trân dữ dội. Mỗi ngày một đồng thư, quà được chuyển đến cho Trân, làm em cũng hơi bức mình. Phải chăng là em đang ghen???

Như mọi ngày, tan học em đèo Trân về. Về nhà em mới chợt nhớ ra là quên mất quyển vở ở trên lớp. Thế là em ba chân bốn cẳng đạp xe lên trường. Đến cổng trường thì gặp mấy thằng đầu gấu trong trường. Mấy thằng này toàn cậy anh hoặc chị có hội, ở trường rất hống hách, thích ra vẻ giang hồ (vườn). Em đạp xe vào trường thì chúng nó ngăn lại. Em bình tĩnh nói:

-Có chuyện gì?

-Từ bây giờ mày đừng có chở Trân đi về nữa nghe chưa! - Thằng Tuấn-ông trùm của trường-nói.

À thì ra là mấy thằng này thích Trân. Cái đầu má mấy thằng trẻ trâu như chúng mày thì đừng hòng động đến Trân của bố nhá.

-Tao với Trân chỉ là bạn, tao thích chở là việc của tao. - Em cương quyết nói.

-Tao không quan tâm. Tao mà còn thấy mày chở Trân là mày chết với tao.

Kệ mẹ bọn trẻ trâu, em dắt xe vào trong trường, lên lớp lấy quyển vở xong về. Lúc ra, đi qua bọn trẻ trâu, chúng nó còn gọi với theo:

-Nhớ lời tao nói đấy!

-Mơ đi cưng. - Em nghĩ thầm.

Về tới nhà, thấy con SH dựng ở sân, chắc nhà lại có khách đây. Vào nhà mới biết là ông Giang (là ông G ở mấy chạp đầu đó mấy thím) lại về. Ông ấy đang phụ Trân với mẹ cuốn nem, thế là em rón rén đá phát vào ass ông ý xong chạy lên phòng thay quần áo.

Buổi chiều hôm ấy, ông Giang rủ em đi câu cá. 2 anh em xách xô với cần ra con sông gần nhà ngồi câu. Đang ngồi đợi cá thì ông Giang hỏi em:

-Mày thấy Trân như thế nào?

Ông ấy hỏi câu này là em đã thấy nghi nghi rồi. Em liền trả lời:

-Ờ thì xinh, tốt bụng. Ông hỏi thế làm gì?

-Tao định tán bé Trân, mày giúp tao được không? - Ông Giang nói.

Biết ngay mà, từ hồi ông ấy về đợt trước đã nghi rồi. Là anh em với nhau, tất nhiên là em chẳng thể nào từ chối rồi.

-Ừm. - Em đáp.

Ông Giang nghe vậy em ôm chầm lấy em, nói:

-Thanks tiểu đệ, i nóp diu sâu mắc, cho hôn cái nào.

-Bỏ ra đi cái ông biến thái này. - Em đạp ông ý ra.

Em lỡ chân đạp hơi mạnh, thế là ông ấy ngã luôn xuống sông, thế là về nhà em ăn mấy phát cốc của ông ấy cùng bài cải lương của mẹ.

Buổi tối, đang nằm xem TV thì thấy ông Giang với Trân định đi đâu đấy. Em liền hỏi:

-Hai người đi đâu thế?

-À Trân với anh Giang định đi chơi, Minh đi cùng không? - Trân đáp

-Thôi để thằng Minh ở nhà đi Trân, cho chờ cái tội hồi chiều hãm hại anh. - Ông Giang nói.

-Thôi anh để Minh đi cùng đi. - Trần nũng nịu.

Nhớ việc ông Giang nhờ vả hồi chiều, em liền đáp:

-Thôi Trần với anh Giang cứ đi đi, Minh ở nhà chốc còn học bài.

Trần ngần ngừ một lát rồi nói:

-Vậy thôi Trần đi nha.

-Ừ, hai người đi vui vẻ nhé. - Em nói.

Tối hôm đi em đi ngủ sớm. Nằm vắt tay lên trán, em tự hỏi mình đã đúng hay sai khi đồng ý giúp ông Giang. Là anh em thì tất nhiên là phải giúp nhau, nhưng em thấy có chút khó chịu sao đó, nhất là lúc Trần đi chơi với ông Giang. Chẳng nhẽ em lại nảy sinh tình cảm với Trần rồi sao? Không được, mình đã hứa giúp ông Giang rồi mà, mình không thể thích Trần được, ít nhất là lúc này. Suy nghĩ một hồi lâu, em chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, trong đầu văng vẳng tiếng cười của Trần...

5. Chap 13

-Dậy đi Minh, ngủ như con heo.

-Rồi dậy đây dậy đây.

Từ bao giờ, cái đồng hồ báo thức của em đã vút ở xó phòng và làm thay nhiệm vụ cho nó là một cái “đồng hồ” khác rất xinh đẹp với câu báo thức quen thuộc “Dậy đi, ngủ như con heo”. Khác với hồi mới chuyển về còn ngại ngùng bên lên, bây giờ Trần đã vô cùng thân thiết với em, nhiều lúc còn làm nũng kiêu trẻ con ấy, dễ thương lắm. Nhiều lúc em còn cảm giác như Trần là người yêu của mình ấy, chắc tại đọc nhiều truyện của mấy thím trên voz quá nên cdsht.

Như mọi ngày, em cùng Trần vi vu đến trường trên con Asama thần thánh. Hai đứa nói chuyện vui vẻ với nhau, xong đi cùng nhau vào trường. Đi đến đâu, ánh mắt gato của bọn con trai kéo theo đến đó, như Brad Pitt và Angelina Jolie bước đi trên thảm đỏ ấy. Em lại được thể vênh mặt lên like a boss, và rồi em bắt gặp ánh mắt của thằng Tuấn cùng đồng bọn đang nhìn em đầy tức giận. Bỏ mẹ rồi quên mất lời dặn của nó hôm qua, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, em cứ đi cùng với Trần vào lớp. Bỏ mẹ ơi, xuân này con không về.

Buổi chiều hôm đó, đang đạp xe đi mua chai dầu ăn về ẹ nấu thì bỗng có 2 xe máy vượt lên đằng trước rồi drift chặn đầu em. Ra là thằng Tuấn. Nó đi cùng 3 thằng nữa, chắc định hội đồng em đây. Em từ lúc ở trường đã chuẩn bị tinh thần là có thể bị chúng nó úp bất cứ lúc nào rồi nên cũng chẳng bất ngờ mấy. Em từ tốn nói;

-Chúng mày có việc gì?

-Hôm qua tao nói gì mày quên rồi sao? - Thằng Tuấn giọng khàn khàn đầy giận dữ.

-Tao không quên, nhưng tao chỗ Trần là việc của tao, chẳng liên quan gì tới chúng mày cả. Mà tao cũng nói luôn, mày bỏ ý định theo đuổi Trần đi, những loại người như mày, đừng hòng động vào Trần! - Em cương quyết nói.

-Thằng này cứng nhỉ, anh em, đánh chết nó cho tao! - Thằng Tuấn gào lên.

Cả ba thằng đàn em của nó xông tới, em ột cước vào cổ họng thằng gần nhất làm nó ngã lăn ra. Thằng thứ 2 xông vào khóa chặt tay em, thằng còn lại đâm vào bụng em, đau gần chết các thím ạ. Rồi em ngã người ra đằng sau, nằm đè lên thằng đang khóa tay em làm nó đau quá phải thả ra. Thằng còn lại đâm thẳng mặt em nhưng em lăn sang một bên để tránh, thế là cú đâm của nó vào thẳng mũi thằng đang nằm đất. Thằng ranh con bị đâm ngay sống mũi, máu chảy be bét, la hét thấy thương. Thằng còn lại bị em ột Thốn quyền - một tuyệt chiêu tất sát của Vịnh Xuân Quyền. Thằng bé bị em đâm, nó giật lùi mấy bước xong mất đà ngã xuống luôn. Còn thằng Tuấn thì mặt xanh như tàu lá chuối. Nó dò dẫm lại gần xe, mở cốp lôi ra một ống tuýp sắt. Nó cầm tuýp lao tới em mà phang, em đưa tay ra đỡ, đau vãi, tưởng như gãy tay đến nơi rồi. Nó còn vục mấy phát vào mạng sườn em nữa, vì đau quá nên em không đỡ được. Nhưng rồi nhớ

lại bài giảng của thầy khi phải đối đầu với kẻ thù mang vũ khí, em nhanh chóng nhập nội rồi đắm vào thái dương nó. Thằng Tuấn bị choáng, nó loạng choạng ngã xuống đất. Thấy có đánh nhau, công an chạy đến, em đành xách con Asama phóng luôn về nhà. Về nhà, nhìn bộ dạng tả tơi của em, Trân vội hỏi:

-Minh làm gì mà tả tơi vậy!!!??? Lại đánh nhau hả?

-Không, không có gì đâu, Minh bị ngã xe ấy mà. - Em đáp.

-Có bị làm sao không, để Trân sơ cứu cho.

-Không sao đâu, chỉ hơi ê ẩm chút thôi, để Minh lên ngủ một giấc là hết ngay ấy mà. - Em cười trấn an Trân.

Rồi em lò dò từng bước lên tầng. Đau mấy thì đau, chứ em không thể để Trân biết em đánh nhau vì Trân được, em không muốn Trân phải lo lắng vì em. Rồi em nằm lăn ra giường, đánh một giấc thật say.

6. Chap 14

-Mai trường chúng mày được nghỉ phải không? - Bố em hỏi.

-Vâng, trường tổ chức cái gì đấy con không rõ, nên học sinh được nghỉ ạ. - Tôi đáp.

-Vậy tối mày với bé Trân lên nhà chuẩn bị đồ đi, mai cả nhà mình Tam Đảo chơi nhá.

Yeah, được đi xả hơi rồi. Lâu lắm mới được đi chơi nên em háo hức lắm. Ăn cơm xong em phóng ngay lên phòng chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi chơi ngày mai: quần áo này, máy ảnh này, laptop này,... Đang chuẩn bị thì Trân vào phòng em.

-Trân chuẩn bị xong chưa? - Em hỏi.

-Trân chuẩn bị xong rồi, còn Minh?

-Minh cũng sắp xong rồi. - Em đáp.

Trân mở balo của em ra xem.

-Trời sao Minh sắp xếp kiểu gì thế này!

-Ờ thì Minh cứ lấy quần áo xong nhét vào balo chứ có sắp xếp gì đâu.

-Thế thì không mang được nhiều đâu, thôi để Trân gấp lại gọn gàng cho Minh.

Nói rồi Trân lấy hết quần áo em nhét trong balo ra rồi gấp lại từng cái một, cẩn thận và tỉ mỉ. Trân lo cho em cứ như vợ lo cho chồng ấy, sau này được lấy Trân làm vợ chắc cũng sướng. Nhưng em đã gạt ngay suy nghĩ ấy ra khỏi đầu.

-Mày đã hứa với ông Giang rồi cơ mà, mày quên rồi sao Minh - Em tự nhủ.

Chuẩn bị đồ đạc cho em xong, em bật máy lên vào voz tí, Trân ngồi bên cạnh xem. Theo thói quen, em vào ngay thớt này đã được bookmark ở Chrome.

-Ừa Minh xem cái gì vậy? Gái...đến...ở...cùng...

Em vội tắt tab đó đi, đáp:

-Đâu có gì đâu.

-Minh...Minh xem truyện ấy hả?

-Truyện ấy là truyện gì?

-Thì truyện...người lớn ấy.

Em tá hỏa:

-Đâu có, cái này là thằng nào đó có bạn gái đến ở cùng nhà xong lên nhờ mọi người tư vấn thôi.

-Vậy hả - Trần nheo nheo mắt nhìn em, có vẻ không tin.

-Thật mà, Minh mà nói dối thì ông hàng xóm chết.

-Thôi đi, thề vậy mà cũng thề. - Trần đâm vào lưng em.

Phù tí chết. Trần mà phát hiện ra thì các thím hết hóng truyện nhá. Rồi em và Trần ra ngoài ban công hóng gió.

-Làm gì mà cười vậy Trần? - Em hỏi.

-Không có gì, chỉ là Trần cảm thấy vui vui mà thôi.

-Ừ Minh cũng cảm thấy vui nữa, cứ háo hức, kiểu hồi bé được đi tham quan ấy.

-Trần vui lắm. Từ bé tới giờ Trần rất ít được đi chơi với gia đình. Bố mẹ Trần lúc nào cũng cắm đầu với công việc mà thôi, chẳng bao giờ dành thời gian cho Trần cả. Cả khi Trần đòi ở lại Việt Nam, bố mẹ Trần cũng chẳng ngăn cản gì, bỏ Trần ở lại Việt Nam...á!

Em vòng tay ôm lấy Trần.

-Cứ khóc đi, Trần đang rất nhớ bố mẹ phải không. - Siết chặt vòng tay, em an ủi Trần.

Trần cũng không giãy dụa hay đẩy em ra. Trần cứ úp mặt vào ngực em và khóc, ướt cả một khoảng áo. Một lúc sau, Trần ngưng khóc. Em đưa tay lên lau những giọt nước mắt còn lại ở khóe mắt Trần.

-Đừng buồn, có Minh ở bên Trần mà. - Em nhẹ nhàng nói.

-Hức...Ừ... - Trần đáp.

Rồi Trần trở về phòng, không quên quay lại nói:

-Cảm ơn Minh.

-Ừ - Em đáp.

Em nhảy lên giường đắp chăn. Không ngờ Trần có nhiều nỗi buồn quá. Rồi em ngủ thiếp đi...

7. Chap 15

-Dậy đi, ngủ như con heo. - Vẫn là cái “đồng hồ báo thức” quen thuộc.

Em ngồi dậy, vươn vai ngáp ngáp dài. Nhìn sang Trần, thấy mắt em hơi thâm, hình như tối qua em ấy không ngủ được.

-Tối qua háo hức quá nên không ngủ được hả? - Em hỏi Trần.

-Không... Trần nhớ bố mẹ. - Giọng Trần buồn buồn.

-Đã nói rồi, có Minh ở đây, Trần đừng buồn nữa mà. Trần còn buồn nữa là Minh bảo bố mẹ bỏ Trần ở nhà đó. - Em nói.

-Thôi Trần hết buồn rồi, đừng bỏ Trần ở nhà. - Mặt Trần vui vẻ trở lại, như trẻ con ấy.

Đánh răng rửa mặt, xách ba lô lên và đi... xuống nhà, em bỗng nghe thấy một điệu cười quen thuộc. Chẳng có nhẽ lại là người đó. Em chạy vội xuống nhà. Và dự đoán của em đã không sai, ông Giang đang ngồi ở phòng khách nói chuyện với bố mẹ, ngồi bên cạnh là Trần. Em ngồi xuống bên ghế phía đối diện, hỏi:

-Ông không phải đi làm à?

-Hôm nay tao xin nghỉ, lâu lâu đi chơi tí cho nó giải tỏa chứ.

Nhắc lại mới nhớ hồi ngày xưa đi biển cùng với ông Giang, đi Đồ Sơn thì phải. Bãi biển ở đấy có mấy bãi đá rất rộng, ở đó hay có mấy con cáy con cua gì đấy. Ông Giang rủ em ra bãi đá bắt đem về nướng ăn thử. Ông ấy lật từng tảng đá lên để mò, và thật không may là trong khi mò ông ấy đã vô tình lật một tảng đá đè

lên ngón cái của em, đầu thẩu trời xanh. Sau đợt đấy về nhà móng đen xì vì máu tụ xong rụng ra rồi mọc lại móng mới. Bây giờ nhớ lại em chột rùng mình. Đi đâu với ông Giang là không thể nào yên ổn được.

Xe chạy mấy tiếng thì tới nơi. Xuống xe, đầu em cứ ong ong bởi mấy tiếng trên xe bị tra tấn bởi tiếng hát, không, phải gọi là tiếng rống mới đúng, của ông Giang. Cũng tại bố mẹ bày ra cái trò hát hò cơ, đã biết ông Giang là truyền nhân của Chaien rồi lại còn...

Bố em đã đặt sẵn một cái nhà nghỉ trên núi, nghe nói là quen biết chủ nhà nghỉ gì đấy nên không mất tiền. Nhà nghỉ cũng nhỏ thôi, có 4, 5 phòng gì đấy. Em ở với ông Giang và bố, còn Trân với mẹ thì ở phòng riêng. Không khí trên này trong lành lắm, mở cửa sổ phòng ra là một ruộng su su của người dân. Hít đầy bầu ngực không khí Tam Đảo, 2 ngày ở nơi đây sẽ rất thú vị đây.

Ổn định xong, cả nhà em tập trung rồi bắt đầu đi chơi. Nhà em đi cái Thác Bạc gì đấy, cũng khá đẹp. Em leo lên trên một mỏm đá ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Đang đứng thì ông Giang nhảy lên, đùng mạnh vào người em một cái. Thế là em rơi luôn xuống thác, ướt từ đầu tới chân. Ông Giang cười:

-Xin lỗi tiểu đệ nhé. - Ông Giang đưa tay ra kéo em lên.

Nhìn cái mặt ông ấy là biết ngay cố tình rồi, chắc chắn là muốn trả thù em cái vụ em đạp ông ấy xuống sông đây mà. Thế là em tương kế tựu kế, đưa tay ra cho ông ấy kéo lên rồi kéo luôn ông ấy xuống rồi chìm nước luôn. Một lúc sau thả ra, ông ấy ngoi lên, ho sặc sụa nhìn thấy tội. Trân ở trên bờ cười khúc khích, lấy máy ảnh ra chụp, em liền cười tươi, ấn đầu ông Giang xuống.

-Chúng mày nghịch quá, lớn rồi mà như trẻ con. - Mẹ em nói.

Đến tối nhà em vào một quán thịt thú rừng ăn. Em nhường chỗ cho ông Giang ngồi cạnh Trân. Hai người nói chuyện vui vẻ lắm, làm em có chút gato. Dù gì thì em cũng có một tí gọi là thích Trân. Ăn xong lại về nhà nghỉ, ai về phòng người nấy. Ông Giang ghé tai em, nói:

-Mày hỏi ý Trân hộ tao nhé.

-Ông đi mà hỏi.

-Đi, anh với nhau bao năm.

-Thôi được, nốt lần này thôi đấy.

Ông Giang với bố nằm lên giường đã ngáy khò khò, làm em không ngủ được. Em ra cửa nhà nghỉ hóng gió tí, tình cờ gặp Trân cũng đang đứng ở đó. Em tới gần, hỏi:

-Sao giờ này còn lang thang ngoài này làm gì, ma nó bắt mất bây giờ.

-Trân bị mất ngủ. - Trân đáp.

Nhớ tới lời nhờ vả lúc nãy của ông Giang, em liền hỏi:

-Trân thấy ông Giang thế nào?

-Minh hỏi làm gì?

-À để biết thôi.

-Minh thích anh Giang hả?

-Sax, Minh có phải gay đâu.

-Hihi Trân đùa mà. - Trân cười tinh nghịch.

-Thôi không đùa nữa, Trân trả lời đi.

-Sao Minh cứ hỏi mấy chuyện đấy vậy?

-Có việc mới hỏi.

Rồi bỗng Trân yên lặng, có tiếng “hic...hic” vang lên khe khẽ. Trân đang khóc ư? Em vội hỏi Trân:

-Sao Trân lại khóc vậy?

-...

-Minh có làm gì thì cho Minh xin lỗi, đừng khóc nữa Trân.

-Minh vô tâm lắm.

Dứt lời, Trân đẩy em ra, chạy về phòng. Em đứng im tại đó, đéo hiểu chuyện gì xảy ra. Tâm lý con gái khó hiểu thật. Đứng suy nghĩ một lúc rồi em về phòng nằm ngủ, trong đầu còn vô vàn câu hỏi...

8. Chap 16

-Minh yêu Trân nhiều lắm.

-Trân cũng vậy, Trân thích Minh từ rất lâu rồi Minh có biết không.

-Minh biết chứ, nhưng bây giờ Minh mới đủ dũng cảm để tỏ tình với Trân, cho Minh xin lỗi nha.

Trân đắm thềm thụp vào ngực em, em dang tay ôm luôn Trân vào lòng.

-Minh biết lỗi rồi mà.

-Minh đó, bắt Trân chờ mãi, giờ mới dám mở miệng tỏ tình.

-Rồi biết lỗi rồi mà, nói mãi vậy.

Trân ngửa mặt lên nhìn em đắm đuối. Đôi môi em nó hơi mím lại, nhìn dễ thương lắm các thím ợ. Rồi em khẽ nâng khuôn mặt dễ thương của Trân lên, đặt lên đôi môi đó một nụ hôn nhẹ. Trân có vẻ hơi ngỡ ngàng, rồi choàng cổ em hôn lại say đắm, nồng nhiệt. Em nhắm mắt tận hưởng hương vị của nụ hôn đầu đời, ôi sao mà ngọt ngào thế. Bỗng em nghe đâu đó tiếng ông Giang cứ gọi: "Minh ơi, Minh ơi". Tiếng ông ấy cứ to dần, to dần, rồi em choàng tỉnh dậy. Hóa ra chỉ là giấc mơ.

-Mày mơ gì mà mồm miệng cứ há hốc, lay mãi mới dậy vậy? - Ông Giang hỏi.

-Mơ gì kệ tôi, mà gọi làm gì sớm thế. - Em đáp.

-Dậy đi dạo với tao tí, đi chơi mà cứ ngủ nướng thì chán bỏ mẹ.

-Ờ đợi tôi đánh răng rửa mặt xong rồi đi.

Đánh răng rửa mặt xong, đi ra ngoài cổng nhà nghỉ đã thấy ông Giang đứng sẵn ở đó. Hai anh em tản bộ xung quanh khu vực gần nhà nghỉ. Sáng sớm, sương vẫn còn giăng hết các lối làm cho cảnh vật mờ mờ ảo ảo, nhìn thích thật. Ông Giang mở lời trước:

-Mày đã hỏi hộ tao chưa?

-Hỏi cái gì?

-Thì hỏi ý Trân ấy.

-À rồi, hỏi lúc tối qua, cơ mà chẳng hiểu cái gì?

-Sao lại không hiểu, mày kể tao xem nào.

Thế rồi em kể cho ông ấy nghe hết sự việc tối hôm qua. Nghe xong ông ấy im lặng, ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ rồi chốt một câu:

-Bé Trân nó thích mày rồi Minh ạ.

-Hà?

-Tao nói bé Trân nó thích mày rồi.

-Đừng có nói linh tinh nha.

-Tao nói nghiêm túc đó, mấy cái chuyện này tao biết rõ mà. Thái độ Trân rõ ràng thế mà mày không hiểu sao, ngu vãi.

Em im lặng. Ông Giang thích Trân mà Trân lại thích em, chuyện tình tay ba cmnr các thím ạ. Mà em với ông Giang lại là huynh đệ lâu năm, không khéo lại vì gái mà sinh bất hòa. Như đọc được ý nghĩ của em, ông Giang nói:

-Không sao, tao không làm gì mày đâu. Tao cũng chẳng bắt Trân thích tao được, thôi thì tùy mày, nếu mày muốn đến với Trân tao cũng không cản, chỉ mong mày làm em nó hạnh phúc mà thôi.

Hai anh em im lặng đi về, mỗi người một suy nghĩ riêng. Liệu em có nên tiến tới với Trân không các thím?

Về phòng, em bắt gặp Trân đi ra. Em nó nhìn đi chỗ khác, đi qua em không một lời chào hỏi. Ngày thường thân thiết là thế mà sao giờ đây lại lạnh lùng vậy.

Tầm 9h sáng, bố em thuê một cái xe 7 chỗ, đưa cả nhà đi chơi. Trân tót lên ngồi với mẹ và ông Giang, bỏ mặc em FA ở ghế dưới. Bố em đưa cả nhà lên cái di tích gì đấy, hình như là cái thành thì phải. Trân tíu tít chụp ảnh với từng người trong nhà, ông Giang này, mẹ này, bố này, nhưng lại chẳng chụp với em. Em bị Trân bơ thật rồi các thím ạ.

Chụp ảnh chán chê, cả nhà em dắt nhau đi lội suối. Nước suối trong vắt, len qua các kẽ đá tạo ra những tiếng động thật vui tai. Sau này mà giàu, em xây hẳn một căn biệt thự ở trên này, cứ cuối tuần lại chở cả nhà lên đây chơi.

-Á!

Em quay ra thì thấy Trân bị ngã. Chắc lại trượt chân đây mà. Em vội chạy tới đỡ Trân dậy, hỏi:

-Trân có sao không?

-Bỏ ra!!! - Trân hét lớn.

Tiếng hét to tới nỗi bố mẹ em đang lội ở xa cũng phải quay lại hỏi:

-Có chuyện gì thế?

-Không có gì đâu ạ. - Em đáp.

Trân ngồi dậy rồi ra lội suối tiếp. Ông Giang nhìn em ái ngại. Em chán quá ngồi bệt xuống bờ suối, chỉ muốn đâm đầu vào ngực con nào chết cho xong. Đang yên đang lành bị gái nó giận, đúng là chẳng bao giờ hiểu được đàn bà.

Lội chán, cả nhà em đi ăn. Ngồi ăn một lúc thì Trân đứng dậy, xin phép ra ngoài hóng gió. Trân đi rồi, em cũng buông đũa đi theo.

-Ồ mày không ăn nữa à? - Mẹ em hỏi.

-Dạ thôi con no rồi. - Em đáp.

Ra ngoài thì thấy Trân đang ngồi ở ghế đá bên ngoài nhà hàng. Em ngồi xuống bên cạnh Trân, nói:

-Sao Trân cứ tránh Minh vậy?

Trân im lặng, không nói gì.

-Minh xin lỗi mà, đừng lạnh lùng với Minh nữa nhé, được không?

Bỗng Trân òa khóc. Em vội ôm em nó vào lòng, dỗ dành:

-Đừng khóc nữa mà, có gì buồn cứ nói hết ra, Minh nghe.

-Trân thích Minh nhiều lắm, Minh có biết không...

Dù đã nghe ông Giang nói trước nhưng được nghe trực tiếp những lời này từ Trân, em không khỏi mừng rỡ.

-Ừ Minh biết mà, Minh cũng thích Trân nhiều lắm.

-Vậy mà Minh cứ vô tâm, tối đó, Trân mong chờ Minh nói thật lòng mình mà mình lại cứ hỏi đầu đầu, làm Trân buồn lắm.

-Giờ Minh nói rồi, Trân đừng buồn nữa nha.

Trân cứ khóc rầm rức, dầm dẫm vào ngực em nhưng chẳng thấy đau, chỉ thấy hạnh phúc thôi các thím ạ. Ôm chặt Trân trong vòng tay, em chỉ muốn phút giây này ngừng lại, ngừng lại thôi, các thím ạ... Tạm biệt FA hội, em đi.

9. Chap 17

Ôm Trân trong vòng tay, em cứ có cảm giác lâng lâng thế nào ấy các thím ợ. Chắc tại lần đầu ôm gái nên phê quá. Trân như một con mèo con, cứ rúc rúc vào người em, dễ thương cực.

-Thôi mình vào đi. - Em nói.

-Ngồi thêm tí nữa đi, Trân thích thế này. - Em nó nũng nịu.

-Thôi vào đi kéo mọi người chờ, khi nào về nhà Minh cho ôm tẹt ga.

-Làm như Trân thèm ấy. - Em nó bấu môi, nhìn chỉ muốn hôn ột phát.

-Thì chả thèm còn gì, còn đòi ngồi thêm tí nữa.

Rồi em với Trân vào nhà hàng ngồi, xong cả nhà về nhà nghỉ nghỉ trưa. Đợi lúc bố em đã ngủ say, ông Giang nhảy lên giường em, hỏi:

-Đã triển khai chưa?

-Triển khai cái gì?

-Thì bé Trân ấy.

-À triển rồi, đồ luôn.

-Nhanh vậy mà. - Mặt ông Giang lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

-Chuyện, ông nghĩ tôi là ai, tán em nào mà chẳng đồ. - Em vênh mặt like a boss.

-Mày nhớ phải bảo vệ Trân đấy, em nó mà bị làm sao mày chết với tao. - Mặt ông Giang chuyển sang vẻ nghiêm túc, hình sự.

-Ông cứ lo bò trắng răng, lo kiếm gấu dê, tầm tuổi ông dưới quê chúng nó vợ con hết rồi đấy. - Em đùa ông ấy.

-Anh mày còn phải lo công danh sự nghiệp trước đã chứ, gái gú chỉ là phù du thôi.

-Vậy hôm trước đưa nào nhờ mình giúp tán Trân vậy nhỉ? - Em đá đểu ông ấy.

Bỗng bố em lên tiếng:

-Chúng mày đi ngủ đi, ồn ào quá.

Nghe vậy ông Giang về giường nằm ngủ, em cũng nằm trùm chăn. Không biết bố em có nghe thấy chuyện này giờ không nhỉ?

Buổi chiều, nhà em chuẩn bị đồ đạc để về Hà Nội. Trước khi về, bố mẹ thả em, ông Giang với Trân xuống một cái chợ để mua đồ lưu niệm. Ông Giang ghé tai em, nói nhỏ:

-Tao đi chỗ này tí, hai đứa đi chơi vui nhá.

Nói xong ông ấy đi luôn. Chắc là ông ấy muốn cho 2 đứa bọn em đi với nhau đây mà, đúng là huynh đệ với nhau, tốt vãi. Em nắm tay Trân kéo đi, hòa vào dòng người của phiên chợ.

Sau một hồi đi lòng vòng, em cũng mua được một đồng thứ đồ lưu niệm. Mua về chủ yếu để tặng bạn bè thôi chứ mang về rồi cũng vứt xó. Đến một cửa hàng bán quần áo thổ cẩm, Trân thích lắm, nhất quyết phải vào làm một bộ. Nhận bộ quần áo từ tay chủ cửa hàng, Trân ra đằng sau thử đồ. Một lúc sau em nó

bước ra, em choáng luôn các thím ạ. Không ngờ Trân mặc đồ dân tộc lại dễ thương đến thế, nhìn kiểu dân dã, thôn quê mà xinh với dễ thương lắm.

-Minh thấy có được không?

Lúc bấy giờ em mới giật mình tỉnh lại, vội vàng đáp:

-Đẹp lắm, Trân mặc gì cũng đẹp hết.

-Thôi đi, chỉ được cái nịnh là giỏi. - Trân ngại ngần đáp.

Trả tiền xong, hai đứa về xe. Ông Giang đã ở trên xe từ trước. Ổn định chỗ ngồi, cả nhà em thẳng tiến về Hà Nội.

Sau mấy tiếng chạy hết tốc lực, cuối cùng cũng trở về home sweet home. Ông Giang xin phép về trước vì bận công việc. Trước khi đi, ông ấy ghé tai em, nói nhỏ:

-Nhớ lời tao dặn đó.

-Ok, chúc huynh thượng lộ bình an mà hạ lộ thì nằm yên.

Rồi ông ấy quay sang Trân, cười tươi:

-Anh đi nhé!

-Vâng em chào anh. - Trân vui vẻ đáp.

Ông ấy đi rồi, em xuống phụ Trân nấu cơm. Từ khi Trân về, công việc bếp núc em nó nhận hết, quả đúng là mẫu vợ lý tưởng. Gọi là giúp thôi chứ em cũng chẳng làm được gì nhiều, chủ yếu là tán chuyện với em nó. Dọn cơm nước xong xuôi, em chén 2 bát xong lên nhà tắm rửa. Tắm xong bật máy lên chiến DotA, đang chơi thì có tiếng gọi cửa:

-Trân vào được không?

-Ừ vào đi. - Em đáp.

Em nó ngồi xuống bên cạnh em, nhìn em chơi. Có người đẹp ngồi cạnh xem, em chơi càng máu lửa, cầm Rylai bằng cmn trụ giết người.

-Trò gì mà nhìn hay vậy Minh? - Trân thỏ thẻ hỏi.

-Trò này gọi là DotA đó, chơi hay lắm.

-Khi nào dạy Trân chơi với, để Trân chơi với Minh cho vui.

-Ok, khi nào rảnh Minh dạy cho.

Tưởng tượng đến cảnh hai đứa ra net ngồi cạnh nhau, đi cùng lane với nhau, em nó support ỉnh late, rồi khi thắng trận sẽ nhận được phần thưởng là những nụ hôn nồng nàn của em nó mà mình tí xị máu mũi. Ngồi chơi một lúc, bỗng Trân ôm lấy tay, đầu dựa vào vai em. Em ơi em ôm thế này thì anh đầu óc nào mà chơi được nữa.

-Trân làm thế này có sao không Minh? - Em nó rụt rè hỏi.

-Không, không sao đâu. - Em ngại ngần đáp.

Rồi em cứ chơi, em nó cứ vừa ôm vừa xem. Một lúc sau Trân thỏ thẻ:

-Em mong chúng mình hạnh phúc.

Trân xưng em luôn các thím ạ, tình cảm vãi. Em đáp:

-Ừ, Minh, nhầm, anh cũng vậy.

Rồi 2 đứa im lặng. Nhiều khi im lặng cũng tốt, để cho người ta ngẫm nghĩ về mọi thứ. Tương lai chúng em không biết tốt xấu ra sao, toàn màu hồng hay đầy phong ba bão táp. Nhìn người con gái dễ thương đang ngồi tựa vai vào mình, em quyết định rồi, em sẽ không bao giờ buông tay Trân đâu, không bao giờ!

10. Chap 18

Có người đã nói: “Khi yêu người ta có thể trở thành nhà thơ, thi sĩ”. Ngẫm lại quả đúng thật. Từ khi có Trân làm người yêu, tâm hồn em lúc nào cũng thơ thẩn, mơ mộng, kiểu mấy bạn teen mới dậy thì ấy, mỗi tội thơ văn dốt không thì chắc cũng làm thơ rồi. Mỗi ngày được nhìn ngắm nụ cười rạng rỡ của Trân là em thấy hạnh phúc rồi, không cần gì hơn nữa. Nhưng đôi khi ngồi tự kỷ một mình, em cũng hơi lo lắng. Lo rằng em không xứng với Trân - một người con gái hoàn hảo, lo rằng chẳng thể đem đến hạnh phúc cho em. Thôi thì cứ để mọi chuyện tự nhiên, cái gì đến nó sẽ đến, lo lắng suy nghĩ nhiều mệt đầu.

Sáng sáng Trân toàn gọi em dậy, hôm nay em sẽ gọi ẻm dậy, tạo bất ngờ luôn. Đặt chuông 6 giờ kém, sau gần chục hồi chuông lập đi lập lại, em cũng đã ngồi dậy được. Bình thường toàn ngủ nướng, hôm nay dậy sớm khó vãi. Vớ lấy con Nokia cùi bắp, em vào voz ngó qua thớt. Từ hồi mở thớt này, sáng nào em cũng dùng điện thoại lên để đọc comment của các thím, thành thói quen rồi. Nhiều khi đọc được những comment động viên khích lệ em cũng thấy vui vui. Đọc xong em vào đánh răng rồi sang phòng Trân luôn. Nhẹ nhàng mở cửa, em rón ra rón rén vào phòng Trân. Nhà của mình mà cứ như ăn trộm vậy. Em tới bên giường trên, ngồi xuống. Trân vẫn còn đang ngủ say. Làn da trắng bóc, đôi môi hồng ươn ướt khê mở, vòng 1 phập phồng lên xuống theo nhịp thở làm em tí xị máu mũi. Đôi mắt nhắm nghiền cùng khuôn mặt dễ thương làm cho Trân trông như một thiên thần vậy, đáng yêu lắm. Em khê lay vai Trân, gọi:

-Dậy đi, ngủ như heo. - Em bắt chước lời gọi hằng ngày của Trân.

Trân ngồi dậy, vươn vai, rồi quay sang em hỏi:

-Ủa hôm nay Minh dậy sớm thế.

-Ồ thanh niên chuẩn 2k13 nó phải thế.

Trân bước xuống giường định đi đánh răng thì em kéo tay lại.

-Hôm nay Minh gọi Trân dậy mà không có thưởng hả? - Em làm mặt gian.

-Thế thích thưởng gì? - Trân hỏi.

-Thưởng cái này này. - Em chỉ chỉ vào má, mặt hiện rõ hai chữ “dâm dê”.

-Chụt... - Trân nhẹ nhàng hôn lên má em.

Hôn xong em nó chạy vào nhà vệ sinh đóng cửa luôn. Em thì ngồi đờ ra, hồn bay đi chỗ nào rồi không biết. Em cũng chỉ đùa thôi, ai ngờ em nó hôn thật, sướng vãi mấy thím ạ. Lò dò về phòng chuẩn bị quần áo sách vở, em tự nhủ cả ngày hôm nay sẽ không rửa mặt, dù chỉ là hôn má thôi nhưng cũng là nụ hôn đầu đời của em.

Chở Trân đi học bằng con Asama cùi mía, đập bon bon trên đường, em nhận được không ít ánh mắt kì thị và gato của những đứa con trai. Chắc chúng nó đang nghĩ một thằng cùi bắp như em mà có gấu xinh thế này đúng là phí. Đã thế em vênh mặt lên, cố tình lên nhìn đều treu tức chúng nó.

Đến cổng trường, em cùng Trân dắt xe vào bãi gửi rồi cùng đi lên lớp. Như mọi ngày, một đồng cái nhìn gato và thêm thường của lũ con trai ném vào bọn em. Em bỏ tay ra khỏi túi quần, khê nắm lấy tay Trân như một dấu hiệu cảnh báo với chúng nó “Trân là của tao, thằng nào láo nháo tao bằm chết”. Trân ngại ngừng:

-Thôi Minh ơi chỗ đồng người.

-Kệ, chúng mình là người yêu của nhau mà, ngại gì.

Chúng em cứ thế đi vào lớp, dù cho Trân hơi ngại, cứ đi nép nép vào em. Bọn trong lớp mắt chữ A mồm chữ O, làm như chưa thấy một đôi yêu nhau bao giờ ấy. Thằng Trường Giang với bọn thằng Trí, Trung, Tuấn Anh - mấy thằng chiến hữu thân thiết của em - xúm lại chỗ em hỏi han các kiểu. Em kể cho chúng nó xong thì cô giáo vào lớp, tiết học bắt đầu.

Update cho các thím tình hình đôi Long-Huyền tí, chúng nó vẫn yêu nhau say đắm lắm, thằng Long chưa có dấu hiệu gì là bắt cá hai tay. Vậy cũng tốt, em cũng mong thằng Long thật lòng với Huyền, còn nếu nó

có đá em Huyền thì em cũng chẳng quan tâm, quá khứ rồi, giờ đây em đã có Trân bên cạnh. Ngồi học thỉnh thoảng em quay sang nhìn trộm Trân một tí, xinh quá cơ. Mấy lần bị em nó quay ra bắt gặp, em lại cười hề hề, em nó nhéo cho cái lại thôi. Vợ chồng mới cưới có khác, vui quá các thím ạ.

Giờ ra chơi, em cùng Trân ngồi ở ghế đá tâm sự với nhau. Mấy đứa trong trường chỉ trở ghê lắm, hot girl mà, làm gì cũng bị sự chú ý của mọi người.

-Ngày đầu tới trường cùng người yêu vui không? - Em hỏi Trân.

-Hihi, vui. - Trân cười rạng rỡ.

-Lần sau đi với Minh, Minh có nắm tay thì đừng ngại như lúc sáng, là người yêu thế là bình thường. - Em trách.

-Tại mọi người cứ nhìn, Trân ngại lắm. - Em nó rụt rè đáp.

Nhiều đứa con gái mong có người nhìn chẳng được, đằng này người ta nhìn em lại ngại là sao.

-Nhìn chứ có làm gì đâu mà phải ngại.

-Mà hỏi thật nè, Trân nhớ trả lời thật nhé. - Em nói tiếp

-Ừ, Minh hỏi đi.

-Minh là thằng con trai đầu tiên Trân thích hả?

Trân im lặng một lúc rồi quay mặt đi, nói:

-Ừ.

Thảo nào, ngại là phải. Không như em, dày dặn kinh nghiệm tình trường, cái gì cũng biết (đùa thôi chứ Trân cũng là đứa con gái đầu tiên em yêu).

Hôm đó cũng chẳng có gì quá đặc biệt cả, em chỉ kể đến đây thôi. Mục đích của em là review cho các thím ngày đầu cùng gấu đến trường thôi.

11. Chap 19

Đang ngồi chém gió với Trân thì thằng T.Giang tới, bá vai bá cổ.

-Chiều nay bọn bên trường khác rủ đá bóng, mày đi nhé. - Nó rủ rê.

-Chiều nay hả, tao bận đi chơi với Trân rồi. - Em đáp.

Nhưng em vừa nói xong thì Trân đã nói ngay:

-Minh đi đi, cho Trân đi cùng luôn, Trân cũng thích xem đá bóng lắm.

-Ừ thế thì chiều tao đi, đá ở sân nào. - Em hỏi thằng Giang.

-3h, sân A, mày không ra tao cắt trym nha con. - Thằng Giang đe dọa.

Chiều hôm đó, mặc lên người chiếc áo số 7 huyền thoại của Real Madrid, đi giày đi tất, làm vài động tác quay tay quay chân khởi động xong, em ra sân dắt con Asama huyền thoại ra chờ Trân tới sân bóng. Trân hôm nay mặc quần jean bó cùng một chiếc áo thun cũng bó không kém làm nổi bật lên những đường cong hoàn hảo. Em xây xẩm mặt mày, quay vội đi, nhìn thêm tí nữa khéo lại nằm viện vì mất nhiều máu quá. Trân ngồi lên yên sau, bám nhẹ vào áo em, nhẹ nhàng nói:

-Đi thôi Minh.

Đạp xe vì vụ trên con đường quen thuộc, cảnh vật vẫn thế nhưng chỉ khác là yên sau xe em đã có chủ. Đi ra xa khỏi khu nhà em, Trân khẽ vòng tay ôm nhẹ lấy hông em. Hành động bất ngờ của em nó làm máu em dồn hết lên não và một số bộ phận khác.

-Sao bây giờ mới ôm vậy? - Em quay lại, làm mặt dè.

-Ở nhà ôm nhờ hàng xóm thấy rồi nói bố mẹ Minh thì sao.

Em im lặng một lúc rồi nói:

-Trên sợ bố mẹ biết chuyện chúng mình hả.

-Ừ. - Em nó khê đáp.

-Sao lại sợ? - Em hỏi.

-Tại năm nay cuối cấp rồi, Trên sợ bố mẹ biết lại ngăn cấm. - Em nó đáp, giọng đầy lo lắng.

-Vậy đợi lên đại học rồi mình nói với bố mẹ nhé.

-Ừ, nếu có thể... - Em nó đáp đầy ảm ý.

-Trên nói vậy là sao? - Em thắc mắc.

-Không, không có gì đâu, Trên nói linh tinh ấy mà, à đến sân bóng rồi kìa Minh. - Trên nói rồi nhảy xuống xe, chạy tốt vào trong sân.

Em dắt xe vào gửi. Sân bóng này là sân cỏ nhân tạo, gần trường em. Sân gồm 7 sân thì phải, 11 người hay 7 người có hết. Từ xa Trên vẫy vẫy em, bên cạnh là thằng Giang đang gào rống gọi em. Em vội chạy tới, vỗ vai hỏi nó:

-Ra sớm vậy mà, team mình ra hết chưa.

-Sớm cmm, mà ra muộn thì có. Team mình ra hết rồi, thằng T, Tr, TA, ĐA, D ra đủ rồi, vào bém thôi. - Thằng Giang giục.

Em quay sang Trên, nói:

-Trên ngồi đây xem với con T nhé, Minh vào đá đây.

-Ừ, cố lên nhé. - Trên mỉm cười động viên.

Nhìn nụ cười tươi tắn của Trên, em tự nhủ hôm nay phải ghi 10 bàn dành tặng cho em nó. Cơ mà giới thiệu với các thím phát, T học cùng lớp với em, là gấu thằng T.Giang. Cặp với thằng Giang thì đương nhiên là nhìn cũng dễ thương, cơ mà còn thua Trên của em xa lắm.

Nhìn sang team nó, thằng nào thằng nấy to như hộ pháp. Cơ mà chắc là chỉ được cái trâu thôi. Em hùng dũng bước vào sân, tiến đến vạch giữa sân giao bóng. Nhìn ra đường biên, Trên cười, vẫy tay với em. Em cũng cười lại rồi đẩy bóng cho thằng Giang rồi lùi về. Em đá tiền vệ các thím ạ. Thằng Giang với thằng D bật tường liên tục rồi chuyển lại cho em, ngay lập tức có một thằng to dùng tới chắn trước mặt. Nếu thánh Nam có skill quay compa của Zidane thì em có skill đảo bóng của CR7. Em đảo bóng rồi đột ngột tăng tốc, dốc bóng sang cánh phải, bỏ lại thằng béo team nó lại đằng sau. Một thằng hậu vệ nhanh chóng xông tới, em dùng ngoặt bóng lại bằng gót làm nó lỡ đà, em dắt bóng vượt qua luôn. Thằng Giang cầm tiền đạo ở tuyến trên đang chạy chỗ xuống gần khung thành, em bèn chọc khe bóng xuống cho nó đối diện với thủ môn. Nó dốc bóng xuống nhưng bị thủ môn bên nó lao ra tóm gọn, thằng này chân gỗ vãi. Thủ môn nó phát động tấn công nhanh, sút bóng lên tuyến trên. Team chúng nó toàn thằng to, bọn thằng TA, T, Tr dù quyết liệt theo đuổi nhưng vẫn bị tiền đạo chúng nó dùng lợi thế thể hình lấn lướt. Và điều gì đến đã đến, sau khi vượt qua hậu vệ, thằng tiền đạo team nó đã tung một cú sút như búa bổ, mở tỉ số cho trận đấu. Và hiệp một cứ tiếp tục thế trận một chiều như vậy, nhưng nhờ có em tích cực về tham gia phòng ngự nên tỉ số vẫn giữ nguyên 1-0.

Ra nghỉ giữa hiệp, Trên dí chai nước mát lạnh vào mặt em làm em rùng mình.

-Hihi vừa mới mua đó, cảm ơn chưa. - Trên cười tươi.

-Ừ cảm ơn vợ yêu nha. - Em âu yếm nói.

-Ai là vợ yêu của Minh. - Trên ngại quá đâm thùm thụp vào lưng em.

Thằng Giang quay sang bọn em, nói đầy vẻ gato:

-Chúng mày tình cảm quá nhỉ...

Rồi nó quay sang con T:

-Vợ cũng mua cho chồng chai nước đề.

-Tự tức là hạnh phúc. - Con T tỉnh bơ đáp.

-Chúng nó tình cảm thế kia mà mình thì... - Thằng Giang giả bộ buồn.

-Thôi được rồi, đưa tiền đây đi mua cho. - Con T xuống nước.

Chỉ chờ có thế, thằng Giang hí hửng mở balo, đưa tiền cho con T mua nước. Thằng Giang cười hì hì, rồi cố tình nói to trước bọn thằng TA, T, Tr,...:

-Hề hề có gấu sướng quá.

Thằng T tức, nói:

-Ai đồng ý kick 2 thằng có gấu ra chỗ khác giờ tay.

Chúng nó đồng loạt giờ tay hết cả lên, vãi cả anh em. Em cười nói:

-Thôi thằng Giang nó đùa mà, nóng nảy là dễ ỉa chảy.

Rồi em nói với chúng nó:

-Giờ bàn chiến thuật hiệp 2 nè. Hậu vệ đội mình không ăn được chúng nó, nên thằng Giang với thằng ĐA sẽ lùi về phòng ngự thôi vì chúng mày cao to, có thể ăn được mấy thằng tiền đạo bên nó. Còn tao với thằng D sẽ tấn công, hàng hậu vệ chúng nó cũng thường thôi, phen này toàn thắng ắt về ta.

-Ok, cơ mà không thắng tụt quần búng trym. - Thằng D hung dữ đe dọa.

Vào hiệp 2, theo đúng chiến thuật, thằng Giang với ĐA lùi về phần sân nhà củng cố hàng phòng ngự. Em tự tin vào kỹ thuật của mình, thằng D cũng không phải hạng xoàng nên 2 đứa em tự tin ban bật bên phần sân nhà chúng nó, loáng cái đã qua được mấy thằng tiền vệ. Nhận bóng từ thằng D, em dốc bóng, đánh thằng trung lộ luôn. Một thằng lao tới, em gấp bóng qua đầu, vượt qua một thằng. Thêm một thằng nữa, em nhẹ nhàng ngoặt bóng sang trái, 2 thằng. Còn thằng cuối cùng cầm trước khung thành, có lẽ nó cũng đã biết trình độ của em nên không nóng vội lao tới như 2 thằng trước mà đứng thủ trước goal. Em đảo chân rồi bất ngờ rồi bất ngờ thay đổi tốc độ, dùng mà ngoài đẩy bóng sang phải vượt qua thằng hậu vệ. Đối mặt với thủ môn, em nhẹ nhàng đẩy bóng sáng bên trái cho thằng D nhẹ nhàng đệm bóng vào lưới trống, tỉ số đã được san bằng. Và cứ như thế, với kỹ thuật siêu đẳng của em và thằng D cùng sự lan xả của bọn thằng Giang, bọn em đã thắng với tỉ số 6-2. Đá xong chúng nó còn rủ đi liên hoan nhưng em từ chối. Thông dong đạp xe chở vợ yêu về, em quay đầu lại hỏi:

-Thấy hôm nay Minh đá hay không?

-Hihi, hay. Mà Trần thấy Minh đá giống CR7 quá, cũng đảo chân như ai. - Trần cười.

-Ừa cũng biết CR7 hả? - Em ngạc nhiên.

-Ừ, Trần thỉnh thoảng cũng có xem bóng đá.

Hề hề, vậy là có đồng minh cùng xem bóng đá rồi. Em hào hứng hỏi:

-Thế Trần thích đội nào?

-Trần thích Real, có anh Bầy men dã man.

-Ừ giống Minh rồi.

Sau này rảnh nhất quyết phải rủ Trần xem đá bóng cùng mới được. Lâu nay thấy nhiều thím có gấu thích đá bóng làm mình gato, bây giờ thì hết cmnr. Tưởng tượng cảnh cùng ngồi xem bóng đá với Trần, rồi ôm nhau reo hò khi Real ghi bàn làm em nóng người.

-Khi nào xem bóng đá cùng Minh nhé.

-Ừ, tất nhiên rồi. - Trân nhẹ nhàng đáp.

12. Chap 20

Về nhà sau một ngày học hành vất vả, em nằm phịch xuống cái ghế sofa. Lớp 12, đi học như đi đánh trận vậy, khéo còn mệt hơn ấy chứ. Đây là em còn học khá nên không phải cày nhiều, chứ mấy thằng bạn em chúng nó cày như trâu ấy, cả tuần may ra có 1-2 buổi nghỉ. Thấy em có vẻ mệt mỏi, Trân hỏi:

-Minh mệt lắm hả, uống nước chanh không Trân pha cho.

-Có có. - Em gật đầu lia lịa.

Chỉ một lát sau, hai cốc nước chanh đã được Trân pha xong. Hai đứa ngồi cạnh nhau, nhâm nhi cốc nước chanh mát lạnh, mệt mỏi trong em dường như tan biến. Ngồi không cũng chán, em lọ mọ bật đầu karaoke nhà em lên, thi rống à nhằm thi hát với Trân, Em chọn bài “Chỉ anh hiểu em” của thím Khắc Việt, bài này vừa hay lại dễ hát. Em hát hết mình, chẳng khác gì ca sĩ trên sân khấu. Trân ngồi nghe, cười tít cả mặt, thấy vậy em càng rống tợn. Bỗng bà hàng xóm gọi om xòm ngoài cửa:

-Thằng Minh mày rống bé thôi để cho em bé còn ngủ. Mày định tra tấn cả xóm hả!

Thấy vậy em bèn lật đật ra xin lỗi, đi vào thấy Trân ngồi nhìn em cười tủm tỉm. Em quê quá nhưng vẫn làm mặt ngẫu, lạnh lùng tắt đầu, xách balo lên thẳng phòng. Trân lon ton chạy theo kéo em lại nhưng kéo sao được em, em cứ phăm phăm đi lên phòng, bật máy tính lên chiến DotA. Trân ngồi bên cạnh dùng ngón tay chọc chọc vào em, rụt rè hỏi:

-Giận hả?

-Có gì đâu mà giận. - Em làm mặt lạnh lùng.

-Hi hi Minh hát hay mà, tại bà hàng xóm không biết thưởng thức thôi. - Trân cười.

-Khen đều hả? - Em làm mặt ngẫu.

-Hi hi khen thật đó. - Trân cười tươi.

Nụ cười của Trân như tỏa nắng vậy các thím ạ. Chắc biết rõ thể mạnh của mình nên em nó cứ cười mãi, làm em muốn giận cũng không giận được. Em cốc đầu Trân một phát vì cái tội này cười đều em xong rồi log in vào garena chiến DotA. Em chơi DotA từ hồi 6.73 các thím ạ, chơi nhiều thành thói quen rồi, 1 ngày mà không chơi là thấy cứ thiếu thiếu cái gì ấy. Vào game đang pick thì Trân nói:

-Dạy Trân chơi trò này đi.

-Ax Minh đang chơi rồi, lúc khác đi.

-Thỉnh thoảng mới rảnh mà, dạy Trân chơi đi. - Trân làm mặt cún con.

Lại đánh với điểm yếu của em nữa rồi. Em đành quit trận, thím nào đánh trận đấy thì cho em xin lỗi nhé. Em tắt garena, vào warcraft bật map AI lên dạy Trân. Hướng dẫn sơ sơ cái luật chơi cùng mấy cái thao tác cơ bản như last hit, deny,... xong, em đứng dậy nhường chỗ cho Trân thực hành. Ngồi vừa xem vừa hướng dẫn, em phải công nhận là Trân có năng khiếu vờ lờ các thím ạ, mới chơi mà last hit khá chuẩn, deny cũng tốt. Cứ huấn luyện thường xuyên thế này chắc về sau em nó solo mid ăn cả Yaphets luôn. Em chạy lên phòng bố mẹ vác cái laptop Dell của mẹ em xuống, tạo nick gg cho Trân rồi tạo map AI để cả 2 cùng chơi. Em chỉ Trân pick Rylai, em cầm Sven rồi cùng đi bot, nhìn 2 con hero đẹp đôi y như chúng em ngoài đời các thím ạ. Trận đấy em last hit hết quái của Trân, làm em nó tức, nhìn cái mỏ chu chu ra phụng phịu yêu thế không biết. Em đành nhường Trân farm, em vào rừng lure quái. Rồi mấy phát em với Trân đi gank, em nó mấy lần skill nhằm vào creep (chắc tại chuột cùi) lại quay ra xin lỗi em.

-Xin lỗi không thôi à. - Em nhướn người đưa má ra, làm mặt dê.

Trân đấm em một phát rồi lại tiếp tục chiến. Cuối cùng, với trình độ xuất sắc ngang Loda, mặc dù Trân hơi feed nhưng em đã gánh cả đội đến chiến thắng. Em nó đuổi vai kêu mỏi rồi nói:

-Trò này chơi vui thật mà hơi mệt.

-Ừ, để khi nào kêu mấy thằng ở lớp đánh cùng, cho chúng nó gato chết luôn. - Em hào hứng.

-Sao lại gato? - Trần ngơ ngác.

-Con gái chơi DotA ít lắm, thế nên con gái chơi DotA, nhất là đứa nào xinh thì chúng nó bu như ruồi bâu shit ấy. - Em giăng giải.

-Vậy hả. Hihi vậy để Trần post hình đang chơi DotA lên fb, chắc là có nhiều người vào làm quen lắm ha Minh. - Em nó thích thú.

-Minh không thích vậy đâu nha. - Em làm mặt ngầu.

-Hi hi vậy thôi, chơi tiếp nhé Minh. - Em nó lại cười.

-Ừ, chơi tiếp nào. - Em cười lại.

13. Chap 21

Cứ mỗi khi tan học em lại xuống nhà để xe dắt xe ra, Trần đứng đợi ở cổng trường. Nhưng hôm nay dắt xe ra cổng lại chẳng thấy em nó đâu cả, ngồi đợi một lúc thì nhận được tin nhắn: “Hôm nay Trần đi chơi với Trinh, Minh về trước đi nhé ^^”. Cái đầu bỏ rơi mình à. Trinh là gấu thằng T.Giang, trong chap 19 em đã giới thiệu rồi đấy ạ. Vậy cũng tốt, thỉnh thoảng thay đổi không khí tí, lúc nào cũng đi với nhau lại nhàm thì chết. Giờ này về nhà cũng chẳng biết làm gì, thế là em đành đạp xe đến quán net quen thuộc.

Vừa bước vào quán, anh chủ quán đã nói sang sảng:

-Thằng này dạo này mất tích đâu mà không thấy đến quán nữa vậy?

-Dạ em bận chút việc. - Em tươi cười đáp.

Từ lúc có gấu, em cũng ít lui tới chỗ này, bao nhiêu thời gian thì dành cho Trần hết rồi, muốn tới cũng không được. Em bước tới cái máy quen thuộc nằm ở trong cùng quán. Từ hồi mới chơi ở quán này em luôn chọn máy trong cùng để nhờ bố mẹ hay thầy cô đi qua thì cũng không nhìn thấy, ngồi nhiều đâm ra thành quen. Nhưng hôm nay chỗ ngồi quen thuộc của em đã có chủ các thím ạ. Một đứa con gái đáng nhỏ nhắn, tóc dài đen mượt. Em thì cũng không bất lịch sự tới nỗi đến đòi lại máy nên ngồi xuống máy bên cạnh nó. Thỉnh thoảng liếc sang bên thì thấy con bé này khá xinh các thím ạ, mặt mũi nhìn hiền hiền, dễ thương, đặc biệt là da trắng lấm các thím ạ, kiểu từ bé đến giờ không ra ngoài ấy. Đang mãi ngắm thì bỗng nó quay phắt sang, nhìn thẳng mặt em. Em ngại quá quay mặt lại, chăm chú vào cái màn hình. Nó cũng quay đi cười khúc khích. Lần đầu tiên được trai ngắm hả mày, cười cái eo gì mà cười. Em cũng kệ, bật garena lên đánh DotA. Một lúc sau, nó quay sang em, hỏi:

-Anh ơi máy em nó bị làm sao ấy, anh xem hộ em cái.

-Em bảo anh chủ quán chỉnh cho. - Em thờ ơ đáp.

-Thôi em ngại lắm, anh xem hộ đi. - Nó năn nỉ.

Cái con này lạ thật, ngại cái gì mà ngại. Nghĩ thế thôi chứ em cũng xem giúp cho nó. Cái trình duyệt nó bị đơ, thế là em bật Task Manager lên tắt ứng dụng cho nó. Xong nó cảm ơn rồi rít, hỏi:

-Anh có rành công nghệ thông tin không anh?

-Anh cũng biết mấy cái cơ bản thôi. - Em đáp.

-Vậy anh cho em xin nick facebook với số điện thoại đi, cái máy nhà em nó bị sao ấy, có gì anh hướng dẫn em với.

Con này bạo vãi các thím ạ. Trước giờ em chỉ nghe trai đi xin số gái thôi chứ chưa bao giờ thấy gái đi xin số trai, quả này cộc đi tìm trâu rồi các thím ạ. Em cũng đưa nó số điện thoại với facebook không nó lại bảo mình kiêu thì chết. Nó vào facebook add em luôn, lại còn vào xem ảnh em.

-Sao trên facebook lung linh thế mà ngoài đời thì... - Nó trẻ môi.

-Kệ tôi. - Em làm mặt ngẫu.

-Hi hi em đùa mà, mà anh tên gì? - Nó hỏi.

-Anh tên Minh, lớp 12. Còn em? - Em hỏi xã giao.

-Em tên Huyền, học lớp 9 trường A. - Nó tươi cười đáp.

-Lớp 9???!!!! - Mặt em lộ rõ vẻ sock nặng.

-Uk, lớp 9, sao anh? - Nó hỏi.

-Không, không có gì đâu. - Em vội xua tay.

Trẻ con bây giờ lớn nhanh thật các thím ạ. Nhìn em nó em đoán ít cũng phải 11, thế nào lại mới lớp 9. Không biết hồi bé mẹ em cho uống sữa gì mà lớn thế, chắc sữa khủng long. Em nó tiếp tục xem phim, còn em thì tiếp tục chơi game. Ngồi cạnh con bé này sao ấy thím ạ, đánh room level 10 mà feed mạng liên tục. Trong lúc ngồi lên bảng đếm số, em ngó sang máy nó thì thấy em nó đang xem “Angel and Demon” các thím ạ, đúng phim em thích. Mấy cái phim chuyển thể từ truyện của Dan Brown em thích lắm các thím ạ, toàn xem đi xem lại, hiểu cặn kẽ mới thôi. Em nó đang xem đến đoạn thằng giáo chủ thị thần ôm quả bom lên máy bay trực thăng lái lên trời ấy ạ. Em nó mặt lo lắng, hai tay che miệng, lẩm bẩm:

-Anh đẹp trai đừng chết, đừng chết mà.

-Nó không chết đâu em, nó chuẩn bị nhảy dù xuống đấy. - Em cười.

-Cái anh này, đang xem phim thì nói trước. - Nó đấm em thùm thụp.

Đến lúc thằng giáo chủ thị thần nó nhảy dù xuống rồi, em nó lại quay sang em lườm, nói:

-Mất hết cả hứng, thôi em về.

-“Anh không giữ” Tiên Cookie Bigdaddy. - Em cười trêu nó.

Nó nhéo em phát xong ra tính tiền luôn. Em cũng chơi thêm tí nữa rồi xách xe về.

Tối nằm trên giường, nhớ lại chuyện hồi chiều, em phải công nhận là con bé này bạo rãi, mới gặp mình mà thân mật như đúng rồi, không sợ mình làm gì à. Đang nằm nghĩ ngợi thì Trần bước vào phòng. Em giả vờ dỗi, xoay người vào trong. Em nó leo lên giường rồi hết lay rồi chọc, hết chọc rồi đấm em. Thấy em im im, em nó mới hỏi:

-Dỗi hả?

Em vẫn im.

-Hihi dỗi rồi kìa. - Em nó cười.

-Ừ dỗi đấy rồi sao, ai bảo lúc chiều bỏ rơi người ta. - Lúc bây giờ em mới mở mồm.

Trần không nói gì, cười cười rồi lại nghịch em tiếp. Em nó còn cù mình nữa chứ, mấy lần suýt nữa là động vào bộ phận nhạy cảm. Bất chợt em vùng dậy, định ôm Trần nhưng bật dậy mạnh quá nên em nó ngã ra giường, em nằm ở trên, chống tay hai bên. Hai đứa nhìn thẳng vào mắt nhau. Nếu bình thường thì Trần đã ngượng rồi nhưng lần này em nó nhìn thật sâu vào mắt em, cái nhìn như xoáy thẳng vào con tim người khác vậy. Rồi từ từ, em hạ đầu xuống, đặt lên môi Trần một nụ hôn nhẹ rồi buông ra, rồi lại tiếp tục một nụ hôn nữa, sâu hơn, lâu hơn. Trần ban đầu hơi rụt rè nhưng về sau cũng bị cuốn vào cuộc chơi, nồng nhiệt đáp trả. Em nó quàng tay lên cổ em, kéo sát em xuống, tay em thì ôm chặt Trần, liên tục di chuyển (di chuyển đến đâu thì các thím biết rồi đấy). Rồi bỗng em chợt nhớ tới cảnh Uyên và thím T trong truyện “Yêu thâm chị họ” hôn nhau sau khi thím T đưa em Uyên về nhà sau khi uống rượu ấy ạ. Câu nói của thím T với em Uyên bỗng vang vọng trong đầu em: “Làm người mà không biết kiềm chế thì khác nào con chó”. Em buông Trần ra. Ban đầu Trần có vẻ ngỡ ngàng xong về sau thì mặt dần đỏ ửng lên, ngượng ngịu. Ngồi im một lúc thì em nó lí nhí:

-Thôi Trần về phòng đây.

-Ừ Trần về đi, muộn rồi. - Em đáp.

Trần về phòng rồi, em khoan khải ngã người ra giường rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

14. Chap 22

Giờ hóa, ngồi ngáp ngắn ngáp dài. Mang tiếng dân ban A mà dốt đặc môn hóa, cũng tại hậu quả của một thời cấp 2 chơi bởi lêu lổng. Cũng may là em dự định thi khối A1 nên bỏ cũng không sao, đằng nào cũng chẳng muốn học. Hết nhìn mấy đứa bạn xung quanh đang hì hục chép bài, em lại phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm thiên nhiên tươi đẹp. Ôi, bây giờ mới hiểu cảm giác của Tố Hữu trong bài “Khi con tu hú”, tuy xác em ở trong lớp nhưng hồn em lại ở ngoài kia, đang bay bổng với trời mây trắng gió. Sau một hồi chu du ra thế giới bên ngoài bằng trí tưởng tượng, em lôi con Nokia cùi bắp ra lướt voz tẹo. Bỗng Trần huých tay em, quay lên thì em nó lườm mình, nói:

-Học đi, mách cô giờ.

-Có hiểu gì đâu mà học. - Em đáp tỉnh bơ.

Trần thở dài một cái rồi lấy quyển vở của em, nói:

-Thôi để Trần chép bài hộ cho, lười đến thế là cùng.

-Hề hề cảm ơn vợ yêu nhá. - Em cười dè.

Trần lườm em phát nữa rồi cầm cùi chép bài cho em. Có gấu nó sướng thế đẩy các thím ạ (chọc tức mấy thím FA tí). Đang lướt voz say sưa bỗng có tin nhắn:

-Biết ai không?

Thằng điên nào vậy trời? Em bèn rep lại:

-Không biết và cũng không cần biết, thế nhé, đang học đừng có nhắn tin.

-Làm gì dữ vậy, em Huyền nè, nhớ không?

-Huyền nào, có nhiều em gái tên Huyền nhắn tin cho anh lắm, phải nói rõ ra chứ.

-Thôi đi ông, chém gió quen thân, em Huyền ở quán net hôm trước nè.

-Nhớ rồi, mà đang giờ học cũng nhắn tin được à, tắt máy học bài đi cháu.

-Anh nhắn tin được thì em cũng nhắn tin được thôi, cơ mà đang làm gì đấy?

-Đang nhắn tin, hỏi ngu.

-Sax nói như anh ai chả nói được.

-Thôi không nói nhảm nữa, có chuyện gì không, đang học mà cứ nhắn tin làm phiền người ta.

-Nhớ anh thì nhắn đó, sao không?

-Đùa nữa là khỏi anh em gì nữa nhé.

-Hihi thì thôi không đùa nữa, mà chiều anh rảnh không, đi ăn với em tí, tiện thể xem hộ em cái điện thoại luôn.

-Ừ được rồi, mấy giờ?

-2h ở quán A gần trường em được không anh?

-Ok, chiều anh qua.

-Hihi pp anh nha.

-Ờ chào em.

Đút máy vào túi quần, em ngẫm nghĩ. Lần đầu tiên được gái chủ động rủ đi chơi, thấy vui vui sao ấy các thím ạ. Khéo em nó thích mình rồi cũng nên. Mãi suy nghĩ, quay sang thì thấy Trần đang lườm em sắc như dao cạo, nói:

-Nãy giờ nhắn tin với em nào mà lâu thế?

-Đâu có, lên facebook tí ấy mà. - Em nói dối không chớp mắt.

-Facebook gì mà facebook, chắc lại có em nào rồi chứ gì. - Em nó nguýt dài rồi quay đi.

Em gõ gõ vai Trần rồi hỏi:

-Dối rồi hả?

-...

Thấy em nó im im, em vừa làm mấy trò hề vừa luôn miệng nói:

-Bé Trần dối rồi, bé Trần dối rồi, lêu lêu.

Bị em pha trò, Trần cũng phải phì cười vì cái điệu bộ ngớ ngẩn của em. Em được đà tiến tới:

-Cười trông xinh quá nha.

-Em Minh nói chuyện riêng trong lớp, vào sổ đầu bài. - Cô giáo quát.

Đen vãi *beep*, bao nhiêu đứa nói chuyện, sao cô bắt mình em. Thế là em đành ngồi im thín thít đến cuối giờ, Trần ngồi bên cạnh cứ cười khúc khích, thấy ghét.

Chiều, 2h giờ kém, em lên bộ đồ chất nhất của em: áo sơ mi caro, quần kaki ống côn, giày Vans anti hero, khoác thêm bên ngoài cái áo hoodie Tribal. Thím nào hỏi tét thấy thằng nào ăn mặc y như thế mà lảng vảng ở Tiên Du Bắc Ninh thì đích thị là em đấy ạ. Vẫn với con Asama thần thánh, em tràn đầy tự tin đạp tới quán A. Dừng xe tại quán, thì ra đây là quán đồ ăn vặt cho học sinh thím ạ, cũng khá to và đẹp. Bước vào, ngó qua ngó lại chẳng thấy em Huyền đâu, em đành ngồi vào một bàn, gọi một đĩa khoai tây chiên ăn cho đỡ đói. 15 phút sau, em nó mới lò dò đến. Đậu má, bọn con gái đúng là chúa lè mề, em khuyên thím nào đi chơi với gái thì nó hẹn mấy giờ thì cứ đi muộn hơn tầm 15-20p cho đỡ phải chờ. Nhìn thấy em, em nó lon ton chạy tới ngồi xuống rồi cười, nói:

-Anh đến sớm thế.

-Có em đến muộn thì có, đâu điện thoại đâu đưa anh xem nào. - Em đáp.

-Lúc trưa anh em mang đi ra hiệu sửa rồi. - Em nó lại cười.

-Ax, thế sao không nhắn tin cho anh? - Em hỏi.

-Hi hi sáng nhắn tin với anh hết tiền rồi. - Em nó bẽn lẽn.

-Làm anh đang có việc cũng phải bỏ đi. - Em trách móc.

-Anh bận việc gì vậy? - Em nó tò mò.

-Thì việc này này... - Em quay quay cái tay.

-Trời ơi sao anh bận quá vậy! Không nói chuyện với anh nữa. - Em nó đỏ mặt quay đi.

-Bậy gì mà bậy, anh bận tập tạ mà, lại nghĩ bậy rồi. - Em troll con bé.

-Anh này, toàn trêu em. - Nó nhéo em phát.

Ngồi nói chuyện một lúc thì nó bắt em chở về. Tính em vốn ga lăng với con gái (hay là đại gái cũng không biết nữa) nên tất nhiên là em đồng ý. Đang vì vụ trên đường thì bỗng em nó ôm nhẹ vào bụng em.

-Bỏ ra, em làm gì vậy hả. - Em sững sốt nói.

-Trời lạnh quá, ôm tí cho ấm. - Huyền tỉnh bơ.

-Bỏ ra ngay, người ta thấy bây giờ. - Em cố gỡ tay em nó ra khỏi bụng mình nhưng không được.

-Lêu lêu, không bỏ. - Em nó cười.

-Anh không đùa đâu, bỏ...

Chưa nói hết câu, em bỗng nhìn thấy một bóng hình quen quen. Là Trân, là Trân các thím ạ. Em dừng xe, đứng hình luôn, trân trân nhìn em nó, em nó cũng nhìn em. Vẫn cái nhìn đó thường ngày thấy đáng yêu mà sao nó lại lạnh lùng, xa vời quá. Thấy em bỗng im lặng, Huyền cũng quay ra nhìn, tay vẫn giữ nguyên ở hông em, thấy Trân em nó hỏi:

-Ủa ai vậy anh?

Em không trả lời, vội thanh minh với Trân:

-Không phải như Trân nghĩ đâu, để Minh giải thích.

-Minh không cần phải giải thích gì cả... - Trân vội quay đi và chạy, hai tay che lấy mặt.

Em vội nhảy xuống xe, chạy theo Trân. Nắm lấy tay Trân, em giật lại, định mở miệng thanh minh thì em nó trừng mắt nhìn em, hét to:

-Bỏ tôi ra!!!

Tiếng hét to tới nỗi mọi người xung quanh cũng phải quay lại nhìn. Em á khẩu luôn, em nó vẫn trừng mắt nhìn em, lạnh lùng nhắc lại:

-Bỏ tôi ra.

Trước phản ứng mạnh mẽ của Trân, em đành phải buông tay ra, Trân lại tiếp tục chạy đi. Em buồn bã, lững thững quay về. Huyền chứng kiến tất cả mọi chuyện, chắc nó cũng hiểu. Em tới, nói nhẹ:

-Để anh chở em về.

Em nó không nói gì, ngoan ngoãn leo lên xe để anh đèo về. Thả em nó ở cửa nhà, em định quay xe thì em nó ngăn lại, rụt rè nói:

-Em xin lỗi, tại em mà...

-Không, em không có lỗi gì cả, tại anh không nói cho Trân trước.

-Anh về cố gắng hòa giải với chị ấy nhé. - Em nó ái ngại nói.

-Ừ. - Em cười nhẹ mà lòng đầy cay đắng.

15. Chap 23

Em thật lòng xin lỗi các thím vì đã lừa dối anh em bấy lâu nay. Cũng vì nhiều thím gạch đá, đòi post hình chứng minh nên em mới phải lấy tạm hình của người khác trên fb. Nói thật với các thím, Trân không hề cho em biết fb, hay chụp chung với em một tấm hình nào, vì sao sau này các thím sẽ rõ. Về câu chuyện của em, có nhiều thím bảo ảo, giống phim hàn quốc thì em xin trả lời là dựa trên cuộc sống thực của em thôi, nên có 80% là thật, 20% còn lại là em phóng đại lên. Một lần nữa em xin chân thành xin lỗi các thím vì hành động thiếu suy nghĩ của em, còn câu chuyện này, em sẽ viết tiếp, bởi em mong muốn một người con gái đọc được câu truyện này, nên dù các thím có gạch đá, có chửi bới gì thì em cũng viết tiếp mà thôi.

Đạp xe chậm chậm về nhà, con đường cứ như dài thêm vậy. Em đã đánh mất lòng tin của Trân, giờ về không biết giải quyết như thế nào nữa. Tự trách mình sao mà ngu ngốc quá, chết vì gái bao giờ cũng là một cái chết tê tái. Về đến nhà, lên trên tầng ngó qua phòng Trân thì chưa thấy Trân về, em vội chạy xuống nhà.

-Trân về chưa mẹ ơi?! - Em hỏi mà như hét vào tai mẹ

-Chưa, lúc chiều thấy nó ra ngoài đi chơi đâu đó, giờ vẫn chưa thấy về. Mà mày làm gì mà sốt sắng thế? - Mẹ em hỏi, vẻ mặt nghi ngờ.

-Không có gì đâu mẹ, con hỏi vậy thôi. Con đi ra đây tí nhé!

Không đợi mẹ có đồng ý hay không, em chạy nhanh ra ngoài sân, xỏ chân vào đôi tông chiến rồi nhảy lên con Asama thần thánh, phóng điên cuồng ra đường. Em đạp như điên qua những con đường quen thuộc, chỉ mong hình bóng nhỏ bé thân thương ấy xuất hiện mà sao không thấy. Em liệt kê ra những nơi mà Trân có thể tới trong đầu, nhưng càng nghĩ lại càng rối rắm. Em đi hết nhà con Trinh cùng mấy đứa con gái trong lớp, tìm cả ở mấy quán ăn chúng em thường đến mà vẫn chẳng thấy Trân đâu. Em chỉ sợ Trân nghĩ quẩn rồi lại làm điều gì bậy bạ. Em vẫn cứ phóng xe tìm kiếm trong vô vọng, những giọt nước mắt đã chực trào ra nhưng em cố nén vào.

-Bây giờ mày phải mạnh mẽ, không được yếu đuối - Em tự nhắc nhở mình.

Rồi em rút điện thoại ra gọi cho thằng T.Giang.

-À ló!

-Mày có rảnh không?

-Có, sao?

-Trân đi đâu mất tích rồi, mày đi tìm với tao, nhanh lên!!!

-Ok, tao ra chỗ mày ngay.

-Thôi khỏi, mày với tao chia 2 hướng đi tìm, tao nghĩ Trân không đi xa được đâu.

-Ok!

Tắt máy, em đạp xe ra bờ sông. Tìm khắp nơi cùng chốn rồi, lần này mà không thấy nữa chắc em phải đăng tin tìm trẻ lạc quá. Trời quả không phụ lòng người, Trân đang ngồi bên bờ sông. Em chống xe, từ từ lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh Trân. Trân vẫn chẳng phản ứng gì, mắt trân trân xuống dòng nước phía dưới.

-Trân để Minh giải thích, không phải như Trân nghĩ đâu. - Em gãi đầu.

-Cậu không phải giải thích. - Trân lạnh lùng đứng dậy, bước nhanh đi.

Đến nước này không còn gì để mất nữa. Em ôm lấy Trân từ đằng sau, mặc cho em nó giãy giụa, rồi cắn, cấu, làm đủ trò với em, em vẫn siết chặt vòng tay.

-Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra!!! - Trân hét to, lạc cả giọng.

-Anh không để mất em đâu! - Em nói rõ ràng từng chữ.

Trân chống cự yếu dần rồi dừng hẳn. Em buông Trân ra, xoay người em nó lại nói:

-Nhìn thẳng vào mắt anh này!

Trân ngẩng mặt lên.

-Cô bé hồi chiều chỉ là anh quen biết thôi, anh chỉ xem nó như một đứa em gái mà thôi.

-Sao tôi có thể tin cậu khi tôi đã chứng kiến cảnh chiều nay. - Trân lạnh lùng nói, từng lời như vết dao cứa vào lòng em.

-Huyền chỉ đùa giỡn mà thôi, em không tin anh sao?

Trân im lặng. Em nắm lấy vai Trân, nhìn thẳng vào mắt em nó:

-Em có tin anh không?

Như không chịu được cái nhìn của em, Trân quay đi. Trân không phản ứng nữa, chắc là hết giận em rồi. Ôm Trân vào lòng, em thủ thỉ vào tai em nó:

-Yêu nhau thì phải tin nhau chứ.

-Em...em xin lỗi. - Trân lí nhí.

-Không, em không có lỗi, người có lỗi là anh. - Em dỗ dành em nó.

-Khi nhìn anh đi cùng cô bé đó, em sợ lắm anh biết không. Em sợ rằng sẽ mất anh, em sợ rằng sẽ không còn anh ở bên cạnh nữa, khi đó thì em biết sống sao. - Trân nói mà giọng nghèn nghẹn, mắt đỏ au.

Đưa tay lên lau nhẹ những giọt nước mắt của Trân, em cười trấn an em nó:

-Anh hiểu mà. Em yên tâm, thằng Minh này sẽ mãi mãi bên em thôi, không đi đâu đâu.

Trân ngửa mặt lên cười với em. Khoảnh khắc ấy như ngàn vạn tia nắng xuất hiện sau cơn mưa to vậy, nụ cười ấy làm em ấm lòng lạ lùng. Vẫn ôm chặt lấy em, Trân ngập ngừng hỏi:

-Anh có thể hứa với em điều này được không?

-Điều gì?

-Anh sẽ không bao giờ buông tay em.

-Được rồi, anh hứa. - Em cười nhẹ.

Trời bắt đầu tối, em nói với Trân:

-Thôi mình về.

Em nó ngoan ngoãn ngồi lên yên xe để em chở về. Trên đường bỗng điện thoại rung, đưa lên nghe thì hóa ra thằng T.Giang:

-Mày tìm thấy Trân chưa?

-Rồi, tìm thấy cách đây gần nửa tiếng rồi.

-Mẹ mày, tìm thấy không báo cho tao, làm tao tìm gần chết.

-Cảm ơn mày.

-Đm, hôm nay ăn gì mà lịch sự vậy mày, mai bao tao Rõng đồ là được rồi.

-Ừ, ok, mày về đi.

-Ồ, bye bye con tró.

Đút điện thoại vào túi quần, em thấy mình thật may mắn khi có một thằng bạn tốt. Đúng là khi hoạn nạn mới biết ai là bạn, ai là thù.

Ăn cơm xong, em xán tới định phụ giúp mẹ với Trân rửa bát nhưng bị đuổi lên không thương tiếc. Leo lên tầng, em lôi sách vở ra học bài. Em quyết tâm rồi, em sẽ cố công học hành để mai sau thành đạt, để Trân không phải hối tiếc vì đã yêu em. Ngồi học được một lúc bỗng có tin nhắn đến.

-Mày liệu hồn thì tránh xa Huyền ra! - Thằng dở hơi nào đó nhắn tin cho em.

-Ai đấy? - Em nhắn lại.

-Mày không cần biết, biết người biết ta đi, đũa mốc mà chời mâm son. - Nó nhắn lại, vẫn dữ cái giọng điệu cộc cằn.

Em kệ mẹ nó luôn, chắc lại thằng nào theo đuổi bé Huyền rồi nhắn tin đe dọa thôi. Chắc thấy em không trả lời, một lúc sau nó nháy máy em liên tục. Bị nó làm phiền, em bực quá nghe máy, chửi:

-Đmm gọi gọi cl.

-Tao nói rồi đấy, mày không biết điều thì mày chết con ạ. - Một giọng trầm trầm vang lên trong điện thoại.

Nói xong nó tắt máy luôn, không nháy nữa. Các bác sĩ bệnh viện tâm thần bây giờ quản lý lỏng lẻo thật, để cho bệnh nhân nó dùng điện thoại nghịch nữa, vô trách nhiệm vãi.

Một lúc sau Trân lên phòng em, ngồi lên giường. Em hỏi:

-Em không học à?

-Anh, tối nay em ngủ cùng anh được không?

16. Chap 24

-Em...em nói gì cơ? - Em lắp bắp.

-Anh... cho em ngủ cùng với, bên phòng em người ta khoan đục gì bên đó ồn quá. - Trân ngập ngừng.

-À ừ em cứ mang chăn gối sang đây. - Em đáp, mặt hí hửng thấy rõ.

Trong lúc Trân về phòng lấy chăn gối sang, em gấp sách vở lại, bật máy tính. Trân vừa sang em đã rủ:

-Ngủ sớm làm gì, xem phim không?

-Hihi ok. - Em nó vui vẻ đáp.

Em nói laptop với màn hình LCD, xem thế nó mới tận hưởng được hết cái hay các thím ạ. Em chọn một phim Grown up 2. Em thả người lên chiếc sofa, vỗ vỗ tay xuống ghế:

-Ngồi đây đi em.

Trân từ từ bước tới và ngồi lên đùi em. Các thím cứ tưởng tượng thế này, em đang ngồi khẹp hai chân thì Trân ngồi lên đùi em, xoay lưng về phía em, còn em thì đặt cằm lên vai Trân.

-Em...em làm gì vậy? - Em lắp bắp hỏi.

-Em ngồi đây có được không anh? - Trân đỏ mặt.

-Được, được chứ. - Em gật đầu lia lịa.

Em chẳng thể nào tập trung xem phim được. Cái mùi con gái thơm thơm, em cũng không biết là do nước hoa hay người con gái tự nhiên có, cứ thoang thoảng làm đầu em cứ ong ong, phê phê. Tư thế ngồi nhay cảm này làm em khổ sở vô cùng, cứ phải cố ngăn áu dồn xuống một số bộ phận. Em cứ theo bản năng vòng tay ôm chặt lấy bụng Trân, mũi dí sát lên tóc, lên cổ Trân, hít lấy hít để cái mùi con gái gây nghiện. Rồi em từ từ đặt Trân nằm xuống ghế, hai tay giữ chặt hai bên đầu Trân, rồi nhẹ nhàng đặt lên đôi môi hờ hững ấy một nụ hôn say đắm. Sau 5 phút điên cuồng cuốn lấy nhau như hai con thú, em bế thốc Trân lên, đặt em nó lên giường. Hai đứa lại tiếp tục những nụ hôn kiểu Pháp như lúc nãy. Trân lần lần tay xuống cạp quần em, cố gắng tháo thắt lưng ra. Đến lúc này em mới bừng tỉnh, nhanh như cắt đưa tay nắm chặt lấy cổ tay Trân, nhìn thẳng vào mắt em nó hỏi:

-Em đang làm gì vậy?

-Ồ... Em tưởng anh... - Trân ngơ ngác.

-Tưởng gì, em nghĩ anh là một thằng như vậy sao? - Em nghiêm mặt, hơi gằn giọng.

-Không... không, chỉ là em tưởng anh... cũng muốn vậy. - Trân ngập ngừng.

-Là một thằng con trai, tất nhiên là anh rất muốn. Nhưng là bạn trai em, anh không cho phép mình làm vậy. Thế nên từ bây giờ trở đi, anh mong chúng ta không vượt quá giới hạn, được không? - Em từ tốn.

-Vâng... - Trân lí nhí đáp.

Em ôm Trân vào lòng, thì thầm vào tai em nó:

-Em biết anh yêu em mà, chỉ là anh muốn giữ gìn cho em.

-Em quả không sai lắm khi chọn yêu anh, đồ ngốc ạ. - Trân ôm cứng lấy em.

-Thôi ngủ đi, muộn rồi.

-Thế anh không đánh răng à? - Trân hỏi.

-Đánh làm gì trong khi ngày mai lại ăn, răng lại bẩn. - Em đáp tỉnh bơ.

-Bẩn quá, không chơi với anh nữa. - Trân nhắm mắt đi vào phòng tắm đánh răng.

Mặc kệ, em cứ nằm cuộn tròn trong chăn. Đánh răng rửa mặt xong, Trân tắt đèn rồi nhảy lên giường ôm lấy lưng em. Em cũng xoay người lại, ôm Trân vào lòng. Lúc này Trân như một con mèo con bé nhỏ vậy,

ngoan ngoãn, hiền lành, cứ rúc vào người em. Hai đứa cứ ôm nhau như vậy rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng biết.

Băng đi mấy hôm, đang dắt xe ra khỏi cổng trường chuẩn bị cùng Trần về thì bỗng có tiếng gọi to:

-Anh Minh ơi!

Em dáo dác nhìn xung quanh, không biết có em nào hâm mộ mình mà gọi to thế không biết. Mất em dừng ở một đứa con gái đang đứng ở vỉa hè bên kia đường cười tí mắt, vẫy vẫy tay. Là bé Huyền các thím ạ. Con bé chạy tới chỗ em, vừa tới nơi nó đã ríu rít với Trần:

-Em xin lỗi vì lần trước đã hành động không phải.

-Không sao, chỉ là hiểu lầm thôi mà. - Trần cười, nói.

-Có việc gì không mà sang trường anh? - Em chen vào.

-Hôm nay bố mẹ em có việc bận nên em định sang nhờ anh chở về nhà, dù sao trường em với trường anh cũng gần nhau, nhưng hình như hai anh chị chuẩn bị về cùng nhau thì phải. - Huyền nói.

-Ừ đúng rồi, cảm phiền em đi bộ tí nhá. - Em cười đều.

-Vậy thôi em chào hai anh chị. - Huyền cười rồi bước đi.

-Khoan dừng lại đã... - Trần kéo tay Huyền lại.

-Sao vậy chị? - Huyền hỏi.

Trần không trả lời, quay sang em, nói:

-Anh chở bé Huyền về đi.

-Sax, sao lại thế? - Em ngơ ngác.

-Con gái yếu đuối đi một mình đâu có được, anh chở Huyền về đi, em nhờ Trinh đèo về cũng được. - Trần nói.

-Ồ...nhưng mà... - Em vẫn thắc mắc.

-Không nhưng nhị gì hết, anh chở bé Huyền về đi. - Trần lườm em sắc như dao cạo.

Giờ thì muốn từ chối cũng không được, em đành miễn cưỡng chở bé Huyền về. Trưa nắng, Huyền cứ núp núp sau lưng em, tay bám nhẹ vào áo em, không dám có những hành động thái quá như lần trước. Chở ẻm về đến nhà, đang định quay đầu xe thì ẻm nói:

-Anh vào nhà em chơi chút đi.

17. Chap 25

Em có chuyện này, các thím xem em đúng hay sai với ạ. Lúc này ăn cơm, em nói với mẹ:“Sau này vào đại học con sẽ ra ở riêng”. Nói xong thì mẹ em chốt luôn câu:“Không cần đợi đến đại học, thích ở riêng thì bây giờ mày đi đâu thì đi luôn đi!”. Nghe vậy em im luôn. Bố em thì cũng hiểu em nên đỡ lời cho:“Thằng này mày toàn nói linh tinh.” Bố em vừa dứt lời mẹ em lại phang thêm câu nữa:“Thằng này mất dạy chứ không phải nói linh tinh.” Thế là từ lúc đó tới giờ hai mẹ con không nói với nhau câu nào, các thím thử xét xem em đúng hay sai, riêng em thì em thấy em chẳng sai ở đâu cả.

Chap 25:

-Thôi, anh phải về kéo bố mẹ lại mắng. - Em gãi đầu.

-Vào chơi chút thôi, bố mẹ em không có ở nhà đâu mà ngại. - Bé Huyền cười tươi rói.

-Bố mẹ em không có ở nhà chính là điều mà anh lo sợ đấy. - Em trầm nghĩ.

Không có bố mẹ Huyền ở nhà, nhờ Huyền có hành động gì khiêu khích em thì em không chắc mình có khả năng kiềm chế được trước người con gái dễ thương này đâu.

-Thôi, anh là con trai, em ở nhà có một mình vào đâu có tiện. - Em cố từ chối.

-Đi mà anh, vào chơi chút đi, em muốn nhờ anh việc này. - Huyền vẫn cố năn nỉ.

Đôi mắt to tròn long lanh của em nó đã là em xiêu lòng từ đầu rồi, bây giờ em nó lại còn ôm lấy tay em kéo kéo nữa chứ. Và cuối cùng thì lý trí vẫn không thắng được con trym ấy nhằm con tim, em đã yên vị trên bộ salon ở phòng khách nhà Huyền. Trong lúc em nó đang cặm cụi trong bếp làm gì đó, em đảo mắt một vòng. Nhà em nó khá rộng, gọn gàng, nội thất phải nói là khá sang trọng. Nếu em đoán không nhầm thì nhà em khá là có điều kiện. Ngồi một lúc thì em nó mang cốc coca ra mời em. Đi học về mệt mỏi, em tu một hơi hết luôn nửa cốc, giờ nghĩ lại thấy vô duyên vãi.

-Uống gì ghê thế, như chết đói. - Em nó cười.

-Kệ anh, mà có việc gì nói luôn đi. - Em đáp.

-Anh làm bạn trai em được không? - Huyền nói tỉnh bơ.

Em tí phụt luôn coca trong miệng ra, may mà kìm được. Nuốt đánh ực coca trong miệng xuống, em hỏi lại:

-Em nói gì cơ?

-Thì anh làm bạn trai em được không? - Huyền vẫn giữ bộ mặt tỉnh bơ.

Em biết là em đẹp trai nhưng mà đâu đến nỗi khiến cho em nó mê mẩn thế nhỉ, mới quen thôi mà. Như đọc được suy nghĩ của em, Huyền đính chính:

-Đóng giả thôi, đừng có tưởng bở.

-Sao lại phải đóng giả? - Em hỏi.

-Em lỡ chém với con bạn là có người yêu, tối nay tới là sinh nhật nó, nó bảo đưa người yêu tới. Em lỡ đồng ý rồi, bây giờ mà đến một mình thì mất mặt lắm. - Em nó kể khổ.

-Sướng chưa, cái miệng làm hại cái thân. - Em cốc đầu bé Huyền.

-Anh có đồng ý không để em còn biết đường. - Bé Huyền ôm đầu nhăn nhó.

-Anh thì không sao, nhưng không biết Trần có đồng ý không nữa, để anh về nhà hỏi đã, nếu được anh sẽ đi. - Em đáp.

-Ừ, anh cố giúp em nhé. - Huyền nói.

-Thôi muộn rồi, anh về nhà đây. - Em đứng dậy, đi ra cửa.

-Có gì anh gọi cho em nhé. - Con bé gọi với theo.

-Ừ, anh về đây. - Em quay lại mỉm cười rồi đi.

Về nhà, ăn cơm xong, em leo lên phòng bật máy lên chơi tí. Một lúc sau Trần lên, em kể chuyện Huyền nhờ cho em nó nghe. Nghe xong, Trần nói:

-Tùy anh thôi, em không cần, nhưng anh nhớ đừng làm điều gì quá đáng đấy nhé. - Trần nhẹ nhàng đáp.

-Rõ. - Em đưa tay lên chào kiểu quân đội.

Trần về phòng rồi, em nhắn tin báo cho Huyền ngay. Em nó hẹn tối sang nhà nó đón, đi bằng xe của em nó.

Chiều, học thêm xong, em về nhà tắm rửa sạch sẽ thơm tho, lên bộ đồ chiến nhất rồi, chạy qua nhà em nó luôn. Trước khi đi Trần còn dặn dò:

-Anh đi cẩn thận nhé, nhớ về sớm em chờ đó.

Yêu vãi, em hôn Trần một phát tạm biệt vào má rồi chạy đi luôn. Sang nhà em nó, vào xin phép bố mẹ Huyền rồi đi luôn.

-Đi xe nào đây? - Em hỏi Huyền.

-Đi xe đạp điện của anh em đi. - Huyền đề nghị.

-Ừ thì đi. - Em gượng gạo đáp.

Nói thật với các thím, từ bé tới giờ em chưa đặt ass lên cái xe đạp điện bao giờ nên tất nhiên là chẳng biết cách đi rồi.

-Chắc là giống đi xe tay ga thôi. - Em tự trấn an.

Đặt ass lên yên xe, Huyền leo lên ngồi đằng sau, em cầu trời khẩn phạt đường nó không có ổ gà ổ vịt, nếu mà có chắc hai đứa nằm viện quá. Thử vít tay ga, may vãi giống y xe tay ga, lại còn nhẹ hơn nữa chứ. Máu dân tổ bẩm sinh của trời dậy, em vặn max tay ga, lạng lách đánh võng như Brian trong Fast and Furious. Vận tốc thay đổi bất ngờ, Huyền ôm chặt lấy em, hét:

-Đi từ từ, từ từ thôi anh, đừng có đánh võng kéo ngã bây giờ.

-Hê hê yên tâm đê, tổ lái f33 anh còn không sợ nói gì cái đường này rộng thênh thang.

-Ủa f33 là gì vậy anh? - Huyền thắc mắc.

-À không có gì đâu, cơ mà thả anh ra, làm gì mà ôm ghê thế. - Em giật mình.

-Đã hứa hôm nay làm bạn trai của em rồi nhá, định nuốt lời hả. - Em nó đe dọa.

Em đành để im cho em nó ôm. Phải nói thật là cũng thấy thích các thím ạ, cứ có hai cái gì tròn tròn mềm mại cạ cạ vào lưng em, làm cho chú sâu bé nhỏ của em thức giấc. Sau tầm 15p tổ lái, xịt tầm mấy lít nước mũi ấy nhằm máu mũi, cuối cùng chúng em cũng đến nơi. Bạn Huyền tổ chức sinh nhật ở một nhà hàng lẩu tuy không lớn mấy nhưng khá là ấm cúng. Vào thì thấy mọi người đã đến khá là đông rồi. Một tốc ngắn ngắn chạy ra tay bắt mặt mừng với Huyền, theo em dự đoán chính là chủ bữa tiệc sinh nhật này.

-Anh Minh, đây là Linh, bạn em. Hôm nay là sinh nhật nó. - Huyền giới thiệu.

-Chào em, anh là Minh, bạn, à không, người yêu của Huyền. - Em vội sửa lại ngay khi bị Huyền lườm sắc như dao cạo.

-Thôi hai người vào ăn đi, mọi người đến đủ hết rồi. - Linh tươi cười.

Em với Huyền vào ngồi cạnh nhau, một số đứa con gái nhìn em rồi thì thầm với Huyền điều gì đó, xong thấy em nó đáp đầy tự hào:

-Bạn trai tao đó.

-Đừng có diễn quá chứ. - Em nói nhỏ với Huyền.

-Kệ em. - Huyền đáp.

Thấy vậy thì em cũng im. Trong bữa cũng có một số đứa xung quanh quay sang hỏi chuyện em, nhưng em cũng chỉ trả lời nhát gừng, cho có thôi. Ăn uống chán chê no nê, cả lũ rủ nhau đi hát karaoke. Thế là em lại phải hộ tống em nó đi theo cả nhóm. Vào quán, em với Huyền chỉ ngồi yên nghe chúng nó hát, em cũng chẳng muốn gây sự chú ý. Đang ngồi nghe thì con Linh nó tới bảo với em:

-Anh với Huyền lên hát đi.

-Thôi anh hát chán lắm, lên hát lại khổ mọi người. - Em cười từ chối.

-Hát hay không bằng hay hát mà anh, anh với Huyền lên hát đi, nể em chút đi, sinh nhật em mà. - Em Linh năn nỉ.

Vậy là em với Huyền đành lên hát. Em chọn bài She Neva Knows, một bài hát yêu thích của em. Em hát cũng được, giọng khá ấm và đặc biệt là em có khả năng bóp méo giọng, kiểu thẳng Gờ Thìn ấy các thím ạ, nên em cũng không quá lo lắng. Bé Huyền hát cũng nhập tâm lắm, người cứ đung đưa feel the beat luôn. Đặc biệt là đoạn cuối, Huyền hát mà nhìn thẳng mắt em, cái nhìn chứa đầy những ẩn ý, như là đang gửi gắm điều gì đó tới em qua lời hát vậy.

Nhưng đâu ai biết sẽ có 1 ngày

Mọi cảm xúc từ trái tim em vụt tắt

Ai đã mang, mang đi hết rung động trong em giờ, đã biến tan

Sao đây khi em không thể yêu ai

Because Nobody Know

Mình lùi lại 1 bước để anh đi

Nhưng em đâu biết đã có 1 người

Cùng vòng tay ghì chặt em hơn bao giờ hết

Ai đã buông, khi cơn bão sau cùng đến vội vàng, cuốn đi rồi

Sao đây khi em không thể yêu ai.

Hát xong, cả đám đường ai người nấy về. Chở Huyền về nhà, chào hỏi bố mẹ em nó xong em cuốc bộ về nhà. Đang đi thì em bị một đám trẻ trâu chặn đường.

-Tao đã nói mà mày không nghe, hôm nay thì mày đừng hòng lết về con ạ. - Thằng to nhất nói.

18. Chap 26

-Tao có quen mày không? - Em ra vẻ bình tĩnh hỏi.

-Đm quên nhanh vậy mày. - Thằng đó cười nhạt.

Em cố lục lại trí nhớ của mình xem đã gặp thằng này ở đâu chưa mà nó chặn đường mình nhỉ. Theo em nghĩ thì chắc là chưa, mấy cái loại trẻ trâu đầu gấu này em chẳng bao giờ dây vào chứ đừng nói là gây thù chuốc oán gì với nó. Hay là nó ngưỡng mộ vẻ đẹp trai phong trần của em nên chặn đường hỏi xin bí quyết nhỉ.

-Mày vẫn chưa nhớ ra à, vậy để tao nhắc mày nhớ, hôm trước tao gọi điện ày đó con. - Thằng đó vênh mặt lên nhìn muốn cho ăn đấm vài cái thím ạ.

-Tao nhớ rồi, nhưng chúng mày chặn đường tao làm cái gì? - Em hỏi lại.

-Đm còn hỏi nữa hả mày, tao đã nói mày tránh xa Huyền ra, mày còn cố tán, hôm nay tao đánh chết mày!
- Thằng đó quát lớn, giọng giận dữ, mắt long lên sòng sọc.

Mấy cái vụ đánh nhau này thì em không phải hay tham gia nhưng cũng đã từng trải qua, cùng với mấy năm hồi bé luyện võ nên dù có bị nó đe dọa em vẫn rất tỉnh, đáp:

-Thứ nhất, tao với Huyền chỉ là anh em thôi, đ** có gì với nhau cả. Thứ 2, mày là gì mà có quyền ngăn Huyền tiếp xúc với người khác!

-Đm, ôm nhau mà là anh em hả. Tao là người yêu Huyền đấy, mày động vào Huyền thì mày xác định rồi con ạ, đánh chết nó cho tao! - Thằng đó hét to.

Mấy thằng trẻ trâu đàn em nó xông vào. Em nhanh chóng xuống tấn, thủ thế. Có vẻ chúng nó cũng nhận ra là em có võ nên đã chùn bước, đứng xung quanh nhìn em gườm gườm như muốn ăn tươi nuốt sống. Em đắc ý, khích tướng chúng nó:

-Sao, sợ hả? Từng thằng vào một, tao làm thịt chúng mày trong 5 phút cho xem.

Bỗng có một tiếng hét lớn, rồi một cảm giác đau điếng ở đầu. Em vừa đau vừa choáng, ngã xuống. Chúng nó chơi đánh lén các thím ạ. Chỉ chờ có thế, đám trẻ trâu liên tiếp đấm đá vào bụng, vào mặt, vào lưng em. Bị đánh vào đầu, em chỉ còn biết nằm co cụm chịu những trận đòn như vũ bão của bọn nó. Đến lúc tưởng chừng như ngất đi thì bỗng có tiếng hét lớn:

-Các anh dừng tay!!!

Chúng nó không đánh nữa, em cố mở mắt nhìn thì chỉ thấy lơ mờ một bóng dáng nhỏ bé rất quen thuộc nhưng chẳng thể nhớ là ai? Em nghe bọn trẻ trâu có nói gì đó với người đó nhưng tai ù đi, không thể nghe được gì. Em cố nhìn, mái tóc đen dài, làn da trắng, dáng người nhỏ bé, là Huyền, không lẫn vào đâu được. Huyền còn nói với bọn trẻ trâu cái gì đó rồi chúng nó bỏ đi. Huyền vội chạy tới, nâng đầu em lên, mặt sốt sáng thấy rõ.

-Minh, anh có làm sao không???!!! - Em nghe loáng thoáng thấy Huyền hỏi.

Em yếu quá, chỉ có thể rặn ra được ba từ :“Cảm ơn em” rồi mắt em từ từ nhắm vào.

Tỉnh dậy, em đang nằm trên một chiếc ghế salon, trong một căn phòng khách quen quen. Khẽ nhồm người dậy bỗng thấy đau nhói ở đầu nhưng cũng đỡ hơn lúc trước. Huyền đang ngồi bên cạnh, nằm ngủ gục xuống chiếc salon. Nhìn quanh, đây chính là phòng khách nhà Huyền, chắc là em nó đưa mình về rồi. Trời vẫn còn tối, nhìn lên đồng hồ mới có 3 giờ sáng. Nắm lấy vai Huyền lay lay, em gọi nhẹ:

-Huyền ơi, Huyền ơi.

Em nó tỉnh dậy, dụi dụi mắt, nhìn thấy em tỉnh dậy, em nó không khỏi mừng rỡ:

-Anh tỉnh dậy lúc nào vậy? Anh còn thấy đau không? Có bị thương ở chỗ nào không?

Vừa hỏi dồn dập, em nó lại vừa sẫm soi như để chắc chắn rằng em không bị làm sao.

-Anh không sao, cảm ơn em nhé. - Em cười, xoa xoa đầu con bé.

-Hi hi, cảm ơn không à, phải trả ơn chứ. - Huyền lém lỉnh.

-Anh chẳng có gì quý giá, chỉ có tấm thân này, em làm gì thì làm đi. - Em ưỡn ngực ra, giả vờ phanh áo trêu em nó.

-Hê hê, đấy là anh nói đấy nhé. - Em nó cười dê, hay tay xoa xoa vào nhau.

-Này này định làm gì đấy. - Em giật mình.

-Hi hi, cách duy nhất để đối phó với những thằng biến thái thì chỉ có cách là phải biến thái hơn nó mà anh. - Huyền cười.

Con bé tỉnh ranh thật, định troll nó mà bị nó troll lại. Rồi như nhớ ra một điều gì đó, em vội lôi điện thoại ra bấm gọi về nhà.

-Anh định báo về nhà hả, đừng lo, lúc đưa anh về em gọi báo cho chị Trân rồi. - Huyền như đọc được suy nghĩ của em.

-Trân có nói gì không? - Em hỏi.

-Chị ấy chỉ bảo là bố mẹ đi ngủ rồi mà anh lại chưa tỉnh, một mình chị ấy không đưa về được nên nhờ em chăm sóc cho anh, đợi sáng thì chị ấy bảo bố mẹ anh sang đón về. - Huyền đáp.

Qua đêm ở nhà người con gái khác như thế này, không biết Trân có giận em không nhỉ. Cơ mà thương binh tàn tật thế này thì làm được trò gì đâu mà giận.

-Mà sao lúc đó em biết anh bị đánh mà ra vậy. - Em hỏi Huyền.

-Mẹ nhờ em đi mua ít đồ, đi qua gặp thì vào cứu anh thôi. - Huyền đáp.

Nhục vãi, thân là đàn ông con trai mà phải để một cô gái ít tuổi hơn mình cứu, bách nhục xuyên tở rym. Người ta thì anh hùng cứu mỹ nhân, còn em thì ngược lại. Hồi tưởng lại chuyện lúc tối, em hỏi Huyền:

-Thằng đó là người yêu em à?

-Không, nó nói linh tinh đó. Nó học lớp 11, theo đuổi em từ hồi em học lớp 8 cơ. - Huyền đáp.

-Thằng đó như thế nào? - Em tò mò.

-Chẳng ra gì. Học hành bết bát, hay đi quậy phá, tính tình thì cộc cằn. Nhiều lần em từ chối nó rồi nhưng nó vẫn cứ đeo bám, phiền lắm. - Huyền thở dài.

Ngồi nói chuyện một lúc nữa rồi em đứng dậy ra về.

-Anh ở đây đến sáng đi rồi về, trời tối về nguy hiểm lắm. - Huyền lo lắng.

-Thôi không sao, anh cũng đỡ rồi, anh phải về kéo Trân chờ. - Em mỉm cười.

-Ừ, vậy anh về cẩn thận nhé. - Huyền tiễn em ra tận cửa.

-Ừ, anh về đây. - Em cười rồi quay bước đi.

Bước xa rồi, bỗng em quay đầu lại, Huyền vẫn đứng ở đó dõi theo bóng em. Em chấp hai tay lên miệng thành cái loa:

-Vào nhà đi!!!!

-Khi nào anh về thì em vàoooooo - Tiếng Huyền từ xa vọng lại.

-Đm thằng nào phá làng phá xóm đấy, biết bây giờ mấy giờ rồi không? - Giọng một bà nói đó bỗng chen vào.

Nghe vậy em cúp đuôi chạy thẳng về nhà luôn. Vừa đi vừa suy nghĩ, em thấy Huyền cũng dễ thương, đáng yêu đấy chứ. Nhưng rồi suy nghĩ đó bị em gạt bỏ ngay khỏi đầu.

-Chỉ Trân thôi, chỉ Trân thôi. - Em vả vả vào má mình.

19. Chap 27

Tiết sinh hoạt, cô chủ nhiệm bước vào lớp với bộ mặt hình sự, báo hiệu cho cả lớp chuẩn bị được nghe cái lương miến phí rồi đây. Như thường lệ, thằng đầu tiên bị nhắc tên là em. Em tuy không phải loại học sinh quậy phá nhưng bất cứ trò nghịch nào của lớp cũng đều do em đầu têu ra. Có lần em rủ bọn con trai trong lớp bỏ học thêm ra net chiến dota xong bị thông báo về phụ huynh rồi đình chỉ mấy ngày, giờ nghĩ lại thấy ngu quá. Tuy ý thức kỷ luật của em không được tốt lắm nhưng các cô vẫn quý em vì em học tốt với lại đập chai (cđsht tí) nên nhiều lần cũng được cô chủ nhiệm tha cho. Hôm đó cũng vậy, sau khi bị nêu tên trước lớp vì bị ghi sổ đầu bài 5 lần một tuần và bị bắt đứng lên thề thốt đủ kiểu, em lại được cô chủ nhiệm tha bổng cho ngồi xuống. Vừa ngồi xuống phát, em quay xuống thằng T.Giang:

-Thấy chưa, tao tính cả rồi, chết là chết thể dell nào được, mà nghĩ tao là ai.

Em lờ nói hơi to, cô chủ nhiệm nghe thấy nghiêm khắc quát:

-Minh, cậu đứng dậy, cậu nhắc lại xem cậu vừa nói cái gì!

Em cúi gầm mặt, gãi đầu gãi tai, lí nhí đáp:

-Em có nói gì đâu ạ.

-Tôi nghe thấy hết rồi. Có phải lâu nay tôi dễ dãi với cậu nên cậu nhờn đúng không?! - Cô chủ nhiệm sang sảng.

-Đâu ạ, em đâu dám... - Em vẫn cúi gầm mặt, tay mân mê quyển vở đặt trên bàn.

-Thứ hai tuần sau cậu nghỉ ở nhà cho tôi! - Cô chủ nhiệm nghiêm mặt.

-Ồ cô ơi, cho em xin lỗi... - Em vội nói.

Không để cho em nói hết câu, cô chủ nhiệm đã quát:

-Ngồi xuống!!!

Em đành ngồi xuống, đằng nào cũng gần tết rồi, đến trường cũng chỉ ngồi đánh bài hay trốn tiết đi đá bóng. Quay xuống dưới, thằng Giang đang ngồi cười đêu, nhìn cái mặt cờ hó của nó chỉ muốn đấm ột phát. Về chẳng biết ăn nói với bố mẹ như thế nào, đầu năm tới giờ đã 2 nháy đình chỉ rồi, thế nào cũng không xong với mẹ. Thế là em cứ ngồi tự kỷ, suy nghĩ xem về nhà nói với mẹ thế nào để giảm tính chất nghiêm trọng

của sự việc. Em mãi suy nghĩ tới nỗi cô cho về lúc nào cũng chẳng hay, phải đến khi thằng Giang tới đập bồm bộp vào vai mới sực tỉnh. Thằng bé cười toe toét:

-Đồng chí cố gắng biểu diễn cho tốt nhá.

-Biểu diễn clgt? - Em ngơ ngác.

-Thì buổi biểu diễn trước khi nghỉ tết ấy, lúc này Trân đăng ký hát song ca với mày mà. - Nó vẫn cười và vỗ vai em bồm bộp.

Em phi ngay ra cửa lớp, túm lấy Trân, hỏi:

-Sao em đăng ký tiết mục mà không hỏi anh một câu vậy?

-Thì lúc này em hỏi, anh đồng ý rồi còn gì. - Trân đáp.

Chắc lúc này mãi suy nghĩ quá nên Trân hỏi em cũng không để ý, cứ ừ ẹ. Tính em vốn nhát, giờ lại phải biểu diễn trước toàn trường, em sợ em làm hỏng việc.

-Hay bảo cô hủy đi, vẫn kịp đó. - Em bàn lùi.

-Không được, năm nay năm cuối rồi, phải có kỷ niệm gì đó để sau này còn nhớ về nhau chứ. - Trân khẳng khái không chịu.

-Anh hát chán lắm, lại biểu diễn trước toàn trường, anh sợ anh không làm được. - Em gãi đầu.

-Có gì đâu, có em hát chung với anh mà... - Trân vẫn cố gắng thuyết phục em.

-Thôi, hủy đi. - Em vẫn không thay đổi ý kiến.

-Thôi được rồi, để em đi báo với cô chủ nhiệm, con trai gì mà kém quá. - Trân lắc đầu quay đi.

“Con trai gì mà kém quá...kém quá...kém quá”. Câu nói của Trân cứ vang lên trong đầu em như một hồi chuông không bao giờ dứt. Tính sĩ diện nổi lên, em kéo tay Trân lại.

-Hát thì hát, sợ gì. - Em vênh mặt.

-Biết ngay mà. - Trân cười khúc khích.

Về nhà, em leo lên phòng, bật máy lên tìm bài gì hay hay mà dễ hát để biểu diễn. Máy bài về tình yêu thì chắc không được rồi, biểu diễn trước toàn trường thì chỉ có mấy bài nói về tuổi học trò là hợp. Bài hát về tuổi học trò thì em chỉ biết hai bài của Lynk Lee: “Ngày ấy bạn và tôi” với “Tạm biệt nhé”. Đúng rồi, “Tạm biệt nhé”, sao mình không nghĩ ra từ trước nhỉ. Bài này hồi mới ra em nghe đi nghe lại, còn tự tập hát trước gương và mơ tưởng tới một ngày được đứng trước toàn trường biểu diễn bài này cơ mà. Giai điệu bắt tai, lời ý nghĩa, quá tuyệt vời ột bài biểu diễn. Chạy sang phòng Trân, em hỏi ngay:

-Mình hát bài “Tạm biệt nhé” được không?

-Ok luôn, em cũng đang định sang nói với anh đây. - Trân cười.

-Chắc chúng mình có thần giao cách cảm cmnr. - Em cười.

-Thần giao cách cảm gì với anh, mà hát không thì chán quá, hay để em đệm guitar cho nhé. - Trân hào hứng đề nghị.

-Ok, triển luôn, mà em biết đánh guitar lúc nào vậy? - Em ngạc nhiên.

-Em học từ bé mà, tại anh không biết đấy thôi. - Trân bĩu môi.

Qua vài lần tập dượt, em với Trân cũng đã đủ tự tin để có thể biểu diễn trước toàn trường. Tuy vậy, cảm giác khi bước lên sân khấu, đứng trước mấy trăm con người nó khác hẳn khi ở nhà các thím ạ. Em bắt đầu run các thím ạ. Như đọc được suy nghĩ của em, Trân quay sang trấn an em:

-Không sao đâu anh.

-Ừ thì anh có sao đâu. - Em nói cứng.

-Người run bần bật thế kia bảo không sao. - Trân cười khúc khích.

Nhục vãi các thím ạ, đàn ông con trai mà phải để cho gái nó đỡ. Từ bé đến giờ, dù có bị úp sọt hay bị bố mẹ đánh em cũng không run, em chỉ run đúng hai lần, một là lần đầu tiên đến trường và hai là lúc này.

-Sau đây là một tiết mục đến từ lớp 12A1, bài hát “Tạm biệt nhé” được trình bày bởi N.B.Trân và N.Đ.Minh, xin các bạn ột tràng pháo tay. - MC giới thiệu.

-Đi thôi anh. - Trân nhìn em cười trêu mếu.

Nuốt đánh ực nuốt bọt xuống cổ, cầm lấy cái micro, em đáp:

-Ừ, đi thôi.

Bước lên sân khấu, tràng pháo tay rào rào của khán giả phía dưới cũng giúp em bớt lo lắng hơn. Nhẹ nhàng ngồi xuống cái ghế đã được chuẩn bị sẵn, Trân bắt đầu gảy nhẹ những ngón tay nhỏ bé trên dây đàn guitar.

-Sẽ đến lúc phải nói tạm biệt nơi đây, tiếc nuối bao ngày thơ của một thời. - Em cất tiếng hát.

Không biết là vì em hát hay thật hay là chỉ muốn ủng hộ em thôi mà sau khi em hát xong câu đầu, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay rào rào. Nhận được sự ủng hộ và nhất là không nhận được bất kì viên gạch nào ném lên sân khấu, em hát càng ngày càng hăng, có lúc đứng dậy khỏi ghế bước ra sát sân khấu để giao lưu với khán giả. Em với Trân chia hai phần, tuy em mở đầu nhưng lại hát phần của Phúc Bằng, còn Trân hát phần của Lynk Lee. Đến đoạn cao trào của ca khúc, Trân lấy hơi rồi cất tiếng hát:

-Để tôi nhớ...

Lập tức sân trường như nổ tung vậy, tiếng vỗ tay rào rào, tiếng huýt sáo hò hét vang lên như trong một show diễn thực thụ vậy. Trân quay sang em nở một nụ cười rạng rỡ như tiếp thêm sức mạnh cho em vậy. Và cứ thế, chúng em đã kết thúc bài hát một cách hoàn hảo trong tiếng pháo tay rộn rã của học sinh toàn trường. Nắm chặt lấy tay Trân, chúng em cúi chào khán giả. Đó có thể coi là một trong những kỷ niệm thời học sinh cuối cùng của em, và cũng là một trong những kỷ niệm cuối cùng bên người con gái em yêu...

20. Chap 28

Những ngày học cuối cùng của năm con Rắn, không, phải nói là những ngày ăn chơi mới đúng, đến trường có học gì đâu, cuối cùng cũng qua. Vẫn như mọi năm, trước khi nghỉ tết, lớp trưởng thông báo kế hoạch ăn chơi của lớp trong tết. Năm nào cũng vậy, lúc thông báo xong đứa nào cũng hào hứng lắm, xong đến lúc đi chơi thì lại thiếu đứa này đứa kia. Hy vọng năm nay chúng nó đi đủ hết, dù sao cũng là năm cuối rồi, đi đủ về sau còn có kỷ niệm để nhớ về nhau.

-Hội bàn tròn tập cmn hợp. - Thăng Giang rống lên.

Lập tức em cùng mấy thằng nữa tới chỗ nó ngay. Bọn em đều là fan của YNCHĐEG nên tự gọi hội của mình như vậy.

-Nghỉ tết rồi, kế hoạch ăn chơi thế nào đây? - Thăng Giang hỏi.

-Game, game và game. - Thăng T đáp ngay.

-Game cái đầu mày, chơi nhiều không chán hả? - Thăng Giang cốc đầu nó.

-Mày với thằng Minh còn có gấu, bọn tao không có thì chẳng game thì làm gì. - Thăng TA nhăn nhó.

-Thôi thông cảm với bọn FA đi Giang. Chúng mày cứ onl garena đi, có kèo DotA thì tao gọi. - Em nói.

-DotA cl, giờ này còn DotA, LoL đi cháu, thế kỉ 21 cmnr. - Chúng nó đồng thanh nói.

Bị chúng nó dồn ép, em buộc phải dẹp tình yêu DotA sâu nặng sang một bên và đi theo số đông. Em chơi song song cả 2 game nhưng chơi DotA nhiều hơn. Không có ý gì với mấy thím chơi LoL đâu nhưng những thằng chơi LoL mà em biết phần nhiều rất lác cắc, trẻ trâu và học ngu, vì vậy em hơi có chút kì thị với game thủ LoL.

Chia tay bọn bạn, em cùng Trân bon bon trên chiếc Asama huyền thoại.

-Giờ về luôn hả? - Em hỏi Trân.

-Hôm nay tan sớm một tiết, đi đâu chơi đi anh. - Trân đề nghị.

-Lạnh bỏ xừ, đi đâu. Về nhà nằm đắp chăn ôm nhau là sướng nhất. - Em đáp.

-Hay ra bờ sông ngồi hóng gió đi anh. - Trân phớt lờ lời nói của em.

-Lạnh thế này mà ra bờ sông ngồi, muốn ăn thử FrostBite của Rylai hả. - Em nói.

-Thế bây giờ có đi không! - Trân cầm lấy tay em, ghé hàm răng cá mập vào chực cắn.

-Mới học được Cầu Quyền ở đâu thế, định áp dụng lên cao thủ võ lâm này hả, đâu có dễ. - Em giả giọng trong phim Trung Quốc.

Trân khế cửa răng hàm lên tay em. làm em vội rụt tay lại.

-Thôi được rồi, đi thì đi. - Em hậm hực.

-Hihi. - Trân khúc khích cười.

Dừng xe ở bờ sông, Trân nhảy tót xuống lon ton ra mép nước. Em bước tới rồi ngồi xuống bên cạnh Trân.

-Cẩn thận kéo hà bá bắt xuống sông đấy. - Em dọa.

-Làm như Trân là trẻ con không bằng. - Em nó bĩu môi.

Hai tay bó lấy gối, ngửa mặt lên trời đón lấy những cơn gió mùa lạnh buốt vuốt nhẹ lên má. Bình thường đã lạnh, ra bờ sông càng lạnh hơn.

-Em không lạnh hả? - Em hỏi Trân.

-Ngày bé em sống ở Hàn Quốc, chịu lạnh quen rồi. - Trân đáp.

Kéo lấy tay Trân cho em nó ngã vào lòng mình, em vòng tay ôm chặt trước bụng em.

-Bỏ ra, bỏ ra. - Trân dẩy dụa.

-Hề hề, ôm tí cho ấm. - Em cười đê tiện.

-Anh là cái đồ dê xồm. - Trân nói.

-Không biết đứa nào dê hơn đâu, có người còn định cởi quần người khác kia mà. - Em đá đểu.

Trân im luôn, quay mặt đi vì ngượng. Thấy vậy em đành dỗ:

-Hi hi, anh đùa thôi mà.

-Em hỏi anh cái này, anh phải trả lời thật nhé. - Trân vẫn quay mặt đi rụt rè nói.

-Ừ em hỏi đi.

-Có phải em không đủ hấp dẫn để anh làm chuyện đó không? - Trân nói nhỏ, dù quay mặt đi nhưng em vẫn thấy rõ má em nó đang ửng đỏ lên vì ngượng.

-Em nói gì vậy, tất nhiên là anh muốn, rất muốn là đằng khác. Nhưng anh nói rồi, anh nghi chuyện đó đợi khi chúng ta thành vợ chồng rồi làm cũng không muộn. - Em từ tốn.

Em vừa dứt lời, Trân quay mặt lại, nhìn thẳng vào mắt em:

-Anh nói rồi đấy, anh nhất định phải lấy em đấy nhé, anh hứa đi.

Với một đứa con trai lớp 17 tuổi, chuyện cưới xin là quá xa vời, kể cả với một đứa mà bị mọi người đánh giá là già trước tuổi như em. Không phải là em không nghiêm túc trong chuyện với Trân nhưng thực sự thì em chưa từng nghĩ đến một ngày hai đứa kết hôn.

-Ừ, anh hứa. - Em đáp.

-Hứa rồi nhé, thề hứa đừng nhìn mặt em. - Trân cười rạng rỡ.

-Rồi, anh hứa mà. - Em bẹo má Trân.

Mấy ngày nghỉ cũng trôi qua nhanh chóng với những ngày hai đứa ngồi cạnh nhau chiến LoL với bọn ở lớp. Trân giờ đã trở thành LoL's gamer “vì cái game này có con đội mũ xanh xanh dễ thương” - nguyên văn lời em nó. Như mọi năm, sáng 30, nhà em lục tục về quê. Mười mấy năm nay năm nào em cũng đón giao thừa ở quê, buồn lắm. Đồ đạc đã chuẩn bị đầy đủ, em vi vu trên con Air Blade chở Trân về ra mắt tổ tiên. Tất nhiên là hai đứa không dám manh động vì bố mẹ đang đi ở đằng sau. Sau gần một tiếng, em đã về tới ngôi làng thân thuộc. mấy đứa trẻ con đang đứng chơi ở đầu làng, thấy em phóng xe về chúng nó vây lấy.

-Anh Minh mới về ă.

-Chị nào xinh vậy anh?

-Người yêu anh à?

Bọn trẻ con liên tục hỏi. Em cười, đáp:

-Anh vừa mới lấy vợ đó, chúng mày thấy vợ anh xinh không.

-Anh Minh nhìn xấu zai vậy mà lấy được vợ xinh thế. - Tiếng thằng ôn nào đó vang lên.

-Thằng nào vừa nói đó. Đã thế chúng mày năm nay không có lì xì gì hết nhé. - Em cay cú.

-Ấy ấy anh Minh đẹp zai, đẹp zai mà. - Thằng nhóc ra mặt.

Xoa đầu thằng bé, em cười hì hì:

-Biết đầu thú thế là tốt. Nhưng mày vẫn không có lì xì đâu nhé.

Rồi em phóng đi. Trân ngồi sau cười:

-Anh chơi xấu quá.

Về nhà, cất hết đồ đạc, em với Trân tốt sang làng bên chơi. Mấy thằng trai làng tầm tuổi em thấy Trân đi qua thì mắt đảo như rang lạc, mồm há hốc, dải chấy rờn rờn thiếu điều lấy xô để hứng. Em cũng hơi bực mình, kéo tay Trân đi nhanh.

-Người đâu mà như người mẫu vậy, căng đét. - Thằng nào đó cố tình nói to.

Em cay cú quay lại, mặt hầm hầm.

-Chúng mày vừa nói cái gì.

Thằng đó nhắc lại câu vừa nãy, em điên tiết sấn tới, mặc cho Trân ngăn cản. Thằng ôn đó mặt vẫn căng lên, lần này tao không ày lét đất tao không về. Thấy mặt em có vẻ hình sự, nó bắt đầu chột dạ:

-Mày định làm gì?

-Tao chỉ nói chuyện chút thôi. - Em cười nhạt.

-Có chuyện gì vậy. - Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Em quay ra, thằng Long đang đứng đằng sau nhìn em.

21. Chap 29

-Mày...mày làm gì ở đây? - Em lấp bắp hỏi.

-Tao về quê ăn tết, có sao không? - Thằng Long tỉnh bơ.

Em đã từng nghe mấy chị ở quê nói về một thằng con trai làng bên đẹp trai phong độ, thế éo nào lại là thằng ôn Long. Thảo nào về năm nào cũng thấy mấy ông trai làng mình râu rĩ, chắc là vì gái làng sang hết làng bên ngấm thằng Long đây mà.

-Mày cũng về quê ăn tết hả? - Thằng Long hỏi.

-Ừ, tao ở làng bên. - Em đáp.

Với thằng ôn này, em phải dè chừng. Sự nguy hiểm của nó mấy bác muốn biết thì đọc lại mấy chap trước hộ em. Thằng Long nhìn vẻ mặt hình sự cùng với tia lửa căm thù trong đôi mắt thằng trẻ trâu kia chắc cũng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó phẩy tay, nói:

-Mấy chú về đi.

-Nhưng anh Long, thằng này nó... - Thằng trẻ trâu vẫn cố cãi.

-Tao bảo đi về! - Thằng Long trừng mắt.

Mấy thằng trai làng thấy vậy cụp đuôi về luôn, không quên ném cho em một cái nhìn hằn học. Khổ thế đấy, về quê ăn tết mà lại chuốc thêm thù hằn.

-Minh, mày ra đây tao bảo chút. - Thằng Long ngoắc em.

-Có việc gì? - Em hỏi nó.

-Chắc mày cũng biết tính cách tao nên hôm đó mày mới lôi Huyền đi đúng không? - Nó nói.

-Ừ, tao đã chứng kiến tất cả rồi đấy. Tao đã nhìn thấy mày trong một ngày đi với mấy đứa con gái và tất nhiên là tao không thể cho Huyền theo mày được. - Em gần giọng.

-Ừ, tao biết tao sai, nhưng tao yêu Huyền thật lòng. Từ khi yêu Huyền, tao đã chấm dứt với mấy con kia rồi. - Thằng Long đáp, vẻ mặt thành khẩn. Nếu là nó đang diễn thì quả thật nó là diễn viên đại tài, nhìn không một chút dối trá các thím ạ.

-Tốt nhất mày nên thế. - Em cười nhạt.

-Ừ, tao hứa. À mà này đợi đã, đừng đi vội, tao nói cái này. - Thằng Long kéo em lại.

-Clgt?

-Tao tiếp xúc với nhiều đứa con gái rồi, nên về tâm lý con gái tao rất hiểu. Trán đang có một nỗi buồn thâm kín nào đó mà không ày biết đấy. - Thằng Long nhìn thẳng mắt em, nói.

-Chuyện tao, tao tự lo được, không cần mày quan tâm. - Em nói.

-Ừ tao nói vậy thôi, chúc mày ăn tết vui vẻ. - Thằng Long ngồi lên yên xe máy.

-Ờ, mày cũng thế. - Em chào nó.

Cũng gần trưa rồi, em cùng Trán ra về. Trên đường đi, Trán hỏi:

-Nãy anh với Long nói chuyện gì vậy?

-Chuyện đàn ông con trai em hỏi làm gì. - Em đáp.

-Hừ, làm như muốn biết lắm ấy. - Trán hừ mũi.

Về nhà cơm nước xong khách khứa bắt đầu đến rần rần, đông như quân Nguyên. Nhà em vốn gốc ở đây nên có nhiều họ hàng nhiều, lại hay giới thiệu với tạo công ăn việc làm ấy thanh niên ở làng nên được nhiều người quý, đâm ra mỗi dịp về quê tiếp khách mệt nghỉ. Khách đến ai cũng khen Trán xinh, ngoan, rồi lại khen em thế mà khá, tán được Trán. Em lúc đầu cười hề hề nhưng bắt gặp ánh mắt của mẹ đang nhìn nên phải chối đây đây.

Tiếp khách quên cả thời gian, thoát cái đã 7h30. Ăn cơm xong rồi, em cùng bố ngồi vắt chân đợi đến chương trình Táo Quân, còn Trán đang rửa bát đĩa với mẹ ngoài sân. Ở quê em ít nhà cao tầng, cao nhất là 3 tầng nên không có gì chắn, gió lùa vào nhà buốt hết cả tờ rym, định ra sân bể Trán vào ôm cho ấm nhưng may là kìm được.

Cuối cùng cũng đến 8h, chương trình Táo Quân bắt đầu, cả năm đợi mỗi giây phút này. Năm nay có thằng Tèo trông xe lên làm Ngọc Hoàng hài vãi các thím nhĩ. Cả nhà em ngồi xem cứ ngồi cười ngặt ngèo. Đến

đoạn Chí Trung hát “Không cảm xúc”, thằng bé hàng xóm theo bố mẹ sang chơi còn nhảy lên quầy nhiệt tình, thanh niên ở quê đúng là khá thật. Đến khi chương trình kết thúc, bật đi bật lại 10 kênh có ở tivi thì toàn chương trình chúc mừng năm mới chúc mừng năm mới, chán vãi. Ngồi ngáp ruồi đợi giao thừa, em mới nẩy ra sáng kiến. Chạy tốt ra chỗ Trần, ghé vào tai em nó, em thì thầm:

-Lên mái nhà chơi không?

-Anh bị điên à, lên mái nhà làm gì, định bắt con gà à? - Trần cười.

-Thế chẳng nhẽ ngồi dưới này đuổi ruồi, lên mái hóng mát xong ngắm pháo hoa luôn, quá tiện còn gì. - Em giải thích.

Rồi em lấy cái thang bắc lên mái nhà, cả 2 đứa cùng trèo lên. Giới thiệu với mấy thím chút, đa số nhà ở nông thôn hiện giờ cũng xây kiểu mới cả rồi nhưng riêng nhà em vẫn giữ kiểu cũ, tức là vẫn nhà gỗ ba gian. Theo cách lý giải của ông em thì mai sau sẽ không còn kiểu nhà này nữa đâu, mình giữ thế này mai sau biết đâu lại thành điểm du lịch. Nếu thế thật thì các thím nhớ đến ủng hộ em nhé. Mái khá dốc, lợp bằng ngói nên em với Trần lên khá khó khăn nhưng sau một hồi loay hoay cũng đã leo lên được chỗ cao nhất của mái. Phóng tầm mắt ra xung quanh, thấy nhà nào cũng sáng đèn, còn văng vẳng đâu đó tiếng thím nào đó hát karaoke. Ngồi sát bên em, để mặc cho gió thổi vào mặt, nhìn làn tóc mai của em bay bay trong gió, nhìn đôi mắt em long lanh tựa nước sông Tô Lịch, ấy nhằm nước hồ Gươm. Em chỉ muốn giây phút này ngừng lại thôi, em quá hạnh phúc. Nghĩ lại mọi chuyện, từ khi Trần đến nhà mình, rồi những kỷ niệm của hai đứa, rồi khi Trần giận,... tất cả như một thước phim quay chậm tua lại trong đầu em từ những ngày đầu tiên hai đứa gặp nhau. Mãi suy nghĩ, bỗng tiếng “đùng... đùng” ở xa xa vang lên, nhưng bông pháo hoa đủ màu sắc bắn lên trên trời. Ngồi bên người yêu ngắm pháo hoa, cảnh tượng tưởng như chỉ xuất hiện trong phim mà giờ đây em lại đang được trải nghiệm nó, sung sướng quá các thím ạ.

-A, pháo hoa, đẹp quá. - Trần reo lên như trẻ con.

-Ừ, đẹp thật. - Em cười.

Ngồi ngắm pháo hoa, dù không được rõ lắm nhưng em cũng thấy rất đẹp.

-Anh thấy mình thật may mắn. - Em nói.

-Sao lại may mắn. - Trần thắc mắc.

-Vì có được em. - Em nhẹ nhàng nói.

Trần không nói gì nhưng em biết rằng Trần đang rất hạnh phúc. Em nó tựa đầu vào vai em, cười mãn nguyện.

22. Chap 30

-Dậy dậy, mới sáng mừng 1 đã nằm ườn ra rồi. - Tiếng mẹ sang sáng.

-Còn sớm mà... - Em ngồi dậy, ngáp ngắn ngáp dài.

-Mới đầu năm mà ngủ nướng, dậy ngay cho tao. - Mẹ em bước ra ngoài.

Gãi đầu gãi tai, lững thững ra sân làm vài vòng đá ngựa với cất kéo (skill của bboy) đầu năm lấy may.

-Đánh răng rửa mặt nhanh đi anh rồi còn lên ăn. - Trần đi qua cười.

Tối qua hai đứa ngồi trên nóc nhà ngắm pháo hoa, thế éo nào lại ngủ gật trên đấy luôn, may mà có bố em phát hiện gọi xuống không thì bây giờ em không còn ngồi review lại cho các thím được đâu.

Đánh răng rửa mặt xong lên nhà bếp đã thấy cả nhà đầy đủ rồi. Từ bé tới giờ đón tết ở quê không biết ở nơi khác thế nào, chứ ở quê em sáng mừng 1 phải dậy sớm làm cơm cúng, cúng xong rồi dùng cơm đó ăn sáng luôn, trưa khỏi phải ăn.

Ăn cơm xong lại phải tiếp khách, đông vui náo nức như đi trẩy hội vậy. Tính em vốn không thích khách khứa nên cũng chỉ ngồi cười nói xã giao, một lúc sau tốt đi chơi luôn. Trên đường đi, thấy người ta bu đông

kín một chỗ, em cũng chen chân vào hóng. Một thằng đang nằm dưới đất, đầu chảy máu loang lổ khắp mắt. Nhìn kĩ thì ra thằng Long, thằng Long các thím ạ. Em vội chạy tới gần nó, dựng đầu nó lên, hỏi:

-Long, mày làm sao vậy?

-Bọn làng bên... chúng nó đánh tao. Chúng nó... bắt mất Huyền rồi. - Thằng Long nói đứt quãng.

-Huyền ư????!! Sao Huyền lại ở đây, mà sao chúng nó lại bắt Huyền? - Em hỏi nó.

-Chúng nó có thù với tao lâu rồi. Huyền... sáng nay về quê tao chơi... chúng nó bắt Huyền đi rồi. Mày đi... cùng bọn thằng Lộc... cứu Huyền hộ tao. - Nó chỉ vào bọn đàn em.

Em ngoắc một thằng đàn em nó vào, bảo nó chở thằng Long về nhà. Trước khi đi, thằng Long nói với em:

-Mày chớ có manh động, thằng đó... gia đình nó có thế lực ở đây... mày manh động... chỉ hại vào thân thôi.

-Mày yên tâm, tao sẽ cứu Huyền về. - Em nắm lấy tay nó.

Thằng Long đi rồi, em nói với đàn em nó:

-Chúng mày biết bọn thằng kia ở đâu không?

-Em thấy chúng nó hay uống cà phê trên Từ Sơn đó anh, chắc chúng nó bây giờ đang ở đấy. - Một thằng nói.

-Được rồi, bây giờ tao thay thằng Long chỉ huy chúng mày. - Em nói.

Nhảy lên một chiếc Wave chiến chúng nó đã dựng sẵn ở đó, em nói:

-Đi!!!

Chúng nó nhảy hết lên xe, rồ ga phóng thẳng hướng Từ Sơn. Em rút điện thoại ra, gọi cho Trân.

-Alo. - Giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc của Trân vang lên.

-Anh đi chơi với thằng Long tí, em bảo với bố mẹ là chiều anh về, nhé. - Em nói.

-Đi chơi không rủ em, dối rồi. - Trân phụng phịu.

-Thôi, về anh đền cho nhá. - Em cười.

-Đền gì? - Trân tò mò.

-Đền hôn, ok?

-Không thèm. Thôi anh đi chơi nhớ về sớm nhé. - Trân nói.

-Ừ, bye em. - Em nói rồi tắt điện thoại.

Quay xuống thẳng ngồi sau, em hỏi:

-Bọn này dám bắt cóc cả Huyền, chắc cũng không vừa. Chúng mày có chuẩn bị “hàng” không?

-Có anh, mỗi cốp xe đều có mấy ống tuýp sắt, bọn em lúc nào cũng mang phòng thân mà. - Thằng ngồi sau nói.

Nói thật em chả ham hố gì đánh nhau, nhưng dù sao thằng Long cũng là bạn mình, Huyền lại từng là người trong mộng của em, sao có thể đứng ngoài cuộc?

”Nhớ câu kiến nghĩa bất vi,

Làm người thế ấy cũng phi anh hùng.”

Cụ Nguyễn Đình Chiểu đã dạy như thế mà. Nghĩ vậy, em càng rồ ga phóng nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã đến quán cà phê thằng kia bảo. Em ột thẳng vào do thám xem tình hình thế nào. Một lúc sau thấy nó chạy ra, nói:

-Chúng nó đi đâu hết rồi, chỉ còn vài thằng thôi, chị người yêu anh Long vẫn ở trong đó.

Thiên thời tới rồi. Em ra lệnh chúng nó để xe ở ngoài, bọn em tay không tiến vào quán. Thấy chúng em vào, bọn kia cũng chột dạ, lấy điện thoại ra, chắc định gọi cứu viện. Em nhanh như cắt giật cái điện thoại từ tay thằng kia, túm lấy cổ áo nó, gần giọng:

-Huyền đâu?

-Đây này. - Một giọng trầm trầm vang lên.

Em quay ra, một thằng ku đeo kính, dáng vóc khá là thư sinh, bên cạnh nó là Huyền và một đồng những thằng trẻ trâu khác, chắc phải 10 thằng. Chúng nó kéo sập cửa quán lại, phen này không xong rồi. Em hỏi thằng thư sinh:

-Mày là đại ca của bọn này?

-Ờ, rồi sao? - Nó nhếch mép.

-Mày bắt Huyền làm gì? - Em hỏi.

Nó đứng bàn tay dơ hẳn nâng cằm Huyền lên, nhìn em nó như sắp khóc tới nơi.

-Cô bé dễ thương này hả, tao thích thế, sao không? - Nó cười nhạt.

-Đm, mày ăn nói cho cẩn thận nha. - Em gần giọng, máu nóng bốc hết lên đầu.

-Tao đùa thôi. Tao bắt nó để bắt thằng Long phải giao hết địa bàn cùng đàn em cho tao. - Nó nói.

-Vậy tức là nếu thằng Long giao địa bàn cùng đàn em ày, mày sẽ thả Huyền ra?

-Tất nhiên. - Nó nói.

Em quay sang bọn đàn em của thằng Long:

-Chúng mày gọi điện hỏi ý kiến thằng Long đi.

Chúng nó gọi rồi đưa máy cho em, em nói cho nó nghe điều kiện của chúng nó. Nghe em nói xong, thằng Long im lặng một hồi, chắc là nó đang suy nghĩ.

-Ok, tao đồng ý. - Tiếng thằng Long qua điện thoại.

-Còn anh em của mày? - Em hỏi.

-Mày yên tâm, tao sẽ có cách. - Nó nói.

Tắt điện thoại đưa cho thằng đàn em, em quay ra nói với thằng thư sinh:

-Nó đồng ý.

Em dứt lời, bọn đàn em của thằng Long có hơi sững sờ, vẻ mặt lộ rõ vẻ hụt hẫng nhưng chúng nó lấy lại bình tĩnh ngay. Chắc chúng nó cũng tin tưởng thằng Long rằng nó không bao giờ bỏ anh em đâu. Thằng thư sinh nhếch mép:

-Chúng mày ký vào đây đi, nhớ sau này chúng mày trở mặt thì sao.

Chúng em ký vào tờ giấy cam kết đã được chúng nó in sẵn. Thằng thư sinh chỉ vào đám đàn em thằng Long:

-Từ bây giờ chúng mày là đàn em của tao.

Vì quân số chênh lệch hơn hẳn nên bọn đàn em thằng Long cũng không dám manh động, ngoan ngoãn đi theo thằng thư sinh. Thằng thư sinh đẩy Huyền về phía em.

-Mang về cho thằng Long. - Nó nói.

Em không nói gì, dắt Huyền ra ngoài đường bắt chiếc taxi về. Nhìn bọn đàn em thằng Long thằng nào cũng buồn rười rượi, tội vãi. Em đặt tay lên vai thằng vừa nãy ngồi sau em, an ủi:

-Chúng mày cố gắng, thằng Long sẽ có cách cứu chúng mày ra.

-Em cũng mong thế. - Thằng ku nói.

Ngồi lên taxi rồi, Huyền nói:

-Cảm ơn Minh.

-Ừ, không có gì đâu.

Rồi hai đứa im lặng. Những kỷ niệm xưa cũ lại tràn về, cái lần em kéo Huyền ra khỏi thằng Long rồi tỏ tình, rồi bị từ chối, nó lại hiện về, rõ nét như mới ngày hôm qua. Từ lúc đó tới giờ, chúng em chẳng nói với nhau câu nào, đến lớp gặp nhau cũng như người xa lạ. Chẳng thể nào ngờ bây giờ em lại cứu Huyền. Đang mải suy nghĩ thì có tiếng nấc. Quay sang thì thấy Huyền đang khóc, em vội vàng đỡ dành:

-Sao tự nhiên khóc vậy, nín nào.

-Híc, tại Huyền, chỉ tại Huyền mà mọi chuyện ra nông nổi này. - Em nó cố nói trong tiếng nấc.

-Không, không phải tại Huyền mà, tại bọn kia. Mà Huyền đừng lo, thằng Long sẽ có cách mà.

Rồi em vòng tay ôm Huyền, úp mặt em nó vào ngực mình. Với kinh nghiệm của em thì đây là cách đỡ con gái hiệu quả nhất, các thím cứ thử mà xem.

-Minh làm gì vậy, bỏ ra. - Huyền giãy giụa.

-Yên nào, cứ khóc đi, cứ coi Minh là một người bạn, buồn bực gì cứ xả ra hết đi. - Em nói nhẹ nhàng.

Và rồi Huyền cứ khóc trong lòng em tới khi về nhà thằng Long. Thằng Long không bị nặng lắm, nó vẫn ra đón Huyền được. Vừa thấy Huyền bước ra, nó đã chạy tới ôm chặt Huyền, luôn miệng hỏi han. Thấy em, nó buông Huyền ra, nói với em:

-Cảm ơn mày.

-Ừ, không có gì đâu, mà mày cố tìm cách cứu bọn kia đi nhé.

-Tao sẽ cố. - Mặt nó buồn rười rượi.

Em quay bước đi về, lòng ngổn ngang suy nghĩ.

23. Chap 31

Chiều mừng 6, cả nhà em chuẩn bị đồ đạc về nhà. Thằng Long với Huyền không hiểu sao biết em đi mà kéo cả sang nhà em tiện. Sau vụ lúc sáng, thằng Long đã thân với em hơn. Nếu nó thực sự đã bỏ cái thói bắt cá nhiều tay thì em sẵn sàng thu nạp thêm một thằng đệ. Mà không hiểu nó sang để tiện hay sang để dọn sạch cái tủ lạnh nhà em không biết, hết trái cây rồi đến bánh kẹo đều chui tọt vào bụng nó. Thằng này nhà giàu mà như chết đói lâu ngày vậy. Trần vẫn đang ngồi nói chuyện với Huyền, hai nàng thân nhau nhanh vãi. Em quay sang thằng Long:

-Bọn đàn em của mày mày tính sao?

Nghe em nhắc đến, cái mặt nó lại buồn buồn.

-Tạm thời thì chưa có cách, nhưng tao sẽ cố cứu chúng nó ra. - Nó nói.

Em không nói gì. Đối với một thằng đàn ông, thứ quan trọng nhất là gia đình, thứ hai đó là bạn bè, anh em. Em cũng chỉ mong thằng Long sớm cứu được bọn đàn em ra. Ngồi một lúc mà đã đến giờ em phải đi. Bố mẹ em phóng xe đi trước, không quên dặn dò khóa cửa nẻo cẩn thận. Trần với Huyền vẫn đang ngồi tám chuyện, em phải giục mãi mới chịu đi. Em dắt xe từ từ trên con đường làng, chủ yếu là để hai cô nương kia tám nốt. Tám chuyện chắc là đam mê của bọn con gái các thím ạ. Ra tới đầu làng Trần mới chịu nhảy lên xe. Trước khi đi, em nói với thằng Giang:

-Tao đi đây, chúc mày may mắn.

-Ờ, mày đi cẩn thận. - Nó nói.

Trên đường đi, Trần tò mò hỏi:

-Lúc sáng anh với Long đi đâu vậy?

-Đi đi lung tung thôi. - Em ngáp ngừng đáp.

-Mà tưởng anh ghét Long lắm cơ mà. - Trần thắc mắc.

-Nó làm gì đâu mà ghét. - Em nói.

-Thì vụ Huyền đó. - Trần nói.

-Sống thì phải biết quên đi quá khứ, hướng tới tương lai chứ, và trong tương lai của anh chỉ có hai chúng mình thôi. - Em bắt chước một câu nói học lỏm được trong phim gì đó không nhớ.

-Ừ, em cũng mong vậy. - Trần càng siết chặt vòng ôm em.

Về đến nhà, em leo lên phòng ngay. Bật máy tính, vừa onl garena đã bị bọn bạn vào nudge inh ỏi. Ra là chúng nó rủ đánh LoL, ừ thì chiến luôn. Đang chiến thì bỗng có điện thoại, là bé Huyền gọi.

-B lô.

-Anh Minh à, mai sang đón em đi chơi nhé. - Giọng bé Huyền nhí nhảnh qua điện thoại

-Cô bị ảm IC à, tự nhiên bắt người ta dẫn đi chơi. Tết nhất thì ở nhà nhận tiền lì xì đi em. - Em nói, cố kết thúc cuộc gọi sớm để còn combat tiếp.

-È hèm, thế hôm trước bị đánh lăn quay ra đường xong ai đem về rồi chăm sóc cho ấy nhỉ? - Huyền nói.

-Ồ, ai ấy nhỉ, tự nhiên quên mất. - Em đùa.

-Thôi em không đùa đâu, mai chở em đi chơi đi, coi như trả ơn em luôn, tết nhất ngồi nhà chán lắm. - Bé Huyền nhõng nhẽo.

-Hôm trước bảo trả bằng tấm thân này thì không chịu, bây giờ còn đòi hỏi nữa hả. - Em chất vấn.

-Thôi mà anh. Anh Minh đạp chai mai chở em đi chơi đi mà, ddiinii. - Bé Huyền kéo dài giọng, cố năn nỉ em.

-Thôi được rồi, mai mấy giờ? - Em đành xuống nước.

-9h nhé anh. - Bé Huyền nhanh nhẩu đáp rồi cúp máy.

Tối hôm đó, sang phòng Trần, em hỏi.

-Mai anh đi chơi với bé Huyền nhé em.

-Ừm, anh cứ đi, nhớ mua quà về cho em đó. - Trần cười.

Lò dò về phòng, thả người lên giường, em tắt đèn đi và trùm cái chăn bông lên ngủ. Lúc này, khi quyết định sang phòng Trần nói với em nó về kế hoạch ngày mai của em với bé Huyền, em nghĩ ít nhiều gì thì Trần cũng sẽ tỏ thái độ khó chịu. Người yêu mình đi chơi với người con gái khác, ai mà chẳng ghen. Vậy mà Trần không những không khó chịu mà còn tươi cười, dặn em nhớ mua quà về. Nói thật khi nghe Trần nói vậy em cũng có chút hụt hẫng, chẳng thà Trần dối em còn thấy vui hơn. Nghe thì có vẻ ngược đời nhưng thím nào có người yêu rồi sẽ hiểu. Phải chăng Trần không yêu mình? Suy nghĩ đó bị em gạt ngay ra khỏi đầu khi vừa nghĩ tới. Yêu thì phải tin tưởng nhau, không tin nhau thì bỏ đi cho xong. Nghĩ vậy, em nhắm mắt rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, những tia sáng đầu tiên của buổi sớm len lỏi qua tấm rèm cửa sổ chiếu thẳng vào mặt em làm em tỉnh giấc. Ngồi dậy gãi đầu gãi tai, nhìn đồng hồ mới có 8h, còn sớm. Em lững thững ra đứng tựa ban công ngắm nhìn khu phố mình. Hít đầy lồng ngực cái bầu không khí sáng sớm mùa xuân, trong lành thật. Đứng ngắm nghía phố xá các kiểu rồi em vào đánh răng rửa mặt, thay quần áo chuẩn bị cho buổi đi chơi với bé Huyền. Lối đồng tiền lì xì ra đêm, vì lớn rồi với lại cũng chẳng đi đâu, khách đến thì ru rú ở trong phòng nên thu nhập chẳng được bao nhiêu, có hơn 1 triệu. Cầm tạm 800k nhét vào túi chứ nhớ mang ít em nó lại chê giống thím nào cầm 100k đi chơi với gái thì bỏ mẹ. Cả nhà vẫn còn đang say giấc nồng, em đành rón rén xuống bếp nấu tạm gói mì lớt dĩa xong xách con Air Blade đi sang nhà bé Huyền luôn. Đến cổng nhà con bé, em phải gọi mấy lần mới bắt máy.

-Em đang làm gì đấy? - Em giặt.

-Oáp... Em vừa mới dậy... - Bé Huyền nói với giọng ngái ngủ.

-Cái gì, anh đến cửa nhà em rồi đây này. - Em khó chịu.

-Hihi, đợi tí em xuống mở cổng cho. - Em nó cười qua điện thoại.

Một lúc sau, cánh cửa nhà em nó hé mở. Huyền vẫn mặc nguyên bộ pijama máu xanh in hình doremon, chân đi đôi dép bông, cười tươi.

-Anh đến sớm thế.

-Có em dậy muộn thì có, biết mấy giờ rồi không? - Em giả bộ gắt gỏng. Giả bộ thế thôi chứ nhìn em nó dễ thương thế này em cũng không nổi bực.

-Như ông già... - Huyền lầm bầm.

-Nói gì? - Em lườm em nó sắc lẹm.

-Hihi không có gì, thôi anh vào nhà đi. - Em nó đánh trống lảng ngay.

Bước vào nhà, một người đàn ông tầm 40-45 tuổi, dáng người cao to đang ngồi xem ti vi ở phòng khách. Chắc là bố Huyền rồi, em nhanh nhẩu chào:

-Cháu chào chú ạ.

-Ừ, bạn của Huyền đúng không? Cháu vào đây ngồi chơi đợi em nó thay đồ chút. - Bố Huyền cười hiền hậu.

-Vâng. - Em đáp rồi ngoan ngoãn ngồi xuống ghế đối diện bố em nó.

Huyền lên phòng thay đồ, chỉ còn mình em với bố Huyền ngồi ở phòng khách. Bỗng bố Huyền hỏi:

-Mày tên gì, bao nhiêu tuổi?

Nghe xon em sock luôn. Lúc này thì chú cháu ngọt xớt, giờ lại chuyển sang mày tao, em có linh cảm không ổn nhưng vẫn bình tĩnh đáp:

-Dạ cháu trên Minh, năm nay học lớp 12 ạ.

-Bây giờ tao nói thẳng với mày luôn, cái hôm Huyền nhờ tao ra đem mày vào nhà tao đã biết mày chẳng ra gì rồi. Gì chứ mấy cái loại đầu đường xó chợ gây gỗ đánh nhau tao là tao cực ghét. Tao biết mày cần gì ở con gái tao, nhiều thằng giống mày đã từng đến đây và nghe tao nói câu rồi, mày hiểu chứ. Tao không ngăn cấm gì, nhưng mày nên nhớ, mày mà động vào con gái tao, thì dù mày có trốn trên mặt trăng tao cũng tìm ra mày, nghe chưa!

Bị bố Huyền tung ột tràng vào mặt, em chẳng biết đỡ kiểu gì luôn. May sao đúng lúc đó thì Huyền lon ton xuống nhà, phá tan bầu không khí căng thẳng trong phòng khách.

-Con xin phép bố đi chơi với bạn ạ. - Huyền cười.

-Ừ, con gái đi vui vẻ nhé. - Bố Huyền nói, đổi giọng nhanh vãi.

-Cháu chào bác, cháu xin phép đi ạ. - Em lễ phép.

-Ừ hai đứa đi vui vẻ. - Bố Huyền cười.

24. Chap 32

Lầm lũi dắt con xe Air Blade ra đường, em không khỏi ức chế vì vừa bị ăn chửi. Nhìn có vẻ trẻ trâu bị ăn chửi thì không nói, nhưng em đẹp trai phong độ sáng ngời thế này còn bị ăn chửi. Vả lại lần trước là em có đánh nhau đâu, bị đánh mà. Thôi kệ mẹ ông lão ấy, đi chơi cái đã. Bé Huyền đã ngồi sau em từ bao giờ.

-Đi đâu đây. - Em hỏi con bé.

-Ra Vincom Long Biên chơi đi anh. - Bé Huyền đề nghị.

-Ừ. - Em gật đầu đồng ý.

Từ lúc cái Vincom Long Biên mới mở cửa tới bây giờ em vẫn chưa lần nào vào nên cũng khá là háo hức, phóng xe càng nhanh hơn.

-Anh đi từ từ thôi, em lạnh. - Huyền thở thê.

-Ừ, được rồi. - Em nói, giảm tốc độ xuống một chút.

-Bớt lạnh hơn chưa? - Em hỏi Huyền.

-Vẫn còn hơi lành lạnh. - Huyền đáp, giọng hơi run run vì lạnh.

Em dừng lại, xuống xe. Huyền ngơ ngác:

-Sao dừng vậy anh?

Em không đáp, cởi cái áo hoodie to sụ của mình ra, khoác lên người Huyền rồi kéo khóa đến tận cổ cho con bé. Cái áo có vẻ hơi to và dài so với Huyền. Xong xuôi, em leo lên xe đi tiếp, cảm thấy mình ngầu lắm các thím ạ. Đi được một đoạn, con bé khều khều vai em. Em làm vẻ mặt lạnh lùng quay ra thì thấy em nó nhăn mặt nói:

-Sao áo anh có mùi hôi hôi.

Tưởng con bé cảm ơn hay xúc động gì về hành động nghĩa hiệp của mình khi này, ai ngờ nó chê áo mình hôi.

-Hôi thì trả đây. - Em xăm mặt.

-Không trả, cho anh lạnh chết luôn. - Huyền tỉnh nghịch.

-Áo anh mấy tháng chưa giặt rồi, nhiều rận trong đó lắm, mặc ngứa thì đừng trách anh không báo trước nhá. - Em hù con bé.

-Không tin. - Huyền lè lưỡi.

Một lúc sau, bọn em cũng đã tới Vincom Long Biên, cũng khá to các thím ạ. Bé Huyền vẫn khoác cái hoodie của em, hơi dài, che tới nửa đùi luôn. Em rất thích con gái mặc áo dài như vậy, nhìn đáng yêu thế nào ấy các thím ạ.

-Trả áo anh đây. - Em nói.

-Không trả. - Huyền đáp.

-Còn lạnh đâu, trả đây. - Em nhăn mặt.

-Không, thích mặc áo anh rồi, ầm lắm. - Huyền cười tươi.

-Nãy còn chê hôi mà. - Em bĩu môi.

-Quen rồi, giờ lại thấy thỉnh thích. - Huyền nói.

-Chịu em rồi. - Em lắc đầu cười.

Em đi vào trong hầm gửi xe xong rồi đi ra, Huyền cứ bám vào áo em rồi lẻo đẻo theo sau, như trẻ con vậy.

-Em đi tới đây bao giờ chưa? - Em hỏi Huyền.

-Rồi, em đi vài lần với bạn. - Huyền đáp.

-Nghe nói ở đây có rạp Platinum, ở tầng mấy nhỉ? - Em hỏi.

-Tầng 5 anh. - Huyền đáp.

-Bây giờ mình lên đây xem phim đi. - Em đề nghị.

-Vậy cũng được. - Huyền đáp.

Mua vé, bỏng ngô với nước các kiểu rồi ngồi đợi một tí xong bọn em vào xem luôn. Bọn em xem phim Monkey King hay Monkey Kong gì đấy, cũng tạm tạm. Trong lúc xem, con bé cứ luôn miệng đoán trước diễn biến, có lúc đúng có lúc sai, nhưng sai thì nhiều hơn. Mỗi lúc sai em lại làm vẻ mặt này làm con bé tức, cầu em mấy phát rõ đau. Hết bộ phim, tay em cũng đầy những vết cầu của con bé, nhìn kinh dị vãi.

-Gần 11h rồi, đi ăn nhé. - Em nói.

-Ok, mà ăn gì anh? - Huyền hỏi.

-Xuống tầng thiếu gì quán ăn. - Em nói.

-Thôi ra ngoài ăn đi anh, tiện thể đi hóng gió luôn. - Con bé nũng nịu.

-Ừ thì đi. - Em đáp.

Em xuống hầm lấy xe ra rồi chở em nó vi vu trên đường. Công nhận cái khu vincom village này đẹp thật, cơ mà vắng quá.

-Ăn gì bây giờ? - Em quay ra hỏi Huyền.

-Tùy anh. - Con bé đáp.

-Thế đi ăn lẩu nhé. - Em nói.

-Thế cũng được. - Con bé gật đầu.

Lần trước em cũng có đi ăn với ông Giang ở một quán gần đây nên phóng đến đó luôn. Đến nơi, vào cất xe rồi có một chị phục vụ ra dẫn vào bàn. Em gọi một nồi lẩu cá tầm với mấy thứ linh tinh nữa.

-Cho em mấy chai bia đi anh. - Huyền nói với thằng phục vụ.

Thấy vậy em vội ngăn:

-Đừng em, trẻ con thì bia bọt cái gì.

-Cho em mấy chai nước ngọt thôi. - Em quay sang nói tiếp với thằng phục vụ.

-Con trai gì mà kém tầm thế, không biết uống bia. - Huyền trề môi.

Câu nói của con bé chạm vào lòng tự trọng của em, thế là em nói với thằng phục vụ:

-Cho em mấy chai Hà Nội đi anh.

-Vâng, có ngay đây. - Thằng phục vụ tủm tủm cười, đi ra chỗ khác.

Một lúc sau, nồi lẩu cùng mấy món khác được bưng ra. Mấy thằng bồi bàn cứ liếc liếc Huyền, chắc dân FA đây.

-Nhìn đâu thế anh, cẩn thận kéo rơi đĩa bây giờ. - Em nói đểu chúng nó.

Chúng nó nhìn em cay cú rồi đi ra chỗ khác, ai bảo soi gái cơ. Huyền mở nắp chai bia rồi rót cho em. Con bé gờ cổ lên:

-Chăm phần chăm nha anh.

Em cụng ly với Huyền:

-Ok, chăm phần chăm.

Vừa uống bia vừa ăn lẩu, ngon thật các thím ạ. Huyền lúc đầu khí thế lắm, em tưởng thế nào, sau gần 2 cốc em nó đã say rồi. Mặt con bé đỏ ửng lên, nhìn đáng yêu lắm.

-Thôi, em say rồi, đừng uống nữa. - Em nói với Huyền.

-Say kệ em, uống tiếp. - Huyền lại gờ cổ nên nốc ừng ực.

Một lúc sau em nó say mềm luôn, nằm cả ra bàn. Em gọi thằng phục vụ ra thanh toán.

-Dạ tất cả là hơn 1 triệu (cụ thể bao nhiêu em cũng không nhớ rõ).

Lời nó nói như sét đánh ngang tai. Cầm đi có 800k, lúc này đi xem phim nữa, giờ eo đủ tiền rồi. Nhìn vẻ lúng túng của em, thằng phục vụ như hiểu ra vấn đề.

-Anh thanh toán nhanh cho em ạ. - Thằng phục vụ đá đểu, chắc vẫn còn cay em lúc này.

Đang định hỏi thằng phục vụ xem nhà hàng có cho rửa bát trừ nợ không thì em bỗng nảy ra sáng kiến. Lay Huyền, tát tát vài phát vào mặt cho em nó tỉnh.

-Huyền, Huyền, em có mang tiền không? Để ở đâu?

-Này, này, dậy đi.

-Em... để ở... trong túi xách đó. - Con bé đáp, say quá rồi.

Lục túi xách em nó, có hơn 1 triệu. Em cầm lấy của con bé mấy trăm gộp với mấy trăm của em đưa cho thằng phục vụ. Nó cầm tiền mà mặt nó cứ khinh khỉnh, nhìn em với ánh mắt khinh bỉ. Đi ăn phải lấy tiền của gái thanh toán, nhục lắm.

Lấy xe ra chở con bé về, thằng bảo vệ nhìn em nghi ngờ. Chắc nó tưởng em dụ dỗ rồi đánh thuốc ngủ con nhà người ta đây. Chở con bé trên đường, một tay em phải đưa ra đằng sau giữ lấy em nó, sợ lại rơi đâu trên đường thì về chết với ông già nó. Người con bé mềm nhũn, hai tay buông thõng, dựa người vào lưng em. Mùi bia, mùi thức ăn từ em nó toát ra thấy mà ghê. Say thế này, chở về nhà thì ông già con bé chửi em chết mất. Nghĩ vậy, em rút điện thoại ra gọi cho ông Giang.

-Alo, có gì không hiền đệ.

-Ông có ở nhà không?

-Có, sao?

-Giờ tôi qua, ông nhớ đợi cửa.

-Ok thằng em.

Cắt điện thoại vào túi, em quay đầu xe, phóng về nhà ông Giang. Đến nơi, ông ấy đã đứng ở cửa từ trước, thấy em chở Huyền vào, ông ấy hỏi:

-Em nào vậy mày?

-Con em tôi, này đi uống bia rồi say, ông cho nó ở nhờ qua trưa rồi chiều về.

-Ok, mà mày đi chơi với gái bỏ bé Trân ở nhà hả?

Em không nói gì, bế Huyền vào nhà.

-Hai bác đâu rồi?

-Đi chơi rồi. Mày cứ đem nó vào cái phòng trống trên tầng, có cái giường trên đấy.

Bế em nó lên phòng rồi đặt lên giường, phủ lên người em nó một lớp chăn, em lại tắt tả chạy xuống dưới nhà pha cho con bé cốc chanh nóng. Định mang lên thì thấy ông Giang quần áo chỉnh tề định đi đâu đó.

-Đi đâu thế. - Em hỏi ông ấy.

-Tao đi chơi với gấu, mày ở nhà lúc nào đi thì cứ khóa cửa vào. - Ông ấy đáp tỉnh bơ.

-Đậu má, có gấu bao giờ mà không nói với tôi một câu, huynh đệ thế đấy. - Em gắt.

-Kệ mm, tao đi đây, nhớ trông nhà cẩn thận nhé. - Ông ấy vừa nói vừa xoa đầu em như con dog không bằng.

Em gạt tay ông ấy ra rồi chạy thẳng lên tầng. Bé Huyền vẫn nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, có vẻ say lắm. Đặt ly chanh nóng lên cạnh đầu giường, em dựng người em nó dậy.

-Dậy nào, uống chanh nóng cho bớt say. - Em cố đánh thức em nó.

Em nó cứ lừ đừ, mắt lim dim, có vẻ chưa tỉnh hẳn. Đưa em nó cốc chanh nóng rồi em vào nhà vệ sinh thay cái áo. Chả là lúc chở con bé đi về nhà ông Giang thì bị nó nôn hết vào người, xong lúc nãy cũng vừa làm một bãi dưới chân giường. Vì không có áo thay nên em cứ cởi trần như thế mà ra dọn bãi nôn dưới chân giường. Sau khi uống chanh nóng, Huyền cũng đã đỡ hơn, bớt say hơn trước. Đang lúi húi vừa bịt mũi vừa cúi dọn bãi nôn mà em nó vừa thải ra lúc nãy thì bỗng có tiếng em nó gọi:

-Anh Minh...

Em ngẩng đầu lên:

-Gì?

Em vừa dứt lời, con bé đưa đầu đến đặt lên môi em một nụ hôn. Em đứng hình mất 5s rồi vội vàng đẩy con bé ra, hét lên:

-Em làm gì vậy???!!!

Con bé nhìn em rồi cười hềnh hếch:

-Anh không thích sao?

-Em bị điên à?! - Em tiếp tục hét lên.

Vẫn với vẻ bất cần đời, con bé cười:

-Đúng, anh nói đúng, em bị điên, em bị điên rồi nên mới thích anh!

Em sững sờ, chẳng nói được câu gì. Thấy thái độ đó của em, con bé lại tiếp tục cười:

-Sao? Ngạc nhiên à? Em thích anh đó.

-Huyền, anh có người yêu rồi... - Em nói.

Nhưng chẳng để em nói hết câu, con bé hét lên:

-Em biết!!!

-Nhưng em chẳng thể nào ngừng thích anh được. Em đã cố quên đi anh nhưng không được. Em biết em chẳng thể nào xinh được bằng chị Trân, giỏi được bằng chị Trân nên em chỉ dám đứng nhìn anh từ xa mà thôi, nhưng đến việc đó em cũng chẳng thể nào làm được, anh hiểu không? - Huyền nói mà những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Em chẳng biết nên nói gì nữa. Ngồi lên giường đỡ dành con bé, nó vùi đầu vào ngực em mà khóc. Thôi thì cứ khóc đi em, để bao nỗi niềm trong lòng theo nước mắt ra ngoài, khóc xong lòng sẽ nhẹ bớt đi. Một lúc sau con bé cũng thiếp đi vì mệt, em phủ lên người con bé cái chăn rồi đi ra ngoài ban công. Đầu óc em lúc này đang rối bời nên rất cần một chút không khí. Em chẳng biết phải làm sao nữa. Em rất quý Huyền nhưng chỉ xem nó như một đứa em gái mà thôi. Em không muốn như thằng Long khi trước, bắt cá hai tay đâu. Nhưng liệu con bé có thể vượt qua không? Tuy bề ngoài luôn tỏ ra vui vẻ, tinh nghịch nhưng thật sự bên trong Huyền lại chẳng hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài. Bước vào trong căn phòng, ngồi xuống cạnh giường, Huyền đang ngủ ngon lành. Vuốt nhẹ lên má con bé, em khẽ nói:

-Huyền à! Anh xin lỗi!

25. Chap 33

Em xuống nhà ngồi xem tivi. Đến buổi chiều, đang gà gặt ngồi xem mấy em kpop khoe đùi thì Huyền lò dò từ đi xuống. Thấy vậy, em hỏi:

-Em hết say chưa?

-Em cũng đỡ rồi, mình về đi anh. - Con bé nói.

Em ra mở cửa, dắt xe ra ngoài rồi khóa cửa cẩn thận. Trên đường đi con bé chẳng nói gì cả, khác xa mọi ngày, cứ lén thoáng không thôi. Không biết nó có nhớ chuyện buổi trưa không nhỉ?

Đến cửa nhà Huyền, em thả con bé xuống rồi vội quay đầu phóng đi kéo ông già nó lại xách dao ra chém em vì tội đưa con gái ông ấy đi chơi về muộn thì bỏ mịa. Nhưng không để em kịp quay đầu, Huyền giữ lấy cổ tay em.

-Gì vậy?

-Câu trả lời của anh cho lời tỏ tình của em lúc trưa, anh đã có chưa? - Con bé nhìn thẳng vào mắt em.

Câu trả lời thì ngay từ đầu em đã có, nhưng lại sợ nói ra sẽ làm tổn thương con bé nên em cứ ngập ngừng, gãi đầu gãi tai, chẳng biết trả lời như thế nào.

-Em biết mà, nhưng em không bỏ cuộc đâu. - Con bé nói, vẫn nhìn thẳng vào mắt em. Thì ra Huyền mạnh mẽ hơn em tưởng.

-Anh đã có người yêu rồi, em đừng có làm gì quá đáng. Mà sao em lại thích anh, còn nhiều người tốt hơn anh mà. - Em nói.

-Thích một người cần phải có lý do sao. - Huyền đáp.

Em im lặng. Phen này con bé quyết tâm cửa đổ em rồi đây. Thôi được rồi, chờ xem con bé sẽ làm gì.

-Thôi anh về. - Em nói.

-Ừ, anh về cẩn thận. - Huyền vẫy tay chào.

Chưa bao giờ em nghĩ tới lúc mình được hai thiên thần đem lòng yêu. Xét ra thì em cũng chẳng có gì nổi trội hơn người cả, chẳng lẽ là do ông bà ăn ở hiền lành nên đời em được hưởng phúc. Nghĩ lại từ đầu tới giờ Huyền đã bao lần đánh động cho em mà em không biết, vô tâm vãi.

Về đến nhà thì thấy có khách, một ông chắc cũng tầm 2x tuổi, cao ráo, da trắng, tóc để mái chéo giống bọn Hàn xẻng, nói chung là khá đẹp trai. Em bước vào nhà, chào hỏi lễ phép:

-Em chào anh ạ.

-Ừ chào em, em là Minh à? - Thành đó chào lại.

-Vâng. - Em đáp.

-Nghe bé Trân nói em đã giúp đỡ con bé rất nhiều, cảm ơn em nhé. - Thành đó cười tươi.

-Dạ vâng, không có gì đâu ạ. - Em cười rồi bước lên tầng.

Thành này là ai nhỉ, có quan hệ gì với Trân. Bước sang phòng Trân, em thấy em nó đang chuẩn bị quần áo, chắc là đi đâu đó.

-Em định đi đâu à? - Em hỏi.

-Anh về rồi à? - Trân nói.

-Ừ. Em định đi đâu đó? - Em hỏi lại.

-Em sang nhà anh họ em chơi, khi nào đi học thì em về. - Trân đáp.

-Là người đang ngồi dưới nhà hả? - Em hỏi Trân.

-Ừm. - Trân đáp.

Nhét quần áo vào trong balo, Trân định bước ra khỏi phòng thì em kéo tay em nó lại.

-Em đi cẩn thận nhé.

-Ừ, em biết mà. - Trân đáp.

Kéo Trân sát vào người, em nhẹ nhàng ôm lấy rồi hôn lên môi em nó.

-Anh sẽ nhớ em lắm. - Em nói nhỏ vào tai Trân.

-Em đi mấy ngày rồi sẽ về thôi mà. - Trân đáp.

Và rồi hai đứa cứ ôm nhau như vậy nếu không có tiếng mẹ gọi Trân xuống để đi. Trân dứt khỏi người em, bước xuống cầu thang, em cũng bước theo. Em và mẹ ra tận cổng tiễn. Trân ngồi lên xe thằng kia, quay lại cười tí mắt với em:

-Trân đi nhé.

-Ừ, đi vui về. - Em cười.

Em đứng nhìn theo cho tới khi chiếc xe ra khỏi ngõ. Thằng này nhìn mặt mũi cũng hiền lành sáng sủa, lại là họ hàng, chắc không có gì đáng lo ngại đâu. Em quay vào nhà. Haizzz, vậy là mấy ngày tới không có em ở nhà.

Chẳng có Trân, em chẳng biết làm cái gì ngoài ăn ngủ với cày game. Huyền thì từ hôm đó tới giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, hay là bỏ cuộc rồi chẳng. Đang ngồi cày game thì bỗng có cuộc gọi tới, là Trân, em vội vàng bắt máy. Nhưng chưa kịp hỏi gì thì Trân đã nói trước, giọng rất gấp gáp:

-Anh ơi! Cứu em!

P/S: em phải đi có việc bây giờ nên chap này dừng tại đây thôi, mai rảnh em viết tiếp.

26. Chap 34

-Em bị làm sao? - Em như hét vào cái điện thoại.

-Hic... hic. - Trân không trả lời, chỉ có tiếng nấc nghẹn ngào ở bên kia.

-Được rồi, em đang ở nhà thằng anh họ em phải không, em cho anh địa chỉ, anh đến ngay! - Em nói.

Trân đọc cho em địa chỉ, em vớ lấy tờ giấy với cái bút ghi vội ghi vào. Ghi xong, em nói với Trân:

-Em đừng khóc, chờ anh nhé, anh đến với em đây!

Chạy thật nhanh xuống nhà, em chỉ kịp nói một câu:” Con chào bố mẹ.” rồi vọt ra ngoài, nhảy lên con Air Blade phóng ra ngoài đường luôn, mặc kệ bố mẹ đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra. Vừa đi, em vừa móc tờ giấy từ trong túi quần ra xem lại địa chỉ, khá xa. Cất tờ giấy lại vào túi, em vít tay ga, phóng bạt mạng trên đường, hi vọng không gặp mấy anh bò vàng. Em đi nhanh tới nỗi cảm thấy cả cái rất buốt của gió tạt vào mặt, nhưng em mặc kệ. Trong đầu em lúc này chỉ có Trân thôi, dù có chết, em cũng phải tới cứu Trân.

Một lúc sau, em cũng đã đến địa chỉ ghi trong giấy. Một ngôi nhà khá to và đẹp, cả cả sân vườn rồi xích đu trắng ở bên trong. Em bấm chuông thì một lúc sau, thằng anh họ Trân mở cửa nhà rồi bước ra sân mở cửa cho em. Nó tươi cười hỏi:

-Có việc gì không em?

Em cố làm vẻ mặt bình tĩnh nhất có thể, nói:

-Dạ, chả là Trân lúc nãy gọi điện cho em, bảo em tới đây ngay.

-Chắc con bé lại đùa rồi, nó đi mua sắm với bạn gái anh rồi. - Thằng anh họ Trân lại cười,

Em không tin Trân lại đùa em như vậy. Rõ ràng lúc nãy em nghe thấy cả tiếng khóc, tiếng nấc qua điện thoại mà. Bỗng điện thoại em báo có cuộc gọi đến, là Trân. Em linh tính có chuyện chẳng lành rồi. Đến nước này phải liều vậy, tới đâu thì tới. Em cất điện thoại vào trong túi quần rồi nhanh như cắt xô thằng anh họ Trân ra, chạy thẳng vào nhà. Thằng anh họ Trân bị em xô ngã xuống đất, kêu thất thanh:

-Thằng kia! Đứng lại!

Mặc kệ, em cứ chạy. Phòng khách trống trơn, chẳng có ai. Em chạy lên tầng, thấy một căn phòng cửa đang hé mở, em đập cửa vào luôn. Trân đang nằm trên giường, người phủ chiếc毯 trắng toát. Em chạy tới, ôm lấy Trân, hét:

-Nó đã làm gì, nó đã làm gì em!!!

Trân chỉ biết che mặt khóc, đó là một câu trả lời quá rõ ràng. Bao nhiêu máu em dồn hết lên não, em điên thật sự rồi. Chạy ra ngoài, thằng anh họ Trân đang đi lên. Em đi lại gần nó, đặng đặng sát khí. Lần đầu tiên, em cảm thấy muốn giết người. Thằng anh họ Trân thấy em như vậy thì mặt xanh như tàu lá chuối. Nó run rẩy vớ lấy cái kiếm gỗ trang trí treo trên tường xuống rồi chìa về phía em, hét:

-Mày mà vào tao đập chết mày!

Em cười nhạt:

-Mày cầm kiếm gỗ chứ mày có cầm súng thì tao cũng xin tí huyết của mày.

Nói xong, em lao vào nó. Thằng anh họ Trân cầm cây kiếm gỗ đập vào lưng em, nhưng lúc này em đang điên rồi nên chẳng cảm nhận được gì cả, cứ nhào mặt nó mà đâm. Bị em cho vài đâm vào mặt, nó gục xuống. Em đá cho nó vài phát vào mặt, vào bụng. Loại người này không đáng để em đánh. Quay lại, thấy Trân đứng tựa cửa phòng từ lúc nào. Em vội chạy tới ôm em vào lòng. Trân khóc như mưa. Thằng chó kia lóp ngóp bò dậy, em cho nó một phát đập vào mặt, nó gục hẳn. Nó sẽ phải đền tội trước pháp luật, nhưng còn Trân, ai trả lại được sự trong trắng, hồn nhiên, ngây thơ của em? Em cười mà trong lòng cay đắng, nước mắt cũng bắt giạt trào ra. Thấy vậy, Trân ngừng khóc, rồi rút:

-Anh đừng khóc, em hết khóc rồi nè, anh đừng khóc mà, anh khóc trông xấu lắm đó.

Em bật cười. Bị như vậy mà còn biết lo cho người khác, Trân đúng là một thiên thần. Vậy mà thằng chó kia nó nở cướp đi trong trắng của Trân. Ôm Trân vào lòng, em thủ thỉ:

-Mọi chuyện đã qua rồi, em đừng lo.

Rồi em rút điện thoại ra, định gọi công an đến hốt con chó này nhưng Trân ngăn lại.

-Sao vậy? - Em ngạc nhiên.

-Đừng anh, làm vậy, gia đình, họ hàng em còn mặt mũi nào nhìn ai nữa. Nếu việc này lộ ra, em cũng chẳng sống được đâu. - Trân nói nhỏ.

-Nhưng, nó phải đền tội... - Em cố nói.

-Nó sẽ phải đền tội trước tòa án lương tâm, anh à. - Trân cười nhạt, nói.

Về ngoài tỏ ra không có gì, nhưng thực sự Trân rất mỏng manh, yếu đuối. Kể cả một cô gái mạnh mẽ trải qua những gì Trân đã phải chịu chắc chắn cũng sẽ bật khóc. Dắt tay Trân đi xuống, lúc ngang qua thằng chó kia, em nhớ toẹt một bãi nước bọt lên người nó. Đúng, có thể mày sẽ thoát khỏi tòa án nhân dân, nhưng mày không thoát khỏi tòa án lương tâm đâu, con chó ạ.

Trên đường về, Trân ngủ thiếp đi trên xe, hai tay ôm chặt bụng em. Em giữ lấy tay Trân. Không biết thằng chó kia làm gì nhưng Trân có vẻ mệt lắm nên em cố đi thật nhanh về nhà. Nghĩ lại, sao em thấy cay cay ở sống mũi. Ai sẽ gánh chịu nỗi đau cho em đây, liệu em có thể không?

Về đến nhà, bố mẹ đã đi chơi đâu đó, để lại mẫu giấy, trên đó ghi: "Đồ ăn tao để trong tủ lạnh, mày tự lấy ra nấu cơm nhé, không thì ra ngoài ăn cũng được.". Giờ này em còn ăn uống sao được. Bé Trân lên phòng em, đặt em lên giường, em vẫn ngủ ngon lành. Nhìn khuôn mặt thiên thần ấy, chẳng ai có thể ngờ rằng em vừa bị cướp mất trinh tiết bởi thằng anh họ thú tính. Em lại càng đau vật mình hơn, tại sao lúc đó mình để Trân đi, tại sao mình không giữ Trân ở lại, tại sao, tại sao, tại sao.

Đêm đó, em ở lại phòng Trân. Bố mẹ em vẫn đi đâu đó chưa về, chắc đi xa đây. Cắm tai nghe điện thoại vào, em bật bài "Đêm chờ vợ" của Lê Hiếu. Em biết tới bài này nhờ đọc câu truyện của thím Tú SNGSCET. Nhân vật Linh Gia Sư giống em thật, cũng phải chịu nhiều khổ đau như em. "Hong nhan bạc phận", các cụ nói cầm có sai. Ngồi ngắm nhìn khuôn mặt em trong ánh đèn ngủ mờ mờ em càng thương thay cho Trân. Ngồi suy nghĩ một lúc, em lấy điện thoại của Trân, vào danh bạ, thấy số điện thoại mẹ em ngay đầu tiên. Em ấn nút gọi. Vừa đợi bắt máy, em vừa âu yếm vuốt lấy má em.

-Anh xin lỗi. - Em cười cay đắng.

Nhìn em đau anh chẳng có gì, để làm bớt cơn đau của em

Đừng như thế nhé em ơi ngày mai nắng lên, xua tan muộn phiền...

27. Chap 35

Một lúc sau, có giọng phụ nữ nghe máy:

-A lô.

-Xin lỗi, cô có phải cô Hương, mẹ của Trần không ạ?

-Đúng rồi, cháu là ai?

-Cháu là Minh, con mẹ Ngọc đây ạ.

-À cô nhớ rồi, mà cháu có việc gì không mà lại gọi cho cô.

-Cháu muốn cô bình tĩnh nghe cháu nói, trong thời gian vừa qua đã có vài việc xảy ra với Trần... - Em ngập ngừng.

-Việc gì vậy cháu? - Cô Hương lo lắng hỏi.

Em kể mọi chuyện cho cô Hương nghe. Lúc đầu, cô Hương kích động lắm, em phải trấn an một lúc thì cô mới bình tĩnh lại được. Cô Hương im lặng một lúc rồi nói là mai cô và chồng sẽ bay về Việt Nam để giải quyết mọi chuyện rồi cúp máy. Vậy là tạm thời mọi chuyện đã ổn. Em nằm xuống giường, vòng tay ôm lấy Trần rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng dậy, vươn vai ngáp ngáp dài, nhìn cái đồng hồ mới có 7h30, còn sớm. Quay sang, thấy em nó vẫn ngủ, định gọi dậy nhưng lại thôi, em nó đã có một ngày mệt mỏi rồi. Lò dò đi xuống nhà đã thấy bố mẹ ở dưới bếp đang ngồi ăn sáng.

-Bố mẹ về bao giờ thế? - Em hỏi.

-Về đêm qua. - Mẹ em đáp rồi buông đĩa đứng dậy nấu cho em bát mì.

Ngồi húp xì xụp bát mì Hảo Hảo chua cay thì bỗng Trần bước xuống.

-Sao dậy sớm thế? - Em hỏi.

-Ừ. - Trần đáp.

Nhìn kĩ thì thấy mắt em hoe đỏ, chắc lại vừa khóc xong. Nhưng có bố mẹ ở đây, em chẳng thể làm gì cả. Em đành leo lên phòng bật máy ngồi chiến game đợi Trần lên. Một lúc sau Trần vào phòng em, ngồi xuống bên cạnh.

-Lúc này em đã khóc phải không? - Em hỏi, tay vẫn lia lịa click chuột.

-Đâu có... - Trần nói.

-Đừng nói dối anh. - Em vẫn nhìn màn hình.

Trần im lặng. Em buông con chuột ra, nắm lấy vai Trần, nhìn thẳng vào mắt em nó.

-Nghe này, mọi chuyện đã qua rồi, em đừng suy nghĩ về nó nữa. Càng suy nghĩ càng buồn thêm thôi. Đã có anh ở đây, em không có gì phải lo lắng cả, được chứ.

-Em chỉ sợ em không xứng đáng với anh... - Trần lí nhí.

-Anh không bận tâm chuyện đó đâu. - Em cười nhẹ.

Rồi em ôm lấy vai Trần, để em nó dựa đầu vào vai mình. Em bật một bộ phim hài lên để hai đứa cùng xem. Trần xem cứ cười nắc nẻ như trẻ con. Em nó như trẻ con vậy, mới buồn đó giờ lại vui.

Đến buổi chiều, có khách đến nhà. Em chạy ra ngõ đầu xuống thì ra là cô Hương, còn người đi cùng chắc là chồng cô. Bước vào phòng, Trần hỏi:

-Ai vậy anh?

-Bố em em đây. - Em cười.

-Thật hả anh? - Trần ngạc nhiên.

-Thật. - Em cười mỉm.

Trần phóng vèo xuống tầng, em đi theo sau. Sau một khoảng thời gian dài xa cách mới gặp lại nhau, Trần với bố mẹ vui lắm, em nó còn khóc nữa cơ, y như trong chương trình “Như chưa hề có cuộc chia ly” các thím ạ. Hỏi thăm các kiểu rồi bố mẹ Trần đề nghị được nói chuyện riêng với Trần, chắc là về chuyện đó. Trần cùng bố mẹ bước lên phòng em nó ở trên tầng để nói chuyện. Em chỉ biết ngồi dưới tầng xem ti vì ngồi đợi, nóng lòng muốn biết bố mẹ nói với Trần điều gì. Một lúc lâu sau, bố mẹ Trần đi xuống, theo sau là em nó. Em tới gần hỏi:

-Bố mẹ nói gì với em vậy?

-Em sẽ phải chuyển đi. - Trần nói.

28. Chap 36

-Cái...cái gì? - Em lắp bắp.

-Em sẽ phải chuyển đi. - Trần nói, mắt em nó hoe đỏ.

-Sao lại chuyển đi. - Em ngỡ ngàng hỏi.

Trần không nói gì. Em nó đưa tay quệt nước mắt rồi đi ra phòng khách ngồi với bố mẹ. Em đi theo, ngồi xuống nghe bố mẹ em nói chuyện với bố mẹ mình.

-Chúng tôi xin phép đưa cháu sang nước ngoài ở với gia đình. Tiền sinh hoạt, học phí bao lâu nay chúng tôi xin gửi lại cho gia đình. - Bố Trần nói, tay lấy từ trong chiếc túi mang theo ra một cộp tiền.

-Tiền bạc gì, anh chị khách sáo quá. Bạn bè với nhau giúp đỡ nhau là chuyện thường tình, ai lại thế. - Mẹ em cười.

Rồi cả hai gia đình còn nói nhiều thứ nữa, nhưng em chẳng nghe rõ. Mọi thứ xung quanh em như biến mất, trong em chỉ còn lại một cảm giác hụt hẫng. Hay là Trần nói đùa. Nếu là đùa, thì quả thật Trần diễn quá giỏi. Nhìn sang Trần, em nó đang ngồi cạnh bố mẹ, vẫn đang tươi tỉnh như chẳng có chuyện gì xảy ra. Rồi trong đầu em bỗng nảy ra một ý nghĩ, đó là công khai chuyện tình cảm của hai đứa với cả nhà, biết đâu sẽ níu kéo lại được gì đó. Nhưng rồi cái tính nhất gan và ngu ngốc của em đã ngăn em không làm điều đó. Em chỉ biết ngồi đó, đầu óc trống rỗng, đến khi bố em vỗ vai em mới sực tỉnh.

-Ồ cái thằng này vào ăn cơm. - Bố em nói.

-Vâng. - Em đáp, giọng thiếu náo.

Ngồi vào bàn ăn, Trần đang ngồi bên kia bàn với bố mẹ. Cả nhà vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả. Trần vẫn chẳng có dấu hiệu gì là buồn cả, hẳn em cũng thấy vui khi được trở về bên gia đình. Em cố nuốt nốt bát cơm vô vị rồi đặt bát xuống, nói:

-Con no rồi.

Nói xong em bước một mạch lên phòng rồi đóng sầm cửa lại. Ban đầu em chỉ định gọi điện để thông báo ẹ Trần về những chuyện đã xảy ra. Em cũng đã nghĩ tới trường hợp Trần phải sang nước ngoài sống với gia đình nhưng không ngờ nó lại xảy ra thật. Bỗng có tiếng gõ cửa.

-Cho em vào với. - Tiếng Trần nho nhỏ ở ngoài.

Em ra mở cửa cho Trần bước vào phòng. Ngồi xuống giường, em hỏi:

-Em định đi thật sao?

-Vâng, sau khi biết chuyện, bố mẹ em muốn em sang sống với gia đình. Bố mẹ lo rằng nếu còn ở đây em sẽ còn gặp nhiều chuyện không hay. - Trần nói.

-Vậy còn thằng anh họ em?

-Bố mẹ em sẽ kiện nó ra tòa. - Trân đáp.

-Vậy... bao giờ em đi? - Em hỏi mà trong lòng ghen ngào chực khóc.

-Sáng mai em sẽ đi. - Trân đáp.

Nghe Trân nói mà em buồn vô hạn. Dù sao thì em nó được ở bên gia đình mình, đó là điều tốt, nhưng còn chuyện giữa em và Trân, chẳng nhẽ kết thúc tại đây sao? Kéo Trân vào lòng, em vòng tay ôm chặt.

-Anh sẽ không để em đi đâu. - Em thì thào vào tai Trân.

Trân ôm chặt lấy người em, ghen ngào:

-Em cũng không muốn rời xa anh, nhưng bố mẹ em...

Rồi em nó khóc, úp mặt vào người em mà nức nở. Lại vậy rồi, cả khi bị thằng anh họ làm hại, rồi đến lần này, Trân đều khóc nhưng em lại chẳng có gì để làm em nó hết đau. Em chỉ biết siết chặt vòng tay, hôn lên đỉnh đầu em nó. Giờ em còn ở trong vòng tay, nhưng chỉ vài giờ nữa thôi, em sẽ đi xa, xa lắm và có thể sẽ chẳng bao giờ gặp lại.

-Em có muốn đi dạo một chút không? - Em nói.

Trân ngẩng mặt lên, vẫn còn tèm lem nước mắt. Em cười, lấy tay lau nhẹ nơi khóe mắt em nó.

-Đi nhé. - Em cười, hỏi lại.

Trân khẽ gật đầu. Em nắm lấy tay Trân, hai đứa bước xuống nhà, tất nhiên là khi xuống tới nơi thì thả tay nhau ra.

-Bố mẹ cho con với Trân sang nhà bạn chút. - Em nói với bố mẹ.

Cả bố mẹ lẫn bố mẹ Trân đang ngồi nói chuyện đều quay ra gật đầu.

-Ừ đi đi, về sớm nhé. - Mẹ em nói.

-Vâng. - Em đáp.

Em ra sân mở cổng, dắt con Asama thần thánh ra ngoài. Trân ngồi lên yên xe, em nhẹ nhàng đạp đi. Trân chẳng còn ngần ngại như thường ngày, ôm lấy bụng em, tựa mặt vào lưng em, mặc kệ ấy bà hàng xóm nhiều chuyện đang xì xào. Thong dong trên con đường quen thuộc, nhớ ngày đầu tiên tới nhà em, vì Trân không biết đi xe đạp nên em phải trở thành tài xế bắt đắc dĩ của cô nàng tới tận bây giờ. Những ngày đầu em còn cần nhần nhưng giờ đây em chỉ muốn làm tài xế cho Trân tới hết cuộc đời này mà thôi. Những thứ gì ta sắp mất đi thì ta mới thấy quan trọng, giấu lại quả thấy đúng thật. Khi đi ngang qua trường, Trân nói:

-Vào trường chơi chút đi anh.

-Ừ. - Em đáp, quay xe lại cổng trường.

Đạp cổng ầm ầm, mãi sau mới thấy lão bảo vệ ra. Trường em có 3 ông bảo vệ thì ông này bị học sinh ghét nhất bởi cái tính cộc cằn, thô lỗ. Em dùng giọng lễ phép nhất nói với ông ấy:

-Bác ơi cho chúng cháu vào trường được không ạ? Mai bạn này phải đi sang nước ngoài rồi, bác cho chúng cháu vào thăm trường chút đi.

-Kệ chúng mày, nhờ chúng mày vào ăn cắp ăn trộm gì thì sao. - Ông bảo vệ nói bằng giọng khàn khàn, chắc tại vừa làm mấy bị thuốc lào, rồi bỏ đi. Em quay ra, Trân hỏi:

-Không được hả anh?

-Ừ. - Em lắc đầu nói.

Rồi em nẩy ra sáng kiến(giờ nghĩ lại thì tối kiến đúng hơn). Em dắt xe ra bên cạnh trường, Trân leo đèo theo sau. Chỗ xe chắc chắn cạnh bức tường, em nói với Trân:

-Trèo vào đi.

-Trèo á? - Trân hỏi lại.

-Ừ. - Em gật đầu.

-Nhỡ bị bác bảo vệ bắt thì sao? - Trân lo lắng.

-Thì chạy chứ sao. - Em tỉnh bơ.

Thấy Trân có vẻ chần chừ, em nói:

-Chẳng phải em muốn vào thăm trường lần cuối sao?

Thấy em nói vậy, Trân đành thay đổi ý kiến. Trân bước lên yên xe, em đỡ ở bên dưới cho em nó khỏi ngã. Sau một hồi đánh vật, Trân cũng đã sang được phía bên kia bức tường, em khóa xe vào cột điện gần đó rồi dùng khinh công bay phát qua luôn. Bên trong trường tối đen như mực, chỉ có một vài khoảng sáng vàng vọt từ những cột đèn trong sân trường. Ngày trước trường em còn nuôi chó nhưng gần đây không thấy nữa, chắc lão bảo vệ làm 7 món cả rồi. Rón rén băng từ sân sau ra phía trước rồi phi lên cầu thang, ông bảo vệ vẫn đang ngồi xem tivi trong phòng bảo vệ ở cổng trường(chắc xem xxx cmnr, nghỉ lão này lắm). Lên tới tầng 3, lớp học quen thuộc của em kia rồi. Cửa lớp đã khóa, bọn em chẳng thể vào trong được, chỉ biết nhìn qua tấm kính cửa sổ nhưng chỉ nhìn thấy một màu đen tối thui. Trân đặt tay lên tấm kính cửa sổ như muốn níu giữ lại những kỉ niệm thời cấp 3 tại nơi đây.

-Tiếc quá, em chẳng thể chào tạm biệt các bạn rồi. - Trân nói buồn thiu.

-Để chốc anh gọi ấy đưa sáng mai tới tiễn em. - Em an ủi Trân.

Chúng em tới từng phòng học một, tới từng góc trong trường. Tới từng chỗ, Trân đều lặng người đứng nhìn. Có lẽ, em nó vẫn chưa sẵn sàng rời xa nơi này. Quả thật mọi việc đến quá đột ngột và bất ngờ, mới mấy ngày trước chúng em còn vui vẻ bên nhau, vậy mà...

Ngồi xuống ghế đá ở một góc khuất của sân trường, em yên tâm rằng ông bảo vệ chẳng thể nào nhìn thấy được. Hai đứa im lặng, mỗi người một suy nghĩ riêng. Một vài cơn gió thổi qua làm em ớn lạnh, quay sang Trân thì thấy em nó đang run rung. Cởi cái áo gió đang khoác lên người trùm lên em nó. Em cười:

-Hết lạnh rồi nhé.

-Hi. - Em nó cười.

Ôm lấy vai Trân, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng em được ngồi cùng Trân trên ghế đá sân trường. Càng nghĩ, em càng tiếc nuối khoảng thời gian đã qua cùng em nó. Ước gì tối nay về nhà mở ngăn kéo có Doremon chui ra đưa cho cỗ máy thời gian thì hay biết mấy, để em có thể quay lại quá khứ, ngắm nhìn từ xa hình ảnh hai đứa chúng em vui vẻ bên nhau.

Mãi nghĩ, từ xa một bóng người chạy đến làm em giật cả mình.

-Hai đứa kia, vào đây ăn trộm hả!!! - Tiếng ông bảo vệ oang oang.

-Bỏ xù, chạy nhanh lên! - Em vội vàng kéo tay Trân chạy đi.

Từ sân trước, em kéo Trân chạy như bay ra bức tường phía sau. Đằng sau, ông bảo vệ vậy đuổi theo nhưng với body không được đẹp cho lắm thì ông ấy vẫn chỉ lạch bạch đằng xa. Lấy vai đỡ lấy ass Trân cho em nó trèo sang, khi Trân đã sang được bên kia thì ông bảo vệ đã đuổi sát tới nơi. Em vội vàng nhảy lên bước tường nhưng không kịp, ông bảo vệ đã nắm lấy một chân của em.

-Quân trộm cắp, đ!t mẹ mày! - Lão ấy chửi đồng.

Đằng mãi ông ấy không buông, chắc ông này sinh tuổi địa giờ địa cmnr, em đành dùng chân còn lại đập vào mặt ông ấy. Bị ăn phát đập của em, ông ấy ngã xuống đất ôm lấy mũi, nhân cơ hội em phóng sang bên kia bức tường rồi mở khóa xe vọt luôn, hy vọng trời tối ông ấy không nhớ mặt.

Đạp xe như bay trên đường, em với Trân cười sáng khoái. Trân hào hứng nói:

-Vui quá, lần sau...

Đang nói, Trân bỗng ngừng lại. Đúng rồi, làm gì còn lần sau nữa hả em. Em đạp xe đến một số nơi mà chúng em đã từng tới. Cuối cùng em dừng xe ở bờ sông, nơi đã chứa đựng quá nhiều kỉ niệm của bọn em. Lần Trân giận em vì em đi chơi với Huyền rồi bỏ đi, em đã tìm thấy em nó ở chính bờ sông này, rồi buổi học cuối cùng của năm bọn em cũng ra đây. Hai chúng em nằm xuống bên nhau trên bãi cát bờ sông, ngửa mặt lên ngắm bầu trời đầy sao, cảnh tượng cứ như phim Hàn vậy.

-Em sẽ trở về chứ? - Em hỏi khẽ.

-Em không chắc chắn được, nhưng bất cứ khi nào có thể, nhất định em sẽ về. - Trân nói.

-Ừ. - Em mỉm cười.

Im lặng một lúc, em nói tiếp:

-À này, cảm ơn em nhé.

-Vì việc gì? - Trân ngạc nhiên hỏi.

-Vì những quãng thời gian đã qua, vì đã làm người yêu của anh. - Em mỉm cười mãn nguyện.

Trân không nói gì. Em luồn tay ra sau đầu em nó rồi kéo vào và ôm chặt lấy thân hình bé nhỏ ấy.

-Em thực sự không muốn đi đâu, em chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi. - Trân nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.

-Em nên đi. Ở đây, anh không bảo vệ em được. Không có gì đảm bảo chuyện hôm qua sẽ không lặp lại một lần nữa. Hơn nữa, em sẽ được ở bên gia đình, sẽ vui hơn ở bên anh mà. - Em cười nhạt.

-Không, em muốn ở với anh cơ, ở với anh vui hơn. - Trân vừa khóc vừa dụi đầu vào em, đến lúc này rồi mà vẫn còn không nhẽo được. Ôm đầu Trân vào ngực mình, em thủ thỉ:

-Em đừng lo, cứ đi đi và chờ anh, nhất định, anh sẽ cưới em.

-Thật chứ. - Trân ngửa mặt lên, nước mắt nước mũi vẫn còn tèm lem.

-Thật chứ sao không. - Em cười tươi.

-Hi hi, nói rồi phải giữ lấy lời nha. - Trân cười tươi.

-Ừ, cần hôn phát cho tin không?

-Xí, không cần. - Trân lè lưỡi.

Nằm một lúc, em quay sang Trân:

-Này anh bảo này.

-Gì vậy? - Trân hỏi.

-Cho hôn cái đi. - Em làm mặt dè.

Rồi chẳng đợi em nó kịp đồng ý, em đặt lên môi em nó một nụ hôn, có thể sẽ là nụ hôn cuối cùng các thím ạ. Em nó cũng nồng nhiệt đáp lại. Đoạn này cũng có chút sò soạng 18+ nên em xin không kể chi tiết kẻo mod lại ban vì tội lx hóa f145 thì bỏ mẹ. Đang say đắm, bỗng điện thoại em đổ chuông.

-Mày biết mấy giờ rồi không, về ngay cho tao. - Tiếng mẹ em the thé trong điện thoại.

-Dạ vâng về ngay đây ạ. - Em dài giọng rồi tắt máy.

-Về thôi. - Em ngồi dậy quay sang nói với Trân.

-Vâng. - Trân ngoan ngoãn đáp rồi ngồi lên yên sau xe đạp.

Đạp xe thong dong trên con đường lớn, nhìn dòng xe cộ qua lại, em tự hỏi liệu sau này chúng em có thể tìm được đường về bên nhau không, hay sẽ lại bị cuốn vào cuộc sống xô bồ vội vã kia?

Về tới nhà, tất nhiên là bị trận mắng xối xả của mẹ vì tội về muộn, sau đó em lủi thủi lên phòng. Trân đã sang phòng em nó ngủ với bố mẹ nên em cũng không làm gì được. Bật máy lên, tay chống cằm định lướt

voz nhưng em cứ nhìn vô thức vào cái màn hình. Không thể tin được mọi chuyện lại xảy ra nhanh như vậy, không thể tin được là mai em đã đi rồi. Chán quá, em tắt máy rồi gọi cho thằng Giang.

-A nhô! Có gì không con dog. - Thằng Giang trả lời với cái giọng tếu táo thường ngày.

-Mai mày qua nhà tao sớm rồi ra sân bay tiễn Trân nhá. - Em thiếu não.

-Đậu, tiền clgt? - Thằng Giang sững sốt.

-Mai Trân sang nước ngoài với bố mẹ rồi. - Em nói buồn.

-Má mày, sao không nói tao sớm, mà sao tự nhiên đi vậy? - Thằng Giang hỏi.

-Thì phải đi thì đi chứ sao, hỏi nhiều quá. - Em bóp trán. Thực sự lúc này em đang rất đau đầu.

-Ừ được rồi, mai tao sẽ qua, mà tao rủ Trinh đi cùng nhé. - Thằng Giang nói.

-Ừ, mai 8h ở nhà tao, thế nhé. - Em nói rồi tắt máy.

Em gọi cho vài đứa hay chơi với Trân và em trong lớp, có cả thằng Long với Huyền, cả bé Huyền lớp 9 nữa. Tất cả mọi người em gọi đều có điểm chung là rất bất ngờ với quyết định của Trân nhưng mọi người đều hứa mai sẽ tới. Quăng điện thoại vào một góc, em tắt điện rồi trùm chăn ngủ sớm (quên mất không đánh răng). Trần trọc mãi, rồi viện tới biện pháp đếm cừu kinh điển em vẫn không ngủ được. Thế là kê hai tay ra sau đầu, ngửa mặt lên trần nhà nhìn vào bóng đêm vô định. Bao dồn nén của em từ chiều đã chuyển thành những giọt nước mắt chảy dài trên má.

-Tại sao, tại sao chứ??? - Em rầm rức.

6h sáng, vẫn với hai bàn tay kê dưới đầu, em vẫn nhìn vô định vào cái trần nhà. Đêm hôm qua em đã thức trắng. Uể oải ngồi dậy rồi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Xong xuôi, em thay bộ quần áo đẹp nhất mà em có. Ngày cuối cùng rồi, phải trông để coi chút chứ. Em nhìn vào mình trong gương mà nhếch mép cười nhạt:

-Ngày cuối rồi...

Bước xuống nhà, cả nhà đã tập trung đầy đủ dưới phòng bếp ăn sáng. Uể oải ngồi xuống ăn tạm bát mì rồi em ra bậc cửa ngồi hóng ra ngoài, buồn như chó cắn các thím ạ. 8h, bọn chúng nó tập trung đầy đủ ở nhà em rồi cả bọn đi xe máy lên sân bay, bố mẹ em với bố mẹ Trân thì đi ô tô. Đến sân bay, ngồi chờ, bọn con gái đi theo tiễn khóc lóc sụt sùi nước mắt, còn con trai bọn em thằng nào thằng nấy im im nhưng buồn thối ruột. Rồi đến lúc lên máy bay, Trân kéo chiếc va li đi theo bố mẹ. Em cố nhìn theo hình bóng ấy, cố ghi nhớ hình ảnh của em một lần cuối. Qua cánh cổng ấy là chúng em chẳng bao giờ có thể gặp lại nhau nữa rồi, có gặp lại thì cũng chỉ là xác xuất nhỏ nhoi. Nhưng Trân bỗng dừng lại, rồi bỏ chiếc vali ở đó quay người lại chạy về phía em rồi ôm chầm lấy em khóc nức nở. Quá bất ngờ, bị đứng hình 3s rồi em cũng ôm lại. Đến nước này thì chẳng còn gì phải giấu diếm nữa. Vỗ về em trong vòng tay, em dỗ:

-Đừng khóc, đừng khóc mà.

-Huhu... - Trân vẫn khóc.

Hai đứa cứ ôm nhau như vậy, mặc kệ mọi người xung quanh có xì xào bàn tán gì. Nhưng rồi cũng đã tới giờ lên máy bay, bố mẹ Trân đến đỡ dành em:

-Thôi nín đi, đến giờ bay rồi con.

-Không, con không muốn đi đâu. - Trân vùng vằng.

-Đi đi em, anh nói rồi nhất định anh sẽ tìm em mà. - Em cười mà lòng đầy cay đắng.

-Anh hứa nhé. - Trân vừa nói vừa nức.

-Ừ, anh hứa. - Em nở nụ cười dịu dàng.

Trân chẳng nói gì. Em nó nở một nụ cười hạnh phúc, đầy mãn nguyện với em rồi quay lưng bước đi.

.....

Vậy đây, câu chuyện của em đến đây là kết thúc rồi. Hiện giờ thì em vẫn sống bình thường mà không có Trân. Còn về Trân thì từ khi em nó đi em vẫn chưa liên lạc được bởi vì Trân đã đổi số, còn nick face thì em cũng không có. Thằng anh họ thì em nghe nói đã bị kiện nhưng không biết có đi tù hay không.

Dù sao thì cũng cảm ơn các thím đã ủng hộ em trong suốt 36 chap truyện. Em hy vọng sẽ có một ngày em lại được lên đây review và viết tiếp “Gái đến ở cùng nhà phần 2”. Chúc các thím thành công và may mắn trong cuộc sống, chào thân ái và quyết thắng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gai-den-o-cung-nha>